

TITELBLAD

THE SPECIAL(E) WALK – Med naturen som klasseværelse

Speciale, Interpersonel kommunikation, Aalborg Universitet
Afleveringsdato: D. 25. april 2014

Udarbejdet af: Malene Hosbond

Vejleder: Anete Mikkala Camille Strand

Antal sider: 79,3

Anslag: 190.327

Malene Hosbond

The Special Walk

Jeg husker, når jeg beslutter mig for at huske tilbage derpå, at alle mine stunder og timer i skoven har rørt mig på måder jeg ikke nøjagtig kan beskrive. Omfavnelser. Jeg elsker, at stå op om morgenen og tage mine vandrestøvler på for at gå ud i skoven. Ud i naturen. Helt fri af forventninger. Blot af ren og skær lyst. Behov. Mit behov er oftest ukendt, når jeg går derud. Medmindre det er fordi, at jeg trænger til at græde eller løbe i regnen. En helt konkret viden om hvad jeg vil have, og jeg ved, hvor jeg kan få det. De fleste dage er det en tur uden nogen form for forventning. Jeg ved bare, at det bliver en god tur. Som i dag hvor jeg gik afsted med veninden i rask trav og hunden uden snor. Jeg sansede solen og vandpytterne, men anede ikke at jeg ville komme tilbage med bevidstheden om, at være guide for hende jeg gik ved siden af. Jeg kendte ikke, da vi trådte i gruset og drejede omkring hjørnet, der åbnede op for et stort cirkulært terræn midt i skoven, hvor træerne var blevet ryddet og solen lyste ind som vi gik ned af bakken, at de tårer hun fældede skulle blive til det indblik, der gjorde mig opmærksom på, at hun på hendes rejse har glemt sig selv til fordel for noget hun ville. Når der er noget jeg vil, må jeg først have mig selv med for ellers bliver det svært at gå derhen. Vi kunne have siddet med en kop kaffe omkring et bord og med en lampes skær som det lys der faldt på vores hud og afslørede historier gemt i skindets fordybninger. Men vi valgte skoven. Vi valgte at gå sammen. Vi valgte at det var mig der bestemte ruten. Hun valgte at gå igennem vandpytten og nyde følelsen af at opføre sig barnligt. Jeg valgte at gå udenom vandpytten for ikke at skulle vaske mine støvler, når jeg kom hjem, og i stedet opdage hendes glæde i øjnene der for mig udtrykte at støvlerne ikke var på, og at hun kunne mærke vandet imellem hendes tæer. Jeg valgte at skabe billeder af min veninde som barn. Vi mærker så meget, når vi rejser. At rejse er at leve. At leve kræver en stor ærlighed, for ikke at ende dit liv med at have levet på en løgn. Mod. Jeg valgte at stille hende et helt ærligt spørgsmål. "Blev du sur på mig den anden dag?" "Ja, jeg blev skuffet. Jeg havde brug for dig. Jeg havde brug for det vi gør nu." Vi valgte at sætte tempoet ned imens vi gik over markvejen, der førte os ind i en ny skov. En helt

ny vegetation. En anden vildskab. En ny slags omfavnelser. En ny luft. Også imellem os. Jeg valgte at lytte til hendes ord og hendes måde at bevæge sig på. Det er sjovt som vi spejder ud i horisonten, når vi leder efter det, der bevæger sig indeni. Hvad er det mon vi spejler os i? Vores temposkift og rejsens udvikling skabte et rum til at blive endnu dybere med hinanden. Jeg tror, at selv vores skridt, vores åndedræt, smil og udtryksform var blevet mere rolig som vi nu nåede ud på asfalteringen for at gå det sidste korte stykke. Hjem til bordet og tastaturets lys, der kaldte på ord. Der var alligevel et mål med rejsen. Vi skulle hjem og starte op på et projekt. "Vi er nået til enden du og jeg. Der hvor begyndelsen starter og alt det her halløj. Vi er klar til at springe, vi har hinanden i hånden." Jeg kan huske, når jeg beslutter mig for at huske tilbage dertil, at jeg var guidende og inspireret. Hun var nu nysgerrig og åben for noget nyt. Modtagelig. Jeg er taknemmelig for, at skoven kan rumme at guide mig og indlogerer os forventningsfrie med læring i sigte ret ud fra hjertet. Magi bliver kun til når vi opdager den. Tager imod. Mod. Vi kan også kalde den noget andet. Dig.

Jeg elsker, at stå op om morgenen og tage mine vandrestøvler på for at gå ud i skoven. Jeg ved aldrig hvad jeg opdager på vejen. Opmærksom.

(Af Lotte Hornbjerg og Malene Hosbond)

Forord

Min walk startede i 2012 med Agential realism og Apparatus of Material Storytelling som tro følgesvende, som har ledt mig ud på nye stier jeg ellers aldrig ville have gået. Det har været en walk gennem skoven/specialet i ujævnt terræn, som har budt på mange udfordringer, men jeg har også gjort mange nye opdagelser. Sommetider kan det være svært at se skoven for bare træer. Indimellem var jeg ved at fare vild, men træerne viste sig som pejlemærker og ledte mig af stier, hvor et nyt univers åbnede sig.

Jeg vil gerne takke Lotte for et fantastisk samarbejde i den indledende del af specialet både med idégenerering og gennemførelse af event. Derfor skal der også lyde en tak til Uhrehøje/Bjørn for lån af kursusejendom og faciliteter i skoven.

De 6 folkeskolelærere; Lone, Mette, Lars, Henrik, Matilde og Laura skal også have en tak for deltagelse i eventen – uden jer, intet speciale.

Desuden vil jeg gerne takke min vejleder Anete Strand for stort engagement, opbakning og kompetent vejledning og rådgivning i specialeprocessen. Tak til Henriette Qvist Muldbjerg for korrekturlæsning, og tak til Morten Thorsø Pedersen for uundværlig hjælp til grafisk opsætning af The special(e) walk.

Endvidere skal der lyde et varmt og kærligt tak til min familie for støtte, opbakning og indimellem et spark bagi gennem den lange proces. Tak for jeres hjælpsomhed med hentning og pasning af Karoline. I er uundværlige!

Sidst men ikke mindst vil jeg rette en tak til de mange nonhumane virkekræfter, der har hjulpet til at folde specialet; tavler og kridt, post-its, lakridspoletter, speciale-rum/kontor, plancher og meget andet.

Til eksaminator og vejleder

Video- og lyd materialet fra eventen er tilgængelig på:

\\id.aau.dk\fileshares\thespecialewalk

Abstract

The objective of this Master thesis is to understand how Team Building is folded in practice when it is enacted as an entanglement (a *between*) of the event company and consultancy Uhrehøje's practices, facilities and location, the Apparatus of Material Storytelling, 6 elementary school teachers, 2 instructors and a Master thesis and what implications it has for the parties of the between.

Team Building is a key concept to grasp when changing organizations through staff development. This thesis reconfigurates the event company and consultancy Uhrehøje's Team Building practice through the practice of Co-operative Inquiry by John Heron and Peter Reason and the use of Anete Strand's (2012) Apparatus of Material Storytelling. Apparatus of Material Storytelling has been developed on the basis of Stories of space inspired by Fengshui, Stories of bodies inspired by Bodydynamic and Stories of artefacts inspired by Sandplay. Material Storytelling has among other things emerged through a diffraction of Agential realisms (Barad) onto-epistemological mindset; *being-of-the-world*.

An event is organized with 6 elementary school teachers from 10. Klassecenter Vesthimmerland, who participate in a Team Building session which is facilitated by two instructors. Because of changed team structures in their organization they saw the Team Building session as an opportunity to get into the forest and have a nice day with a lot of different input to their teamwork.

Through a multimodal constitutive analysis (Højgaard, Søndergaard) the thesis grasps the folding of the Team Building through selecting three Team Building exercises and thereby being able to analyze three of the teachers' dis/continuous becoming processes.

As this theoretical context defines the concept of team as an entanglement of all the constituting elements, we have to define team as not only the people interacting, but the bodies, artifacts and spaces they interact (intra-act) with, as well. In that perspective, Team Building has become an apparatus for understanding how a staff member is folded/refolded professionally and personally in a vital between.

Indholdsfortegnelse

Indledning.....	15
Casebeskrivelse.....	15
Med naturen som klasseværelse	17
Problemformulering:.....	19
Silentwalk gennem specialet.....	19

Kapitel 1 – Begrebsapparat

1. lektion – Agential realism.....	25
Teamtræningens grundpiller støbes.....	26
Agentilt cut, fænomen og apparatus	28
Spacetimematter, intra-action og agency.....	31
Diffraction som metode	32
Opsamling	33
2. lektion - Material Storytelling	34
Narrativ værende-i-verden	36
Story - historisk værende-i-diskurs	36
Material story - materiel-diskursiv værende-af-verden.....	38
Opsamling.....	39
Tre materielle storymodes	40
3. lektion – Four ways of knowing	43
4. lektion - Parlør	45

Kapitel 2 – Det tekno-videnskabelige produktive maskineri

5. lektion - Intra-aktionsforskningsprojektet.....	51
Intra-aktion.....	54
Fokusgruppe-intra-view.....	56
Forskning	57
Generering af data	58
Dataarkiv	58

6. lektion - Multimodal konstitueringsanalyse	63
Enactment of the between	64
Mattering bodies.....	67
Intra-action order	67
Spatial discourse.....	67
Higher- and lower-level action	68
Ventriloquism	69
Analysedesign	71
Kapitel 3 – Analyse af teamtrænings-	
praksissen som en intra-aktiv tilblivelse	
En dag i skoven! Mindre fyld – mere rum	76
Tilblivelse af teamtræning som fænomen	76
Intra-action order	77
Spatial discourse.....	79
Mattering bodies.....	82
Tilblivelse af silentwalk som fænomen.....	84
Intra-action order	85
Spatial discourse.....	86
Mattering bodies.....	87
Tilblivelse af edderkoppen som fænomen	91
Intra-action order	91
Spatial discourse.....	96
Mattering bodies.....	98
Tilblivelse af artefaktøvelse som fænomen.....	101
Intra-action order	101
Spatial discourse.....	104
Mattering bodies.....	104
The three walks.....	108
Mettes walk	109
Lars' walk	109
Henriks walk.....	110

Kapitel 4 – Afrunding

Metodekritisk diskussion.....	114
Konklusion	117
Litteraturliste	121

Indledning

Startskuddet har lydt og specialets walk – The special(e) walk er sat i gang. Min walk er startet og din walk er startet. Jeg vil tage dig med på en gåtur gennem skoven. Du skal opleve. Du skal mærke. Du skal blive til gennem det vitale mellemværende.

Interessen for at skrive specialet startede dybest set i mit praktikophold på 8. semester 2012, hvor jeg havde fornøjelsen af at samarbejde med event- og konsulentfirma Uhrehøje [website 1], som bl.a. laver teambuilding med organisationer. Kort tid efter blev jeg ansat hos Uhrehøje som freelance konsulent og blev en del af en unik verden. En verden ude i en skov, hvor mennesker kommer for at opleve og lære gennem teambuilding. Jeg var fascineret af det der skete i skoven. Derfor ville jeg i min 9. semesters opgave forstå den succesfulde praksis Uhrehøje skaber sammen med deres kunder (Hosbond 2012). I den forbindelse fik jeg præsenteret en anderledes tilgang; Apparatus of Material Storytelling (Strand, 2012) som udfordrede at undersøge samspillet i Uhrehøjers skove som materielt-diskursive praksisser (Hosbond 2012). Gennem arbejdet med mit 9. semesters projekt begreb jeg, at Apparatus of Material Storytelling ligger op til en helt speciel entanglement af diskurs og materialitet, der folder materielt-diskursive praksisser som relationelt konstituerede (konstitutive entanglement, Barad, 2007: 150); altså praksisser som er skabt gennem et slags gensidigt afhængighedsforhold og ikke som adskilte dele. Bekendtskabet med Apparatus of Material Storytelling fik mig til at forstå, at teamtræning ikke bare er mennesker og dialog (Hosbond 2012: 5-6), men at der er meget mere der spiller ind. Derfor vil jeg i The special(e) walk lave aktionsforskning med Apparatus of Material Storytelling som interventionsmetode i forhold til at undersøge en teamtræningspraksis med 6 folkeskolelærere fra 10. klassecenteret Vesthimmerland.

Casebeskrivelse

Jeg har fået lov at bruge Uhrehøjers faciliteter til at afvikle teamtræningen. Uhrehøjers base ligger i Vesthimmerland lidt uden for Farsø, hvor kursusejendommen er placeret midt i Uhrehøjers plantage (se billeder næste side).

Når der refereres til hjemmesider benyttes eksempelvis [Website 1], hvilken kan findes i litteraturlisten.

I specialet vælger jeg at bruge begrebet teamtræning frem for teambuilding. I bund og grund siger begge begreber noget om udvikling og læring i teams (Stelter, Bertelsen 2005: 13), men udelukkende pga. at jeg er flasket op med at bruge begrebet teamtræning hos Uhrehøje, falder det mig også mest naturligt at bruge dette begreb i specialet.

Det har ikke været muligt at lave et 'fuldstændig' aktionsforskningsprojekt, da der kun er 5 måneder til at skrive specialet, men jeg er inspireret af metoden og brugt det i det omfang jeg kunne.

16

Alle billederne der vises i specialet er taget til eventen og på dagen tilkendegav lærerne, at jeg gerne måtte bruge billederne i specialet.

Om stedet skriver Uhrehøje: *"Varieret skov samt hede og eng-arealer omgiver ejendommen. Her er hyben, vilde hindbær og mulighed for svampeture eller bare en gåtur. Området er også velegnet til mountainbike eller terrænløb. Lad "walk'n'talk" turen gå forbi den nærliggende idylliske sø. Lad jer inspirere af naturen."*

Jeg fravælger at fordybe mig i teamtræningsfeltet generelt, da jeg mere er optaget af den lokale teamtræningspraksis.

Ejendommen består af huset med udendørs jacuzzi og en tipi, hvor aftenarrangementer oftest bliver holdt. Uhrehøje har opsat forskellige øvelser rundt om i skoven og lever bl.a. af at træne teams gennem disse øvelser (se billede til højre). Teambuildingspraksisserne funderer på high performance teori, hvor det handler om og lære gennem handling og fælles oplevelser. Læring skal skabe forandring [website 2]. Uhrehøje vælger altså at lave et særligt greb om teamtræning, når de laver det ude i en skov. Uhrehøje ejes af Bjørn Jacobsen og Lotte Hornbjerg er ansat som konsulent med baggrund som eventkoordinator. Jeg har gennem mine 2 års ansættelse været instruktør på flere events, hvor min oplevelse er, at skoven 'gør' noget, når teams trænes i skoven.

Teams forstås som en arbejdsgruppe, men tillægges dog en udvidet forståelse, for at en arbejdsgruppe kan kalde sig et team: *"Begrebet team kan anvendes både normativt og empirisk om højtydende grupper som er præget af stærkt engagement i en fælles opgave, stor indre fleksibilitet og stærkt sammenhold"* (Bakka, Fivelsdal 2004: 120).

Læring, udvikling og forandring er begreber som har en central betydning i vort samfund og især i samarbejdsrelationer og i organisationer. Organisationer har hele tiden blikket rettet mod udvikling og læring, da samfundet stiller høje krav til bl.a. organisationens effektivitet og omstillingsparathed (Stelter 2005: 37), hvilket jeg mener i bund og grund handler om medarbejdernes evne til eksempelvis at være effektive og omstillingsparate for eksempelvis at nå de givne mål organisationen har opstillet. Samarbejdsrelationerne kommer derfor i fokus og flere organisationer anvender teamorganisering, så medarbejderne har mulighed for at lære, udvikle sig og producere viden i fællesskab. Denne organisering kræver dog at teamet udvikles sammen – også nogen gange uden for organisationens rammer, derfor gøres der brug af teambuilding/teamtræning som medarbejderudvikling til at skabe organisationsudvikling, som eksempelvis kan være event- og konsulentfirma Uhrehøje.

Grundet min genealogi og interesse for teamtræningspraksisser i skoven har jeg inviteret 6 folkeskolelærere, Mette, Lone, Lars, Matilde, Laura og Henrik fra 10. klassecenter Vesthimmerland ud i Urehøjjes plantage til teamtræning d. 21. september 2013. Lærerne har indvilget i at komme i skoven og lave teamtræning, da strukturen på skolen er blevet mere teamsorienteret på tværs af klasserne, hvilket afføder et bredere samarbejde. Lotte og jeg vil på dagen være instruktører og facilitere teamtræningen gennem Urehøjjes faciliteter i Urehøje plantage.

Lærerne optræder ved fiktive navne, da de til teamtræningen udtrykte, at de gerne vil holdes anonyme med hensyn til deres navne.

Desuden kender lærerne til Urehøje og deres teamtræningspraksis, da de selv har arrangeret en tur til Urehøje med eleverne for at ryste dem sammen, som et startskud til at tage hul på et nyt skoleår. Dette kan siges at give lærerne en 'forforståelse' for, hvad de tror de skal. Sammensætningen af lærerne er afgjort af hvem der kunne den pågældende lørdag og ikke i forhold til, hvordan de forskellige teams ser ud på skolen. Så nogen af de deltagende lærere er i team sammen på skolen – eksempelvis Mette og Henrik, og Laura er eksempelvis ikke i team med nogle af de andre. Jeg vælger dog, at betragte de 6 lærere som et team den dag i skoven. I en telefonsamtale med lederen (Lone) talte vi om, hvilke forventninger, der var til dagen, hvortil hun svarede: "vi havde en forventning om, at vi skal ud og lave det eleverne tidligere har lavet ved Urehøje ellers ingen forventninger andet end vi skal have en god dag med anderledes input"[telefonsamtale med lederen d. 19.03.14].

Med naturen som klasseværelse

The special(e) walk skiller sig ud fra en traditionel specialerapport, da jeg forsøger at give læseren en 'total' oplevelse ved at bruge elementer fra skoven/naturen og 'skoleområdet' i layout og designmæssige sammenhænge. Derved opstår der en hybrid mellem en specialerapport, naturen/skoven og 'skoleområdet'. Denne hybrid er emergeret gennem arbejdet med (videnskabs)teorien Agential realism og Apparatus of Material Storytelling, hvor det tætte forhold mellem mening og form spiller en afgørende rolle. Desuden er det præget gennem min deltagelse på Animating Academia; en workshop af mange, hvis idé er, at sætte formidlingsprocesser og faciliteringsprocesser af viden, forskning og erkendelse fri fra den serielle og tekst-orienterede kommunikation. Det handler om at visualisere og levendegøre akademiske tekster, som for eksempel et speciale ved at benytte forskellige modaler

eksempelvis sprogvariationer, farver, former, varierende layouts og så videre (bilag 1) samt skabe en tæt sammenhæng mellem emnet og formen. Med de forskellige oplevelser i bagagen bliver det derfor oplagt at udforme specialerapporten i fire kapitler som indeholder en proces af lektioner, hvor læring bliver det centrale omdrejningspunkt for mig som studerende, for mig som instruktør/konsulent og for lærerne som deltagere i en teamtræning. I den forbindelse vil jeg komme omkring den del af hybriden, der handler om layout og design.

Specialet indeholder et tekstspor, hvor den primære tekst er skrevet og et metaspør, der løber ude i højre side, hvor jeg metakommunikerer om det der står i teksten – begreber bliver eksempelvis uddybet og jeg metakommunikerer om min walk gennem specialet/genealogi. Derudover indledes lektionerne med en kort fortælling, der i 1. kapitel tager udgangspunkt i, at jeg som studerende introducerer lærerne for det ny-materialistiske paradigme jeg skriver specialet inden for. I 2. kapitel omhandler fortællingerne min proces i forhold til at skulle skrive et speciale, hvilket min vejleder er en del af. I kapitel 3 introduceres teamtræningsøvelserne som de indledende fortællinger og i kapitel 4 rammesættes min proces i de indledende fortællinger.

Ydermere er titlen på specialet; The special(e) walk en del af hybriden, der emergerer ud af den første walk i skoven (indledende fortælling), partnerskabet med Lotte, teamtræningsaktionen med de 6 folkeskolelærere, og det at skulle skrive et speciale. Min walk som både studerende og instruktør/konsulent, Lottes walk, specialets walk, lærernes walks og din walk emergerer intra-aktivt ud gennem det vitale mellemværende. En anden del af hybriden er underoverskriften; Med naturen som klasseværelse. Den ligger op til det jeg gør i praksis (aktionsforskning) ved at tage lærerne med i skoven til teamtræning. Vi flytter lærerne fra klasseværelset ud i naturen i stedet for at placere dem på en kursusejendom eksempelvis i den indre by. Dermed kan naturen som klasseværelse forstås som et særligt greb i forhold til en teamtræningspraksis – altså at placere teamtræningen ude i en skov. Dette ligger op til at vi skal distancere os mere fra det sproglige og se det materielle – eksempelvis naturen som en mulig måde til at møde universet halvvejs - *Meeting the Universe Halfway* (Barad).

Den sidste del af hybriden henviser tilbage til læserens 'total' oplevelse af specialet, som værende en del af det. Ligesom lærerne får læseren heller ikke det hele at vide, hvilket også ligger i at læseren tages med på nogle walks gennem specialet. Det har dog sine begrænsninger, da dem der i første omgang skal læse det er eksaminator og censor og de skal være i stand til at bedømme det. Studieordningen bliver altså en co-konstituerende faktor for tilblivelsen af specialet.

Hybriden mellem specialerapport, naturen/skoven og 'skoleområdet' er altså relationelt konstitueret gennem et entanglement af co-konstituerende faktorer som sætter mulighedsfeltet for at begribe specialet som The special(e) walk.

Med alt det ovenstående taget i betragtning giver det derfor mening, at problemformuleringen kommer til at lyde som følgende:

Problemformulering:

Hvordan foldes teamtræning i praksis, når den udspiller sig som et mellemværende af event- og konsulentfirmaet Uhrehøjers øvelsespraksisser, faciliteter og lokation, Material Storytelling tilgangen, 6 folkeskolelærere, 2 instruktører, et speciale på kommunikationsuddannelsen AAU anno 2014 og med hvilken betydning for mellemværendets parter?

Silentwalk gennem specialet

Læseren skal begribe sin walk gennem specialet som en silentwalk – en stille gåtur, hvor der er tid og rum til at stoppe op og se på kortet, så ikke du farer vild i skoven. Et ordsprog siger *"det kan være svært at se skoven for bare træer"*. Denne analogi er sigende i forhold til The special(e) walks tilblivelse og min genealogi, derfor vælger jeg på næste side at vise et kort over Uhrehøjers plantage, hvorpå stierne som du skal følge er indtegnet med blå, så du får et overblik over specialets opbygning/foldninger.

Desuden er der på kortet også indtegnet de stier med rødt som jeg vælger fra. En sti jeg som nævnt ikke vælger at følge er teamtræningsfeltet generelt, da jeg er mere optaget af den lokale teamtræningspraksis. En anden sti handler om at se på forskellen på begreberne teamtræning og teambuilding og deres betydning i det ny-materialistiske paradigme. Dette fravælges pga. specialets omfang. En tredje sti handler om en nærmere redegørelse for Uhrehøjers praksis. Dette fravælges, da en nærmere redegørelse ville gøre specialet mere omfangsrigt, da der vil være flere parametre jeg skulle forholde mig til i forhold til Uhrehøjers teamtræningspraksis.

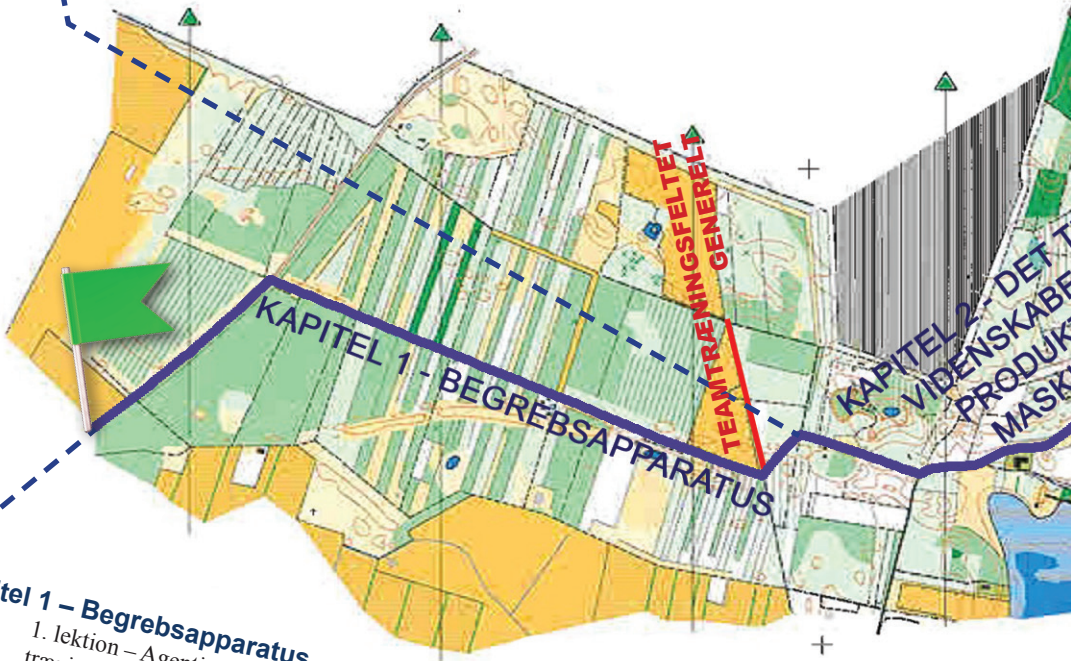
Der arbejdes med apparatus på to niveauer i The special(e) walk:

- Apparatuset hvorigennem fænomener konstitueres (eksempelvis eventen i skoven og faciliteringsdesignet deraf)
- Apparatuset hvorigennem specialet som helhed konstitueres (specialets genealogi og forskningsdesign). Det kalder jeg for det tekno-videnskabelige (Strand 2012: 49) produktive maskineri (Juelskær 2009: 69).

Kapitel 2 – Det tekno-videnskabelige produktive maskineri

- 5. lektion – I denne lektion introduceres Co-operative Inquiry – intra-aktionsforskningsmetode, som er inspirationskilde til at gennemføre eventen i skoven d. 21.09.13. Herunder redegøres der for intra-aktionen – processen før, under og efter eventen og derefter foldes speciallets dataarkiv med udgangspunkt i Tim Rapleys metode til generering af data.
- 6. lektion – Her foldes en multimodal konstitueringsanalyse på baggrund af Barads begreber cutting together/apart, Strands analysemodel – Enactment of the between, Norris' begreber om higher- and lower-level actions og Coorens bugtalermetafor (Ventriloquism).

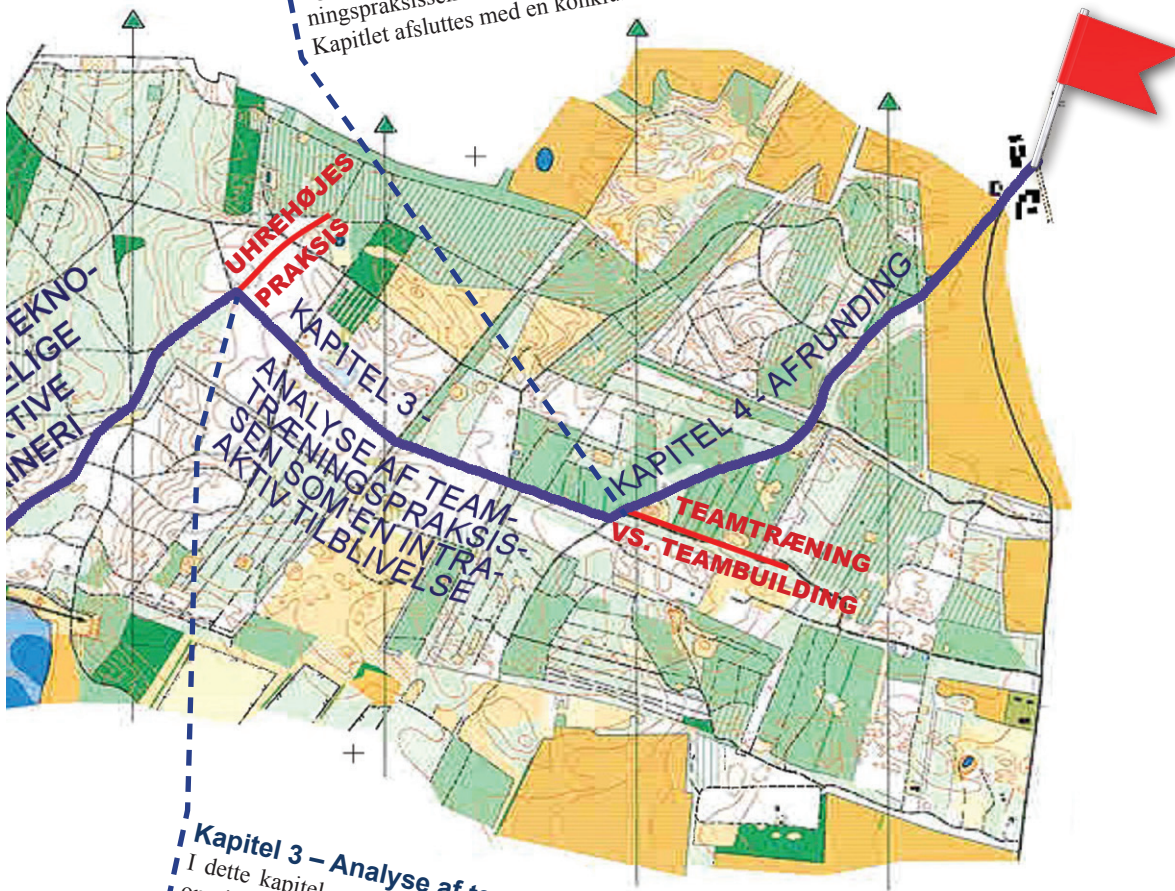

Kapitel 1 – Begrebsapparat

- 1. lektion – Agential realism og dertilhørende begreber skrives frem gennem begrebet teamtræning som eksempel.
- 2. lektion – I denne lektion (be)gribes Apparatus of Material Storytelling som interventionsmetode.
- 3. lektion – Her præsenteres fire måder at vide på, der er udviklet på baggrund af John Heron og Peter Reasons 'udvidet' epistemologi.
- 4. lektion – Her samles de vigtigste begreber fra de ovenstående lektioner i en parlør, så læseren har et opslagsværk, hvor betydningsfulde begreber er oversat.

Kapitel 4 – Afrunding
Dette kapitel indledes med en metodekritisk diskussion af det nære – nemlig teamtræningspraksissen og derefter diskuteres hvordan hybriden for speialet lykkes/ikke lykkes. Til sidst ses der på teamtræningspraksissen i et større samfundsmæssigt perspektiv.
Kapitlet afsluttes med en konklusion (et lokalt momentant cut).

Kapitel 3 – Analyse af teamtræningspraksissen som en intra-aktiv tilblivelse
I dette kapitel analyseres den lokale teamtræningspraksis med seks folkeskole lærere i Urehøjens omgivelser. Først analyseres foldningen teamtræningspraksissen, og derefter analyseres tre øvelser; silentwalk, edderkoppeøvelsen og artefaktøvelsen for derigennem at (be)gribe tre af de seks læreres diskontinuerlige tilblivelse.

1

1

KAPITEL 1

BEGREBSAPPARATUS

1. lektion – Agential realism

”Nu skal I præsenteres for en nyorientering. I skal forestille jer, at I skal ryste posen og vende op og ned på alt det i hidtil har tænkt om at verden er opdelt i enheder og at de har nogle egenskaber – det vi kalder for adjektiver. Med denne nyorientering skal vi forestille os det omvendte – nemlig to bevægelser, der handler om at enheder ikke præ-eksisterer som adskilte og afgrænsede og at human og nonhuman virkekraft ligestilles”. ”Vil det sige at vi heller ikke præ-eksisterer som mennesker” spørger Mette. ”Ja det vil det sige. Vi (re)konfigureres”. ”(Re)konfigureres!” afbryder Lars. ”Ja I skal forestille jer at alt også jer/os bliver til i det lokale nu gennem intra-aktion. Nu skal I høre mere”.

I nærværende lektion trækkes der på min 9. semesters opgave, hvor bekendtskabet med Karen Barad og Agential realism blev til. Lige som i 9. semesters opgaven vil Agential realism også fungere som (videnskabs)teori i The special(e) walk. Bekendtskabet bliver nu udvidet og (re)konfigureret på ny set i lyset af blandt andet en anden problemformulering og anden empiri. Der er altså tale om en anden ’between’ i et lokalt nu, som dog har en entangled genealogi (historik), der rummer 9. semesters opgaven.

Karen Barad er navnet på en amerikansk kvantefysiker og forsker i feministiske studier, som gør op med fundamentale paradigmatiske præmisser bag den traditionelle tilgang til erkendelse eller vidensproduktion (epistemologi) om verden/det værende (ontologi) som trækker på den klassiske fysiks præmis om ’absolute exteriority’ eller absolut adskilthed mellem entiteter. Hun er blandt andre inspireret af Niels Bohrs kvantefysik i forhold til at forstå forholdet mellem fænomen og dets konkrete apparatus, som fænomenet konstitueres igennem og simultant ekskluderer andre (Højgaard, Søndergaard 2010: 322-323). Barad og (videnskabs)teorien Agential realisms posthumanistiske, onto-epistemologiske tankegang forbindes med det ny-materialistiske paradigme, hvor agential er begrebet for, at alt har betydning, alt er performativt, som en del af en *intra*-aktion med ’noget’ og realism er begrebet for at agentialiteten har reale effekter (Højgaard, Søndergaard 2010: 321-325). I Agential realism er det banebrydende, der er vigtigt at (be)gribe, to paradigmatiske ’moves’ (Strand 2012: 80). De to ’moves’ som Agential realism tager som sit afsæt stadfæster, at entiteter ikke ses som adskilte og afgrænsede enheder, der eksisterer forud for interaktion, men tilbliver gennem *intra*-action (konstitutiv entanglement), og at human og nonhuman virkekraft ligestilles som gensidigt konstituerende, hvor virkekraft (agency) forstås relationelt som et mellemværende frem for en egenskab ved hhv. human- og nonhuman. Alt er praksisser og alle praksisser er materielt-diskursive entanglements (Barad 2003: 821-822).

Jeg fortalte ikke lærerne om Agential realism i detaljer til eventen i skoven. De lektioner de ikke fik i skoven får de i kapitel 1.

Genealogi kommer af Foucaults anvendelse af Nietzsches begreb; genealogi, der enacts i relation med magtanalyser (Jørgensen 2010: 124).

Begrebet graspe eller (be)gribe er en vending, der ofte bruges i The Special(e)walk. ”(...) ’grasping’ is a material-discursive practice that intra-acts rather than interacts with its object” (Barad 2007: tre88). Graspe/(be)gribe(r) bruges i stedet for ordet forstå(t), da det i The special(e) walk ikke handler om interaktivt at forstå/ beskrive ’noget’ (afstandstagen), men snarere intra-aktivt at (be) gribe det konstitutive entanglement.

Mellemværendet kan siges at være en anden betegnelse for The between (ontologisk inde-terminisme), hvorudfra mening emergerer gennem intra-aktion (Strand 2012: 210). Et vitalt mellemværende hænger sammen med agency (virkekraft) og (be)gribes som et levende, dynamisk mellemværende, der gør noget – en uforudsigelig gøren af knowing, being og becoming.

Agential realism og Apparatus of Material Storytelling har sit eget begrebsapparat, som i specialet omtales Baradsk.

En gøren/materiel-diskursiv praksis emergerer ud af et entangle-ment af knowing, being og becoming.

Viden/mening foldes dermed gennem entangled virkekrafter, hvormed vidensproduktion/meningsproduktion bliver en kontinuerlig proces, som dynamisk (re)konfigurerer og (re)konfigureres. I traditionel forstand betragtes epistemologi og ontologi som adskilte enheder, hvorved skellet mellem væren (ontologi) og erkendelse (epistemologi) opretholdes (Barad 2007: 184). Agential realism defineres som en *relational ontologi* og vores part heri som the ethico-epistemology; et spil af etik, epistemologi og ontologi – en ethics of mattering, hvor vi som del af verden er medkonstituerende for verdens tilblivelse som materiel-diskursiv praksis. Barads relationelle ontologi er dermed en onto-epistemologi, der enacts gensidige tilblivelsesprocesser, og hvor væren og erkendelse emergerer i en vedvarende, dynamisk proces (Barad 2007: 152, 184-185).

For at forfølge Agential realisms anti-antropocentriske tankegang, hvor mennesket ikke er den centrale aktør vil den sproglige praksis i The special(e) walk hovedsageligt holdes i passiv-form, så vidt det er muligt. Det sætter mulighedsfeltet for at (be)gribe de mangfoldige virkekrafter, der er co-konstituerende for tilblivelsen af de 'beskrevne' fænomener. Det tilstræbes ikke blot at beskrive fænomenernes tilblivelse, men snarere enacts disse forståelser gennem ordvalg (jf. parlør i 4. lektion) og anderledes sætningskonstruktioner frem for blot at blive beskrevet i en gængs syntaks, der fremhæver (substantiver) aktører i handlinger (verber) af en given karakter (adjektiver), etc., hvilket gentager den klassiske fysiks verdensbillede af adskilte enheder med iboende egenskaber og evne til at påvirke hinanden.

I ovenstående er der kort præsenteret baradske begreber, som indledningsvis har sat mulighedsfeltet for den videre foldning af denne lektions tilblivelse. I den efterfølgende del af introduktionen til Agential realism og baradske begreber benyttes fænomenet 'teamtræning' som eksempel, der hjælper til både at forstå den lidt komplicerede teori og hjælper til at få grundbegrebet – grundpraksissen defineret, hvormed det begrebmæssige landskab (re)konfigureres.

Teamtræningens grundpiller støbes

Min 9. semesters opgave skal ses som del af mulighedsfeltet for den videre foldning/diffraktion af viden gennem (videnskabs)teorien Agential realism og teamtræningsfeltet som fagområde. Det stadfæstes i 9. semesters opgaven, at "(...) vi er tilbøjelige til at forstå teams gennem et humanistisk, dialogisk paradigme, hvor teams handler om menneskers interpersonelle relationer, deres kommunikation og menneskeligt samarbejde" (Hosbond 2012: 25). Teams forstås dog radikal anderledes, når det oversættes til baradsk. Med Barad og den onto-epistemologiske tankegang oversættes team til en gøren, da alt er

performativt. Team bliver altså som fænomen at forstå som en materiel-diskursiv praksis som gøres. Det handler altså om at 'gøre team' - at stadfæste team som en praksis frem for en enhed bestående af nogle enkeltindivider med tilhørsforhold i en bestemt organisatorisk afdeling. Team cuttes (defineres i næste afsnit) derfor sammen med teamdannelse/tilblivelse i arbejdsfunktionen, hvilket for eksempel ift. nærværende case vil sige de konstituerede praksisser, som lærerne er en del af på skolen. Jeg vælger i The special(e) walk at bruge begrebet team om de 6 folkeskolelærere, der d. 21.09.13 er i skoven for at lave teamtræning, da de i den sammenhæng er del af at 'gøre' eller praktisere 'team' som en materiel-diskursiv praksis i skoven i Uhrehøje.

Som sagt ovenfor så må teams begribes som en materiel-diskursive praksis. At træne teams eller 'teamtræning' bliver dermed til en gøren, som cuttes sammen med fænomenet 'teamudvikling', hvor der vælges kompetencer til at gøre et team (Stelter 2005: 34). Det er vigtigt at dvæle ved, at Barad ikke mener, at der er noget der præeksisterer. Når et team kommer ud i skoven til teamtræning bliver dette team til på ny i en ny lokal between, derfor kan der ikke tales om teamtræning som træning af noget præeksisterende, men derimod om teamtilblivelse eller teamrekonfiguration. Når jeg efterfølgende bruger begrebet teamtræning skal det altså forstås som den dis/kontinuere teamtilblivelse eller teamrekonfiguration.

Jeg vil nu gennem lektionen bruge begrebet teamtræning som eksempel til at skrive (videnskabs)teorien frem. Jeg vil (be)gribe to definitioner af teambuilding. Dette er ikke et generelt billede af verden, da der findes mange andre definitioner af teamteamtræning (se metaboks), men snarere et udsnit af verden som (be)gribes og foldes (diffrakteres) gennem Agential realism. Definitionerne er adskilte og afgrænsede enheder, men (be)gribes i lektionen som entangled og gensidigt konstituerende.

Mads Krarup definerer i kapitel 6; *Teambuilding og elitesport* i bogen *Team – udvikling og læring af Reinhard Stelter og Morten Bertelsen*, hvad han forstår ved teambuilding:

"Teambuilding forstås i kapitlet som et udviklingsværktøj, hvor et teams medlemmer kan etablere sammenhold og fællesskab gennem dialog om praksis med henblik på at skabe de bedst mulige forudsætninger for samarbejde og præstation i et team" (Krarup 2005: 177).

Endvidere skriver Jørgen Frode Bakka og Egil Fivelsdal (2004) i bogen *Organisationsteori – struktur, kultur, processer*, at teambuilding kan forstås på flere ambitionsniveauer, men kort sagt *"(...) det drejer sig om at udvikle gruppens faglige og sociale kompetencer"* (Bakka, Fivelsdal 2004: 122).

For ikke at gøre begrebsapparatet mere komplekst end nødvendigt ekskluderer jeg begrebet teambuilding og bruger kun begrebet teamtræning som nævnt i The beginning of The special(e) walk.

Definitionerne af teamtræning (se ovenstående metaboks) kan siges at hvile på en dialogisk tilgang, idet teamets medlemmer er de centrale aktører, der etablerer sammenhold og fællesskab gennem dialogisk praksis. Diffrakteret gennem Agential realism emergerer teamtræning ifølge Krarup i en dynamisk og performativ proces, hvor blandt andet teamets medlemmer, sammenhold, fællesskab, samarbejde, præstation, kompetencer mv. er medkonstituerende for tilblivelsen af teamtræningspraksissen. Krarups bud kan siges at konflikte med Barads onto-epistemologiske tankegang, hvor der blandt andet lægges vægt på, at mennesket som værende *af* verden, og human og nonhuman virkekraft ligestilles. Det kan siges at beskrivelsen af teamtræning gennem inklusionen af de co-konstituerende faktorer udelukkende funderer på human/menneskelig virkekraft (human-centeredness), hvormed non-human virkekraft som eksempelvis remedier, tid og rum ekskluderes. Dette sætter mulighedsfeltet for at (re)konfigurere foldningen af teamtræning ved også at inkludere de nonhumane virkekræfter. Det vil altså sige at cuttet (re)konfigureres, hvilket jeg nærmere vil (be)gribe i følgende afsnit.

Agentilt cut, fænomen og apparatus

Traditionelt forstå vi mennesker valg, som noget vi gør, men det vi sædvanligvis forstår, som at 'vi tager nogle valg' forstås på baradsk mere komplekst. Valget bliver en multimodal konstitueringsproces, hvor mangfoldige kræfter virker ind. Valg er dermed et *agentilt cut*. Agentile cut er ikke gjort af menneskelig virkekraft alene, da human og nonhuman virkekraft, som nævnt tidligere, ligestilles. Agentile cut er lig 'virkende cut', hvilket vil sige, at det medfører en skelnen: en in/eksklusion that matters. Alt cuttes gennem apparatus – eksempelvis teamtræning – hvorved der sker in- og eksklusioner, som alle har betydning(sfylde) (Barad 2007: 148). Idet noget cuttes sker der både in- og eksklusioner, og derigennem bliver fænomener mulige; de bliver til gennem det mulighedsfelt som cuttet effektuerer. Hermed bliver det også muligt at 'løse' den ontologiske indeterminisme – ubestemthed – som ellers hersker (Barad 2007: 175, Barad 2003: 815). En definition er et eksempel på et agential cut, som stadfæster et fænomen som værende noget og ikke noget andet (som det også kunne have været). Navnet Agential realism handler netop om at verden/fænomener/realiteter tilbliver 'agentialt', dvs. 'tilvirket' gennem cuttet i den specifikke, lokale situation. Her får definitionen (måleinstrumentet for hvad fænomenet er) sin mening som materiel-diskursiv praksis, der gøres her og nu. Barad tager derved også afstand fra en traditionel forståelse af kausalitet (årsag/virkning) mellem isolerede præeksisterende objekter eller - som i eksemplet - definitioner:

“This agential cut also enacts a local causal structure in the marking of the measuring instrument (effect) by the measured object (cause), where “local” means within phenomenon. If the apparatus is changed, there is a corresponding change in the agential cut and therefore in the delineation of object from agencies of observation and causal structure (...) enacted by the cut. Different agential cuts produce different phenomena” (Barad 2007: 175).

Agentile cut er en slags snit der emergerer i processuelle tilblivelser, som enacter grænser og eksklusioner, hvorigennem afgrænsede fænomener enactes (Juelskær 2009: 59). I og med at agentile cut foretages gennem de konstituerende faktorer/praksissers (re)konfigurationer af in- og eksklusioner kan fænomener dermed måles eller undersøges (Barad 2007: 176), og på den måde bliver det muligt at fastlægge en betydning (at ’løse’ indeterminismen) for fænomenet – eksempelvis teamtræning. En vigtig pointe i Agential realism-perspektiv er at in- og eksklusionerne skal ses som lige meningsfulde. Tilbøjeligheden er oftest at eksklusionerne negligeres; hvad der er udeladt er vel uinteressant, men Barad ser også eksklusionerne som betydningsfulde co-konstituerende agencies for fænomeners tilblivelse i intra-aktionen. Det ekskluderede er lige så betydningsfuldt for det mulighedsfelt for tilblivelse som cuttet enacter. In/eksklusionen udgør dermed nærmest inder/ydersiden af mulighedsfeltet. I forbindelse hermed præsenterer Barad begrebet *cutting together apart*, hvor der simultant tages højde for, at noget bliver inkluderet og andet bliver ekskluderet i en dynamisk/performativ intra-aktivitet (Juelskær, Schwennesen 2012: 18-19). Denne *cutting together and apart* dynamik får jeg brug for i analysen, da det er denne jeg skal være opmærksom på i redegørelsen af den (dis)kontinuerlige tilblivelse af den lokale teamrekonfiguration.

Et agentilt cut enacter fænomener der på en og samme tid er både ’ontiske’ og ’semantiske’ set i lyset af Barads onto-epistemologiske tankegang; ’ontisk’ i forhold til noget fysisk værende og ’semantisk’ i forhold til at noget har betydningsfylde. Dermed er det kun gennem disse agentile cut at specifikke artikulationer/fænomener bliver meningsfulde/får meningsfylde (Barad 2007: 148). Mindste-enheden vi kan beskæftige os med som vidensproducenter/forskere/studerende er derfor også fænomenet forstået, som onto-semantisk konstruktion tilvirket gennem det agentiale cut, som vi med vores definitioner og andre ’måle-instrumenter’ selv er med til at stadfæste. For at betragte de (dermed) altid, allerede onto-semantiske fænomener kræves der et studie af de materielt-diskursive praksisser, hvorigennem in- og eksklusioner, som har betydning(sfylde), stadfæstes. På den måde bliver det muligt momentant at (be)gribe fænomener og fastlægge en betydning (at ’løse’ indeterminismen) (Løvgaard og Sørensen 2013: 15). Når der foretages agentile cuts indebærer det derfor

Teamtræning er min lokale definition gennem den materielt-diskursive praksis som teamtræningen bliver til/udspilles som på dagen er afgørende, da det er gennem det lokale cut at Urehøjes teamtræningspraksis rekonfigureres.

også en forståelse af et etisk ansvar for onto-semantisk at med-folde verden. I min lokale praksis med at skrive et speciale (studerende/forsker) og facilitere en teamtræning (konsulent) vil det sige, at specialet/eventen er blevet til på baggrund af det cut jeg har været med til at foretage. Specialet - og eventen - kunne have set anderledes ud, hvis andre cut var foretaget. I den forbindelse anvender Barad begrebet *ethico-onto-epistemology*, der beskriver den ansvarlighed, der er forbundet med at være forsker/studerende/konsulent (Barad 2007: 185).

I relation til Agential realism's præmis om en verdensopfattelse som værende *af* verden (re)konfigureres også den traditionelle opfattelse af, at det er muligt at tilstræbe sig objektivitet. (Re)konfigurationen sker idet vi bliver medskabende del af verdens kontinuerlige (onto-semantiske) tilblivelse, i stedet for på traditionel vis at beskrive verden. Ifølge Agential realism betyder objektivitet derfor ikke at være på afstand af noget (forsknings-/videns-objekter), hvorfor det derfor må forklares med *object(act)ivity* (Løvgaard, Sørensen 2013: 16), hvilket vil sige som en *gøren* – en 'activity' - der stadfæster objekter gennem agentile cut.

Det er centralt at forstå, at når der tales om fænomener, så tales der også om begrebet *apparatus*. Fænomener rummer nemlig altid det apparatus, der har produceret det (Barad, 2007: 146), og apparatuset producerer fænomener. Disse to begreber hænger derfor uløseligt sammen, da apparatuset altid konfigurerer fænomenet gennem det kompleks af co-konstituerende faktorer (mulighedsfeltet) som apparatuset er udtryk for (Strand 2012: 93-94).

"(...) apparatuses are the material conditions and possibility and impossibility of mattering; they enact what matters and what is excluded from mattering. Apparatuses enact agential cuts that produce determinate boundaries and properties of "entities" within phenomena, where "phenomena" are ontological inseparability of agentially intra-acting components" (Barad 2007: 148).

Det er dermed ikke muligt ontologisk set at adskille de forskellige intra-agerende komponenter, som konstituerer et fænomen. Dermed altså igen konstitutiv entanglement. Apparatus er en dynamisk (re)konfigurering *af* verden. Apparatus er ikke et passivt observationsinstrument, men derimod noget performativt, der skal (be)gribes som en gentagende tilblivelse gennem intra-aktion (Juelskær 2009: 68). Apparatuser er fænomener/materiel (re)konfigurationer, der er produceret gennem en dynamisk intra-aktionsaktivitet, og dermed bliver et apparatus til en 'open-ended' praksis (Barad 2007: 230), (Barad 2003: 816). Teamtræning som fænomen rummer et fænomenproducerende apparatus som er det kompleks af ontologisk uadskillelige

komponenter – de co-konstituerende faktorer - som fænomenet tilbliver igennem. Teamtræning kan eksempelvis forstås som en del af et apparatus, f.eks. 'et apparatus for medarbejderudvikling'.

Apparatusset producerer fænomenet og er selv del heraf (Barad 2007: 184). I forhold til ovenstående citater kan det siges, at teamtræning eksempelvis er co-producerende for fænomenet samarbejde. Samarbejde cuttes altså gennem apparatuset, hvorved der sker in- og eksklusioner for hvad samarbejde er i forbindelse med teamtræning. Mere om det i kapitel 3. Apparatus kan dermed (be)gribes som en 'rammesætning' for komplekse og flydende processer og deres effekter, og kan bruges som et analytisk greb om multimodal kompleksitet i en multimodal konstitueringsanalyse (Højgaard, Søndergaard 2010: 323). Dette vender jeg tilbage til i kapitel 2 – det produktive maskineri.

Spacetimematter, intra-action og agency

I et baradsk-perspektiv tales der som sagt ikke om lineære hændelsesforløb. Temporalitet er gennem Agential realism heller ikke en rækkefølge af *før, nu og efter*, men i stedet en intra-aktivt entangled *spacetimematter*.

"(...)“existence” is not simply a manifold of being that evolves in space and time, but an iterative becoming of spacetimemattering (...). Space, time and matter are intra-actively produced in the ongoing differential articulation of the world. Time is not a succession of evenly spaced intervals available as a referent for all bodies and space is not a collection of preexisting points set out as a container for matter to inhabit. (...) dynamics is not marked by an exterior parameter called time, nor does it take place in a container called space, but rather iterative intra-actions are the dynamics through which temporality and spatiality are produced and iteratively reconfigured in the materialization of phenomena (...) (Barad 2007: 234).

Dermed gælder der en anden form for sted-tids-materialitet/betydnings-relationalitet - et entanglement af virkekræfter - som er radikalt anderledes end i et traditionelt Newtonsk paradigme (Barad 2007: 437-438). I Agential realism gentænkes sted og tid entangled i en intra-aktiv tilblivelse af et fænomen. Tid forstås altså ikke som en rækkefølge af intervaller, og det spatiale (sted/rum) er ikke nogen enkeltstående allerede eksisterende kategori for materialitet. Temporalitet og spatialitet produceres altså i en gentagende dynamisk intra-aktiv tilblivelsesproces af fænomener som onto-semantiske konstruktioner. Temporalitet og spatialitet er selv som fænomen onto-semantiske konstruktioner.

Spacetimematter oversættes med sted-, tids, betydning - altså en mangfoldighed (manifold) af disse agencies. Spacetimematter kan betragtes som en gentænkning af *tolkning*, som er det gængse begreb inden for humaniore, hvor der tolkes på noget. Tolkning læner sig op af en forståelse om, at epistemologi og ontologi er adskilte enheder. Når der tolkes på noget kan det illustrativt beskrives som "jeg står og kigger på en teamtræningsøvelse", hvor jeg (humancenteredness - epistemologi) og teamtræningsøvelsen (verden -ontologi) er adskilte enheder. Denne forestilling gentænker Barad med sin onto-epistemologiske af verden tankegang, hvor hun bevæger sig væk fra humancenteredness og gentænker måden, hvorpå co-konstituerende/co-konstituerede human/nonhuman agencies emergerer af *the entangled state*/ontologisk set ingenting (se *parlør*) i en intra-aktiv tilblivelsesproces; derfor er *spacetimematter* en/et vigtig *pointe*/begreb i Agential realism.

(Re)konfiguration er et ord, der ofte bruges. Fordi tid og sted skifter sker der automatisk et skifte i apparatus og dermed rekonfigureres fænomenet automatisk, hvilket medfører dis/continuity (ikke lineære hændelsesforløb), hvormed mulighedsfeltet for tilblivelse gensættes (Barad 2007: 181-182).

Essensen i den traditionelle refleksionsproces, som vi kender den, hvor der reflekteres over noget tager Barad ikke afstand fra, men hun mener dog, at der bør diffrakteres i stedet for at reflektere, idet der i refleksion tages afstand til objektet, hvilket er anderledes i diffraktion, hvor objekter ikke holdes op mod hinanden, men derimod læses igennem hinanden (Barad 2007: 86-94).

Intra-aktion er dermed endnu et centralt begreb i Agential realism og er nævnt flere gange i dette kapitel. Intra-aktion adskiller sig fra det velkendte humanistiske begreb *interaktion*, hvilken antager at der er separate individuelle agencies, som går forud for de interaktioner som de bliver del af, hvorimod konstitutionen af 'entangled agencies' ikke går forud for intra-aktionen, men de emergerer derigennem (Barad 2007: 33). Agency er ifølge Barad "*a matter of intra-acting*"; agency er altså en dynamik og en tilblivelse frem for en egenskab nogen eller noget har. Agency er 'doing' eller 'being' i dens intra-aktivitet og er gentagende (re)konfigureringer af de mangfoldige spacetimetammer relationer gennem intra-aktivitetens dynamikker (Barad 2007: 178).

Diffraction som metode

Måden, hvorpå The Special(e) walk har beskæftiget sig med Agential realism har indtil nu været (videnskabs)teoretisk, men i nærværende afsnit vil The Special(e) walk se nærmere på Agential realism som analysemetode.

Begrebet *diffraktion* tænker Barad på flere niveauer. Diffraktiv læsning er en metode til at læse noget (f.eks. en teori) gennem noget andet (f.eks. en anden teori), hvormed Barad ikke tager afstand fra andres teoretiske bud, men i stedet rekonfigurerer hun disse tænkninger, og disse bliver dermed en del af Agential realisms entangled genealogi. Hendes ønsker er: "*not a breaking with the past, but rather a dis/continuity, a cutting together apart with a very rich history*" (Juelskær, Schwennesen 2012: 13). Barad lader sig som nævnt inspirere af den klassiske definition inden for fysikken om 'absolute exteriority', når hun rekonfigurerer metoden refleksion på baradsk til diffraktion. Diffraktion handler nemlig her om den måde, hvorpå bølger (både inden for lyd, lys og vand) kombineres og bevæger sig på. Bevægelserne implicerer, at forskelle opstår indefra). Bevægelserne er entangled og er af det konkrete fænomen, man har med at gøre, hvilket medfører adskillelser og begrænsninger (Højgaard, Søndergaard 2010: 322).

Det giver anledning til afslutningsvis kort at se på forskellen mellem diffraktionsbegrebet og fortolkningsbegrebet – et grundlæggende begreb inden for hermeneutikken, som jeg er opfostret med på de tidligere semestre. Fortolkning skal i dette apparatus forstås som en del af spacetimetammer manifold fænomenet, som tidligere er nævnt. Derfor skal fortolkning ses som en dynamisk proces ligesom diffraktionsprocesser. Diffraktiv læsning resulterer i diffraktive mønstre af dekonstruktion og konstruktion (Juelskær, Schwennesen 2012: 11), hvilket vil sige at der ligesom bølgemønstre i vand, så er der efterdønninger som indefra intra-aktionen/diffraktio-

nen emergerer som differentiating patterns - mattering differences. Det jeg tidligere har forstået som en tolkning af noget med afsæt i bla. den hermeneutiske cirkels proces af del/helhed, og hvor min forståelseshorizont er medspiller, bliver her til en bølgebevægelse, hvor efterdønningerne på uforudsigeligt vis enacter differences that matters i den lokale foldning af spacetime-matter manifolden også nævnt som tolkningen.

Opsamling

Begrebet teamtræning cuttes som den dis/kontinuere teamtilblivelse/teamre-konfiguration. Teamtræning (be)gribes som et fænomen og dermed en materiel-diskursiv praksis – en onto-semantisk konstruktion, men det kan også (be)gribes som et apparatus. I henhold til problemformuleringen skal jeg undersøge, hvordan teamtræning som fænomen (re)konfigureres i et between af co-konstituerende konkrete praksisser. Det vil altså sige, at det er de mangfoldige co-konstituerende virkekræfter, som cutter fænomenet, der skal (be)gribes i en multimodal konstitueringsanalyse i kapitel 3. Derfor bliver det klart, at det i The Special(e) walk er det fænomen-producerende apparatus, der er i fokus for at (re)konfigurere teamtræningens tilblivelsesproces.

Som følge af at dette er et speciale på en Kommunikationsuddannelse vil jeg som afslutning på 1 lektion give et bud på, hvordan kommunikation (be)gribes på baradsk. Når kommunikation diffraktivt skal (be)gribes gennem Agential realism får Barads onto-epistemologiske tankegangs præmis om værende *af* verden betydning(sfylde), da vi (human/nonhuman) bliver medskabere/medfoldere af verden og ikke blot beskriver den. Distancen mellem os og objekterne er altså ophævet og alt bliver dermed entangled. Diffrakteret gennem Agential realism er kommunikation ikke kun sproget (diskursivt), som i det socialkonstruktionistiske paradigme, hvor sproget konstitueres/konstituerer den sociale verden gennem diskurser (Phillips 2010: 108), men derimod en materiel-diskursiv multimodal praksis, hvor den materielle dimension har ligeså stor betydning(sfylde), som den diskursive. Desuden bliver temporalitet og spatialitet konstituerende og konstituerede virkekræfter for foldningen af kommunikation, idet tid og rum ikke skal (be)gribes som præ-eksisterende entiteter, men som noget der er i konstant bevægelse og som får betydning i intra-aktionen.

I følgende lektion bruges den lokale teamtræningspraksis i skoven d. 21.09.13 som eksempel til at fremskrive interventionsmetoden; Apparatus of Material Storytelling frem for en ren teoretisk definition, som i denne lektion.

Cuttet af specialets produktive apparatus emergerer blandt andet gennem de in- og eksklusionerne der foretages på baggrund af mangfoldige co-konstituerende faktorer som for eksempel specialets omfang, specialets retning, tidsmæssige ressourcer, studieordning (2007) osv. Derfor ekskluderer cuttet en nærmere og mere dybdegående redegørelse for Agential realism/Barads entangled genealogi, hvilken inkluderer en stribe af inspirationskilder som blandt andre er Niels Bohrs kvantefysik, Judith Butler og hendes arbejde med den diskursive praksis, Donna Haraway med det materiel-semiotiske greb (Højgaard, Søndergaard 2010: 317-321).

2. lektion - Material Storytelling

"Er I med så langt?" spørger jeg lærerne. "Ja sådan da, men det er godt nok anderledes!" svarer Henrik. "Radikal anderledes!" svarer Matilde. "Okay, både Agential realism og det baradske sprog er jo også radikal anderledes tænkning end vi er vant til. Fandt I ud af hvad essensen er i Agential realism?" spørger jeg. "Altså vi er af verden i stedet for i eller udenfor den, og Barad bevæger sig væk fra tanken om human-centeredness, hvormed human og nonhuman virkekraft ligestilles og fokus bliver på det entangled mellemværende" svarer Lars. "Ja intet ses som adskilte eller afgrænsede enheder – alt er entangled" supplerer Lone. "Også er det vel vigtigt at forstå det der spacetimematter begreb, hvor tid og sted er gentænkt som dynamiske virkekræfter som medfører dis/continuity – ikke lineære hændelsesforløb" fortsætter Mette. "Hov, vi må da heller ikke glemme det agentile cut, der enacts gennem tilblivelsesprocesser. Idet noget cuttes foretages der in- og eksklusioner, hvormed fænomener konstitueres og enacts i en dynamisk intra-aktionsaktivitet" afslutter Laura. "Nu skal I så huske på alle disse begreber, for i denne lektion skal I stifte bekendtskab med en metodologi ved navn Apparatus of Material Storytelling, hvis videnskabsteoretiske fundament er Agential realism. Samtidig er de teoretiske begreber fra Agential realism diffrakteret med andre teoretikere og metoder, hvoraf Apparatus of Material Storytelling er blevet til".

Apparatus of Material Storytelling er en metodologi, der er baseret på *quantum entanglement* af mening og betydning/materialitet (mattering) som spacetimematter manifold (Strand 2012: 75). Material Storytelling er blevet til gennem et utal af multimodale co-konstituerende agencies og konfigureret på baggrund af en diffraktion gennem blandt andre/andet Karen Barad (Agential realism), David Boje, Henri Bergson, Carles Goodwin, Scollon og Scollon, en Ph.d.-afhandling, aktionsforskning på døvblindcenteret i Aalborg, studier i blandt andet Feng-shui, Bodydynamic og sandplay m.fl. (Strand 2012).

"Material Storytelling is a research based methodology for the (material-discursive) configuration of complex sets of multimodal restorying actions, which enact 'a between' of varied intra-play of material story modes of organizational (re)configuration in a manner that changes the relationality of presently enacted hegemonies of 'the between' of mind/body, language/matter, culture/nature, verbal/nonverbal communication and implicit/eksplicit ways of knowing by enacting them equal, and mutually constituent agencies of (changing) the everyday practices of organizational living" (Strand 2012: 42)

Material Storytelling beskæftiger sig med multimodalitet og materialitet som forskningsfelt inden for den posthumane, performative tilgang, som Karen Barads onto-epistemologi Agential realism og dens diffraktive metodologi er et udtryk for. Strand tager

så at sige Barads teoretiske arbejde med ind i en organisatorisk udviklings (storytelling) verden, hvorved grundstenene for Material Storytelling bl.a. bliver en diffraktiv læsning af Boje's storytellingsteori 'living story' og den narrative forskningstradition (som Boje's storytellingsteori er en del af) gennem Agential realism for at sætte Material Storytelling's mulighedsfelt for tilblivelse. Apparatus of Material Storytelling er dermed også en konkretisering af Agential realism ift. organisationsteori, hvor diverse udviklede modeller kan bruges analytisk ift. konkrete praksisser.

I denne lektion vil jeg forsøge at få greb om Material Storytelling som interventionsmetode. Metoden jeg bruger i afviklingen af eventen/teamtræning i skoven d. 21.09.13 ses som en 'mode of enacting the between'. I kapitel 2 (det tekno-videnskabelige produktive maskineri) vil jeg redegøre for Apparatus of Material Storytelling, som et analytisk greb til at (be)gribe interventionen.

Interventionsmetoden handler om, hvordan organisationer kan forandres, og er derfor en organisations(udviklings)teori, der (be)griber organisatorisk læring som en materiel-diskursiv praksis, der rekonfigurerer sted-tids betydningen (spacetime-matter) i en intra-aktiv tilblivelsesproces (Jørgensen, Strand 2014: 1). For at forstå Apparatus of Material Storytelling tilblivelsesproces vil jeg finde ud af, hvad interventionsmetoden kommer af – dens entangled genealogi. Strand er inspireret af den narrative tradition og story traditionen, men hvordan er material story forskellig fra disse to traditioner. I nedenstående model er henholdsvis den narrative tilgang, story tilgangen og material story tilgangen listet overskueligt op med hver deres kendetegn. Her ud fra vil jeg (be)gribe, hvordan disse tre tilgange er forskellige fra hinanden. I lektionen bruger jeg igen begrebet teamtræning som eksempel, som hviler på min erfaring som konsulent i Uhrehøje og på interventionspraksissen i skoven med de 6 folkeskolelærer d. 21.09.13. I princippet kan der laves teamtræning fra hvilken som helst af de nedenstående positioner/traditioner. Det er dog et særligt greb at lave teamtræning i skoven, hvis man vil forandre en organisation.

Narrative rework of organizational practices	Story rework of organizational practices	Material Story rework of organizational practices
Being-in-the-world	Being-in-discourse	Being-of-the-world
Interpretive	Resituative	Deconfigurative
Reflective	Reflexive	Diffractive
Ethics of Otherness	Ethics of inquiring	Ethics of mattering
Humanist	Posthuman humanist	Posthuman

Figur 1 - Three approaches to organization practice rework (Strand 2012: 133)

Narrativ er et begreb der i dag er blevet et mere omfattende begreb med en akademisk klang. Narrativ blev førhen kun benyttet i forhold til fortællegenren, men i dag bruger vi faktisk narrativer hele tiden, når vi vil forklare og beskrive os selv og vores omverden. Narrativ kan derfor ses som en slags fortolkningsramme, som former, ordner og er med til at skabe sammenhæng og mening i vores tilværelse og handlemønstre [Website 3].

Narrativ værende-i-verden

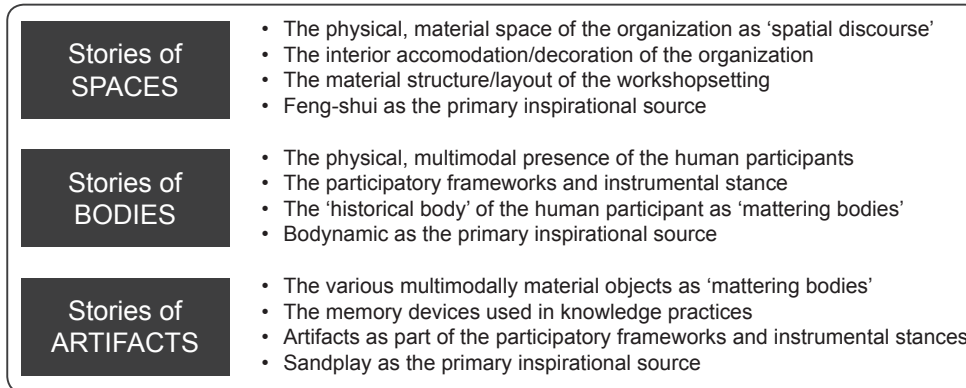
Narrativ er en humanistisk fremgangsmåde af fortolkende og reflekterende karakter til ændring af organisatorisk praksis. Narrativ er idéen om os mennesker som værende *i verden*, da vi reflekterer over eller fortolker på noget – altså mennesker adskilt fra noget andet. Narrativ fokuserer på, hvordan vi forstår os selv igennem tanke-mønstre, føle-mønstre og mønstre af gøren, og i relation til en verden med andre mennesker, dyr, objekter og natur. Fokuset rettes derfor mod mennesket, hvilket på baradsk vil artikulere som *human-centeredness*. Det vil altså sige, at mennesket og verden er to adskilte dele, og indeterminismen løses kun gennem fortolkende beskrivelser af fænomenet (den traditionelle forståelse af fænomenet). En implikation der blandt andet er ved den narrative tilgang som metode til ændring af organisatorisk praksis er at den trækker på en etik om 'Otherness'. Etik om 'Otherness' handler om at turde anerkende dem, der er radikal anderledes end en selv (Strand 2012: 146). Narrativ er yderligere en fortællings fremadskridende forløb med begyndelse, midte og slutning – et forløb som forstås som en helhed i lighed med del/helhed i den hermeneutiske cirkel (Strand 2012: 144). På baradsk vil der ikke være tale om en begyndelse, midte og slutning som adskilte enheder, men snarere som entangled agencies i en dynamisk spacetime-matter manifold hvor en bestemt før, nu og efter cuttes eller udgrænses.

Teamtræning inden for den narrative tilgang vil tage udgangspunkt i en dialogpraksis, hvor der tales om de handlinger, der gøres og hvor målet er at opnå forståelse. Citatet som er hentet oppe fra 1. lektion baseres også på den narrative tilgang, *hvor et teams medlemmer kan etablere sammenhold og fællesskab gennem dialog om praksis* (Krarup 2005: 177). Dialog om praksis er i dette tilfælde omdrejningspunktet for at teamet kan etablere sammenhold og fællesskab. Uhrehøjes lokale teamtræningspraksis tager på mange måder også udgangspunkt i den narrative tilgang, da der sættes tid af inden øvelsen til at planlægge, hvordan teamet vil løse opgaven, hvorefter der er tid til sammen at reflektere over, hvad der gik godt og mindre godt i øvelsen.

Story - historisk værende-i-diskurs

Fundamentet for storytelling som fremgangsmåde for ændring af organisatorisk praksis er idéen om mennesket som *historisk værende i diskurs*, hvilket adskiller sig fra den narrative, fortolkende, værende *i verden* fremgangsmåde til ændring af organisatorisk praksis. David Boje som bl.a. er en af ophavsmændene bag storytelling tilgangen til organisationsudvikling er på samme tid posthumanist og humanist med kritiske briller på den narrative tradition. Inden for Storytraditionen er vi mennesker produkter af dominerende magtrelationer som skaber det værende. Living

Figur 2 - The three storymodes of Apparatus of Material Storytelling (Strand 2012: 133)

storys relationsspind er derfor skabt gennem selvets genealogier eller gennem dekonstruktion. Fortælleren er som sådan ikke interesseret i at reducere fortællinger til et plot, da der inden for storytraditionen ikke er en essentiel fortælling eller helhed at fortælle, men fortælleren er mere interesseret i kontekstuelt at placere teksten i en specifik tid-sted og tydeliggøre samfundspolitiske omstændigheder, hvorigennem mangfoldige stemmer er præsenteret. Story som fremgangsmåde er derfor givtig til at forstå organisatoriske praksisser og samtidig få en fornemmelse af hvem folk er, hvilket indebærer både deres interesser, intentioner og motivationer, gennem interaktioner med andre mennesker i et specifik tid-sted (historisk). Narrativ forstås derimod som et naivt image af selvet, og fortællinger produceres af stemmer i bestemte positioner og med bestemte intentioner og interesser i dens samfundspolitiske kontekst. Genealogi og dekonstruktion kan derfor siges at afsløre narrativets selv. Hensigten med Story-metoden er derfor at skabe omstændighederne for mere refleksive positioner til vores egen måde at tænke og handle på og dermed gentænke vores narrativer og fremtid. Ændring af organisatorisk praksis sker gennem en oscillation/svingning mellem narrativ og living story, men et problem kan være når organisationer og mennesker ses som værende historisk-diskursive producerede, hvorigennem virkeligheden ses i et bestemt perspektiv, hvor nogle fænomener er belyst og andre er ignoreret. Det betyder nemlig at story-metoden er lukket inde i en humanistisk sfære, hvor verden ses som en intersubjektiv konstruktion skabt af mennesker, hvor det vigtige er sprog, diskurs og kultur i konstruktionen af det værende. Til fælles for den narrative tilgang og living story er den store vægtning på sprog og historie, når den organisatoriske praksis ændres (Strand 2012: 171-172).

I forhold til en teamtræningspraksis vil der i storytraditionen være fokus på relationen mellem ledelse og medarbejdere. I det hele taget vil rollerne komme i fokus også i forhold til, hvordan teamets intra-aktører positionerer sig i forhold til hinanden og deres indbyrdes magtrelationer. Her fokuseres der ydermere på de diskurser, der trækkes på samtidig med hvilke stemmer der dominerer osv.

Material story - materiel-diskursiv værende-af-verden

Et alternativ til disse to ovenstående tilgange er Material storytelling. Den materiel-diskursive fremgangsmåde til ændring af organisatorisk praksis er innovativ, fordi den går bag formodningerne om den indbyrdes forbundethed og interaktion, som er en naturlig del af både narrativ og storytelling. Trykket ligger dog anderledes ved Material Storytelling på 'the entangled state' af spacetimetatter konfigurationen, hvilket indebærer en gentænkning af termer som intention, hukommelse og identitet (Strand 2012: 173). Gentænkningen sker i den forstand fra at tænke disse termer som individualister forsøges der nu på at tænke dem i et komplekst netværk af både humane og nonhumane faktorer. Det vil altså sige, at læring, narrativitet, storytelling, mening mm. som fænomener, har altid været tænkt som subjektive fortolkende konstruktioner eller intersubjektive sociale konstruktioner. Inden for Material Storytelling rekonfigureres disse fænomener derimod i lyset af spacetimetattering (tids-stedsbetydning) som altid allerede 'material-timed-and-spaced'. I den henseende vil vi aldrig forblive værende *i verden* eller *i diskurs*, men i stedet er vi materiel-diskursive værende *af verden*. Vi lever i omstændigheder af bestemt historisk, geografisk og materialistisk karakter, hvorigennem fænomener emergerer intra-aktivt gennem et entanglement af temporalitet, spatialitet og materialitet. Vi kan som sådan ikke producere viden eller læring om verden uden at være afhængig af den. Ifølge Material Storytelling enacts fortællinger som agentile fremstillinger fra det øjeblik de emergerer fra deres 'between' som en altid allerede tidsmæssig, fysisk og materiel (re)konfiguration – hvilket vil sige en *foldet spacetimetatter manifold*.

Teamtræning enacts gennem material story metoden således, at man bliver optaget af at kigge efter både de humane og nonhumane virkekræfter – hvordan det hele er et entangled kompleks. Nu er det ikke et spørgsmål om at nogen stemmer dominerer andre (living story), men mere et spørgsmål om hvilke virkekræfter der træder igennem – inkluderes og ekskluderes. Inden for tilgangen bliver det muligt at gøre brug af skovens fysiske rammer og øvelserne, hvilket i sig selv sætter en anden between der gør, at det er et andet mulighedsfelt for teamtræningens tilblivelse og derfor muliggøres en rekonfiguration af det eksisterende teams måde at være team på.

Teamtræning bliver som nævnt i 1. lektion en gøren, hvilket vil sige, at teamtræning cuttes som teamtilblivelse, idet teamet bliver til på ny gennem teamtræningen. Dette (re)konfigurerer Lone og Mette til evalueringen tre uger efter eventen som 'fælles oplevelse' og 'indforståethed':

Lone: men det giver også en fælles oplevelse som

Mette: der bliver en [indforståethed]

Lone: [selvfølgelig gør der det] som indimellem os må være irriterende at høre på tænker jeg men den oplevelse har vi og den er god at have med ja

(Bilag 4: efterevaluering 7-10)

Teamtræningen har givet teamet en fælles oplevelse, hvormed der bliver en indforståethed, som for de andre lærere må være irriterende at høre på. Dette vidner om, at det team der kom i skoven om morgenen var blevet til et andet team, da de tog hjem om aftenen.

Opsamling

Efter at have (re)konfigureret alle tre tilgange; narrativ, story og material story bliver det tydeligt at metoden til at få greb om organisatorisk forandring vil være forskellige afhængig hvilken tilgang der vælges. Hvis vi forestiller os, at organisationen skulle forandres gennem teamtræning inkluderer det i den narrative tilgang dialogisk praksis. Der vil blive talt og reflekteret over de handlinger der er foretaget i øvelserne. Indenfor story tilgangen vil den organisatoriske forandring baseres på rollefordeling, magtforhold, hvilke diskurser, der trækkes på under øvelserne. Sproget er igen i fokus, som i den narrative tilgang. Material story tilgangen rummer mangfoldige co-konstituerende virkekræfter, der er medskabende for fænomeners tilblivelse. Egentligt havde jeg først placeret Uhrehøje under den narrative tilgang, da organisationen gør meget ud af dialogisk praksis, men efter rekonfigurationen af material story placeres Uhrehøjes teamtræningspraksis som en materiel-diskursiv praksis fordi de bruger skoven, alle de materielle remedier, dialog osv. som co-konstituerende faktorer for teamtræningens tilblivelse, og dermed teamets tilblivelse som enacts organisationsudvikling. Material story tilgangen (re)konfigurerer sproget/diskurserne ligesom i den narrative tilgang og story tilgangen, men material story kan siges at inkludere flere dimensioner, såsom kropslighed, sted/rum og artefakter. Nogle vil sikkert mene, at kropslighed er det samme som kropssprog og sted/rum er det samme som kontekst, hvormed det også hører hjemme under de andre tilgange, men kropslighed, sted/rum og artefakter er dog en udvidet rekonfiguration af sprog, kropssprog og kontekst. Dette (be)gribes i følgende afsnit.

Tre materielle storymodes

De tre storymodes er blevet til bl.a. gennem Strands aktionsforskningsprojekt på døv-blinde-centeret i Aalborg i 2008-2009 (Strand 2012) og skal ligeledes (be)gribes som 'en del' af the Apparatus of Material Storytelling (Strand 2012b: 79). (Interventions)metodernes inspirationskilder stammer fra Feng-shui, Sandplay og bodydynamic. I det følgende vil jeg få et lidt bedre greb om de tre storymodes i forhold til deres genealogi og fremgangsmåde i interventionsprocesser.

De tre storymodes kan ses som redskaber til at begribe og handle ud fra den kommunikationsforståelse som the Apparatus of Material Storytelling enacts. Storymodalerne er forandringsorienteret og emergerer i hvilket som helst mellemværende. Det er vigtigt at holde sig for øje, at de tre inspirationskilder er diffrakteret gennem Agential realism. Det vil altså sige, at Feng-shui, Sandplay og bodydynamic er rekonfigureret dels så de bevæger sig væk fra en terapeutisk, psykologisk forståelse og dels ind i en storytelling sfære forstået som dens tilblivelsesproces, der er baseret på entanglement og intra-aktion, som dermed bliver en samskabelse, der er fri af sprog som 'indre tilstand' eller 'menneskets fortrukne', da disse ellers vil konflikte med Barads tankegang. De tre storymodes er illustrativt stadfæstet i nedenstående model (Strand 2012b: 79).

Stories of space

Stories of space er inspireret af Feng-shui, som er baseret på den 3000 år gamle taoistiske naturalistiske filosofi, hvor grundantagelsen af natur bygger på en forståelse af, at jorden er levende og fyldt med energi (Chi). Feng-Shui arbejder også med en metode til at balancere forskellige materialer i indretningen af et rum. Metoden hedder 'De fem elementer' og indebærer ild, jord, vand, metal og træ. Disse fem elementer intra-agerer med hinanden på forskellig vis og skaber stemninger i et rum afhængig af sammensætningen (Strand 2012b: 82-84). Det vil altså sige, at den setting/rum, som eksempelvis teamtræningen foregår i, har betydning. Rummet kan siges at influere på os, bag om ryggen på os, uden vi ved det, hvilket eksempelvis kan være farver, former, symbolik, materialitet osv. (Strand 2012b: 82-84). *"The story mode entails the energetic atmosphere or the 'genius loci', which is Latin for 'the spirit of the place'"* (Stand 2014: 2; undervejs). Stories of space skildrer altså et materiel-diskursiv apparatus for omgivelserne/indretningen, hvor det bliver muligt at (be)gribe de mere diffuse, umålbare, subtile stemninger og strømninger i rummet (Strand 2012b: 82-84/ Strand 2014: 2; undervejs).

Stories of bodies

Dette storymode handler om fysisk, multimodal tilstedeværelse af menneskelig del-

tagelse. Dette er desuden en rekonfigurering af nexusanalysens 'historical body' af den menneskelige deltager (Scollon, Scollon 2004). Rekonfigureringen består i, at den menneskelige deltager ikke kun har menneskelige egenskaber, men de fysiske og materielle egenskaber får nu også betydning, som en co-konfigurerende agency eller virkekraft. Stories of bodies er altså et supplement til den verbale 'sætte ord på tingene' samt et supplement til verbal refleksion i form af 'noget med kroppen'. Inspirationskilden til dette storymode er metoden; Bodydynamic. Dette er et somatisk psykoterapeutisk og analytisk system, der er udviklet i 1960'erne i Danmark. Bodydynamic [website 4] arbejder med den psykomotoriske udvikling, kognitiv psykoterapi og hjerneforskning, der er baseret på samhørighed og sunde forhold (Strand 2012b: 79, 87-91). Stories of bodies er mere end det vi traditionelt forbinder med kropssprog eller nonverbal kommunikation på kommunikationsstudier (eksempelvis det jeg har arbejdet med på de tidligere semestre). I denne materielle optik er mennesket ikke bare krop, men derimod en materiel-diskursiv praksis som er af apparatusset af spacetimemattering i en størket virkekraft for handling. Den specifikke materiel-diskursive hverdagspraksis artikuleres gennem kropsattitude, kropsbevægelser og stemme/sprog praksisser, som også er en del af dette storymode (Strand 2014: 2; undervejs). Endvidere medfører dette storymode *"the tactile and kinesthetic body-movements as knowledge-making practices, where the lived practice generates knowing through the immediate participation/enactment of various material-discursive practices"* (Strand 2014: 2; undervejs). Stories of bodies handler altså om flere måder, at vide på, hvilket jeg vender tilbage til i næste lektion; 3. lektion og stadfæster menneskets full-body apparatus (Strand 2014: 2; undervejs).

Stories of artefacts

Dette storymode handler om, at enacte viden med artefakter (forskellige multimediale, materielle objekter) i en fortælling, der taler til hukommelsen (memory device), og som er med til at enacte den deltagende ramme. Det er dermed en måde at artikulere en tavs viden (experiential knowing - dette vender jeg tilbage til i 3. lektion) – altså at fortælle det man ikke ved man ved ud fra en forudsætning af, at der er noget jeg vidste bag om ryggen på mig selv som jeg ikke vidste at jeg vidste. Inspirationskilden til dette storymode er Sandplay metoden (sandkassekonfiguration). Den schweiziske psykoterapeut Dora Kalff udviklede, med baggrund fra sine egne studier på Jung Instituttet, sandplay, som en terapiform. Det handler om, at skabe verden, som den ser ud for klienten (Strand 2012b: 79, 92-95). Artefakterne skal repræsentere flere kategorier, for at give den bedste mulighed for klienten til at illustrere vedkommendes verdensbillede. Boik og Goodwin giver her deres bud på syv kategorier, som de finder nødvendige. Disse er; *"People, Animals, Plant life, Minerals, Environments, Transportation, Miscellaneous objects"* (Boik, Goodwin 2000: 38-48).

Stories of artefacts har fået navnet 'Object theatre' i 2011 (Strand 2014: 3; undervejs). Til eventen i skoven cuttes øvelsen med figurerne som artefaktøvelsen, derfor ekskluderes navnet 'Object theatre'.

6 staldtips

1. Slå 'hjernen' fra og lad dig invitere
2. Gælder også for placeringen i sandkassen
3. tre. Undlad i første omgang at analysere meningen
4. Gå med formsprogets præmisser – fortæl ud fra figureringen
5. Gå langsomt frem, ned i tempo, dvæle, spørg ind...
6. Lyt til mavefornemmelsen, den fortæller dig, når sandkassekonfigurationen er færdig...

Disse overordnede kategorier er yderligere delt op i underkategorier, da eksempelvis mennesker både kan være ordinære eller fantasi mennesker. Dette vil jeg dog ikke beskæftige mig mere med i detaljer, da det er de overordnede kategorier, der har betydning(sfylde) i forhold til eventen og specialet. Strand har endvidere opstillet 6 'staldtips' som huskereglere til at få greb om sandkassekonfigurationen. Disse ses på den 'gule seddel'. De 6 staldtips ligger op til, at deltagerne ikke behøver at være bevidste om, hvad de vil fortælle før de går op og vælger artefakter.

Til eventen i skoven havde jeg medbragt en kuffert med artefakter (fra Material Story Lab, AAU). Meningen var at lærerne skulle lave øvelsen i skoven, hvormed

artefakterne skulle placeres i skovenbunden (jeg regnede med at skovbunden kunne give en effekt ligesom sandkasserne gør), men grundet det kolde vejr flyttede vi op på terrassen foran huset, hvor grupperne placerede artefakterne henholdsvis på fliserne, havebordet og i græsset.

Til sidst kan der tales om, hvordan 1. lektion og 2. lektion som en del The special(e) walks begrebsapparatet stadfæster synet/perspektivet på organisation, udvikling og læring. I 1. lektion fandt jeg ud af at alt kan (re)konfigureres som en gøren, en materiel-diskursiv praksis, hvormed organisation, udvikling og læring også er materiel-diskursive praksisser, der er gensidigt konstituerende. *"What we split out or cut as individuals, organizations or other entities emerge though and as part of their entangled intra-relation; they are not pre-existing entities"* (Jørgensen, Strand 2014: 4). Dermed sagt, at organisation, læring, udvikling, kommunikation mv. ikke 'er' i sig selv, men bliver til gennem entangled intra-relation og foldes dermed uforudsigeligt. Det vil sige, at der ikke kan tales om det ene uden der automatisk tales om de andre. Eksempelvis hvis udvikling er i fokus som fænomen vil organisation, kommunikation, læring mv. være væsentlige co-konstituerende dele af dets apparatus. Man kan derfor overordnet sige, at vi bruger ordene udvikling, kommunikation, organisation, forandring, læring mv., fordi det trækker på den materiel-diskursive praksis om, at vi udvikler organisationen ved at udvikle medarbejdere (founding differences).

Udviklings- og læringsynet i de tre storymodes kan siges i interventionen at trække på *'Experiential knowing'* og *'presentational knowing'*, som i følgende lektion rekonfigureres.

3. lektion – Four ways of knowing

"Er I stadig med?" spørger jeg. "Ja det giver okay god mening i forhold til at bruge de tre storymodes som interventionsgreb" svarer Laura. "Det er bare stadigvæk lidt svært for mig at se, hvordan det reelt bruges i praksis" siger Lars. "Det forstår jeg godt, men jeg tror på I vil kunne se meningen, når I først kommer i skoven. Nu vil jeg introducere en 'udvidet' epistemologi - 'fire måder at vide på', hvormed det bliver at muligt at aktualisere viden på andre måder end sproget".

Dette er en tilgang inden for (intra)aktionsforskning, hvis force er at forske 'med' mennesker snarere end 'på' mennesker. John Heron og Peter Reason, der har skrevet artiklen *"The Practice of Co-operative Inquiry: Reseach 'with' rather than 'on' People"* samt Anete Strands PhD afhandling *"The Between: On dis/continuous intra-active becoming of/through an Apparatus of Material Storytelling"*, hvor hun benytter denne tilgang i hendes forskning, er inspirationskilder til at (be)gribe denne metode i specialet. I den nærværende lektion (be)gribes og læses metoden diffraktivt igennem Agential realism for at forblive konsistent med specialets videnskabsteori (jf. 1. lektion). Metoden inddrages fordi den er en del af interventionspraksissen (de tre storymodes).

Traditionel empirisk forskning tager ofte udgangspunkt i en gruppe mennesker som indgår i en interaktion (intra-aktion) med hinanden (human/nonhuman) foranlediget af forskerens/den studerendes idé og mål med den empiriske dataindsamling (datagenerering – se kapitel 2). Heron og Reason gør nu op med denne traditionelle tænkning og ønsker at forske med mennesker i stedet for 'på' mennesker og introducerer i tilknytning her til en 'udvidet epistemologi', der involverer fire måder at vide på.

"We also call this an 'extended epistemology' – a theory of how we know, which is extended because it reaches beyond the primarily theoretical, propositional knowledge of academia" (Heron, Reason 2001: 183).

Denne 'udvidede epistemologi' knytter viden tættere på tavs viden, erfaret viden og cutter fire måder at vide på således:

Experiential knowing – som en “*knowing through the immediacy of perceiving, through empathy and resonance.*” (Heron, Reason 2001: 183). Denne viden emergerer gennem mødet ansigt-til-ansigt med personer, steder og ting. Denne viden er ofte tavs eller præ-verbal. Som for eksempel da vi laver øvelserne (byggekonstruktion, silentwalk, edderkoppene m.fl) ude i skoven.

Presentational knowing – stadfæstes som “*the first form of expressing meaning and significance through drawing on expressive forms of imagery through movement, dance, sound, music, drawing, painting, sculpture, poetry, story, drama, and so on.*” (Heron, Reason 2001: 183) Denne måde at vide på emergerer ud af experiential knowing (det erfaringsmæssige) og er det første skridt til at (be)gribe og artikulere mening og betydning (sætte ord på den tavse viden) gennem materialiteten. Denne videns måde genereres hovedsageligt gennem artefaktøvelsen og notesbøgerne. Fortællingen (i starten af specialet) bliver læst op under introen til dagen, der gør vi (Lotte og jeg) bruges af presentational knowing.

Propositional knowing - er “*knowing through ideas and theories, expressed in informative statements.*” (Heron, Reason 2001: 183) Viden om ‘noget’ fremstilles. Hensigten med denne måde at vide på er, at forholde os til den. Denne videns måde artikuleres eksempelvis i notesbøgerne lærerne skriver i i løbet af eventen.

Practical knowing – er viden “*expressed in a skill, knack or competence*” (Heron, Reason 2001: 183) Her ses på ‘hvordan’ i udøvelsen af forskellige færdigheder. For eksempel hvordan det skal gøres i fremtiden i forhold til at gøre teams på skolen fremadrettet. Denne måde at vide på fuldender de tre andre former for viden og emergerer i en dynamisk tilblivelsesproces.

En vigtig detalje er, at når Heron og Reason kalder den udvidet epistemologi four ways of knowing i stedet for knowledge, så taler de om måder at vide på som en praksis, hvorimod i typisk videnskabsteori, der tales der om viden, altså en bog man kan tage ned fra hylden (Strand 2012b: 33). Her kan det siges at knowing inkluderer og knowledge ekskluderer.

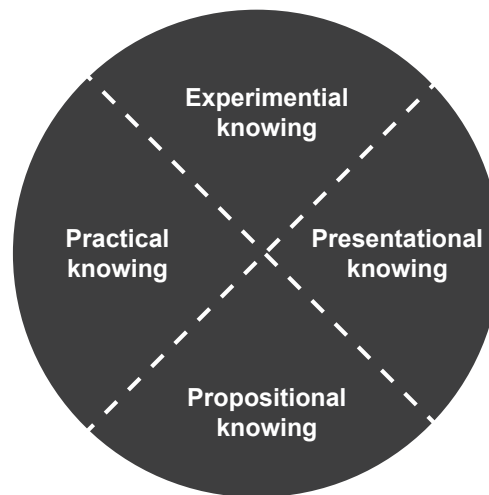
De fire måder at vide på er fire apparatuser, der producerer fænomener/materiel-diskursive praksisser på baggrund af in- og eksklusioner. Det kan siges at den gængse videnskabsteori/epistemologi funderer på reflekteret/diffrakteret viden (propositional knowing), den viden der er skrevet i bøger eller der forholder sig til et emne og den praktiske viden (practical knowing), den viden vi bruger i praksis. Heron og Reason en udvidet epistemologi som indebærer experiential knowing og presentational knowing, hvilket er området for tavs viden, som alligevel kan artikuleres på andre måder end verbal kommunikation/sprog. Dermed kan denne udvidet epistemologi siges at udvide sig ned i at være et med verden (Strand 2012b: 32-33). Dette kan modellen siges at være et eksempel på. De stiplede linjer artikulerer en emergerende tilblivelsesproces frem for lineær/cirkulær proces som gentager sig,

så illustrerer modellen dis/continuity, som er en (re)konfiguration af knowing, being og becoming.

I forlængelse af de fire måder at vide på stadfæster Heron og Reason, at viden vil være mere valid, hvis disse fire måder at vide på er konguente med hinanden. *"if our knowing is grounded in our experience, expressed through our stories and image, understood through theories which make sense to us, and expressed in worthwhile action in our lives"* (Heron, Reason 2001:184). Viden kan dermed siges at være en proces der opstår igen og igen. Dog er det vigtigt at have for øje, at Heron og Reason hele tiden taler om 'vores' erfaringer, historier, billeder og liv, hvilket sætter mennesket i centrum og linker til begrebet humancenteredness, som Barad gør op med i sin onto-epistemologi, hvor mennesket er *af* verden og ikke *i* eller *udenfor* den. Viden cuttes dermed i The special(e) walk som en between, hvorfra alt emergerer som co-konfigurerede/co-konfigurerende faktorer i en intra-aktiv foldning af spacetimematter. I forbindelse med den empiriske dataindsamling (datagenereringen) i Uhrehøje præsenterede jeg de fire måder at vide på til at afmystificere det vi skulle/øvelserne, da det kan være overvældende for 6 folkeskolelærere at bryde ud af de vante rammer og hengive sig til skoven, materialiteten, teamtræningen, os – som studerende/ansat og til hinanden.

Figur 3 - Fire måder at vide på

4. lektion - Parlør

"Så nåede vi igennem det teoretiske fundament. Er I stadig med?" spørger jeg igen. "Ja det tror jeg, jeg er, men det er ikke rigtig til at vide om jeg egentligt har forstået de baradske begreber" svarer Henrik. "Nej, det kan jeg så godt sætte mig ind i, så derfor har jeg i denne lektion konfigureret en parlør, hvor de vigtigste begreber er oversat".

Jeg har i løbet af kapitel 1 konfigureret specialets parlør ved at definere betydningsfulde begreber og vendinger dels i metasporet og dels i tekstsporet. Nedenstående parlør er derfor at forstå som en opsummering af (baradske) begreber og ord i kapitel 1 og skal ses som et hukommelsesredskab til at begribe de grundlæggende (be)

greb(er) og vigtige vendinger både inden for videnskabsteorien Agential realism, Apparatus of Material Storytelling og Heron og Reasons; Four ways of knowing. Jeg er blevet inspireret til at lave parløren af Løvgaard og Sørensen 2012. Den er illustreret nedenfor.

PARLØR	
Agential realism	Agential: Alt gør noget, alt er performativt Realism: Agentialiteten har reale effekter
Grasping	Forstå/(be)gribe
De to 'moves'	First 'move': Der findes ingen præ-eksisterende entiteter/fænomener. Second 'move': Human og nonhuman virkekraft ligestilles
Konstitutivt entanglement	Gensidig tilblivelse i intra-aktion, hvor det vi (be)griber som entiteter ikke eksisterer som adskilte enheder, men bliver til i relationel forstand gennem en særlig dynamik
Intra-aktion	Intra-aktion gennem hinanden i stedet for interaktion med hinanden, da sidstnævnte forudsætter adskilte enheder.
The between/affective site of engagement	Vitalt mellemværende for den relationelle dynamik af mangfoldige virkekrafter (agencies), hvorudfra mening emergerer
Onto-epistemologi	Ontologi og epistemologi er ikke adskilte. Væren, viden og tilblivelse er gensidigt konstituerende.
Diffraction	Tilblivelsen emergerer indefra the entangled state = intra-aktion
Diffraktiv læsning	Læse 'noget' igennem hinanden. Der enacts et diffraktionsmønster, når 'noget' læses igennem hinanden, hvorigennem et fænomen kan (be)gribes
Materiel-diskursiv praksis – onto-semantisk fænomen	Fænomener forstås som materiel-diskursive praksisser/'gørener', der er produktive, da de former og muliggør det, der kan materialiseres
Dis/kontinuer teamtilblivelse/teamrekonfiguration	Team/Teamtræning
(Re)konfiguration	Gensætte mulighedsfelt for tilblivelse gennem in- og eksklusion
Agentilt cut	Fokus (betydningsfuld), der funderer på tilvalg og fravalg. Her tales der om et agentilt cut der foldes gennem in- og eksklusioner.
Apparatus	'Rammesætning' om de komplekse flydende processer og deres effekter. Apparatus producerer fænomener
Spacetimematter manifold	Stedtidsbetydning – indeholder både fortid og fremtid

47

Intra-action	Intra-aktion handler om at intra-agere gennem hinanden modsat interaktion som handler om at interagere med hinanden.
Dis/continuity	Dis/kontinuerlig tilblivelse – ikke lineære hændelsesforløb
Apparatus of Material Storytelling	'Rammesætning' af Material Storytelling
De tre storymodes 1) Stories of space: 2) Stories of bodies: 3) Stories of artefacts:	Forandringsinitierende praksisser, som er tilstede i hvilket som helst mellemværende. 1) Fortællingers tilblivelse gennem rummets fysiske struktur og stemninger 2) Fortællingers tilblivelse gennem mennesket som full-body apparatus 3) Fortællingers tilblivelse gennem 'memory-devices', der skaber et andet mulighedsfelt for (re) konfiguration af eksempelvis oplevelser
Det tekno-videnskabelige produktive maskineri	Apparatus der anvendes til at analysere data. Herunder er det de teknikker og videnskabelige metoder jeg bruger som studerende/forsker
Intra-aktionsforskning	Aktionsforskning foldet af mellemværendet
Enactment of the between	Skabelse af det ontologisk set 'ingenting' – mellemværendet, hvorudfra fænomeners tilblivelse emergerer.
Meaningmatter	Dobbeltforholdet mellem mening og materialitet
Knowing/viden	Viden cuttes som en between, hvorfra alt emergerer som co-konfigurerede/co-konfigurerende faktorer i en intra-aktiv foldning af spacetimematter
Accountable	Stå til ansvar for/ være ansvarlig for eksempelvis de cut, der er foldet.
Entangled genealogi	Tilblivelsesproces gennem multiple virkekræfter, der intra-aktivt er gensidigt konstituerende.
Mattering differences	Ændringer/konsekvenser

KAPITEL 2

DET TEKNO-VIDENSKABELIGE
PRODUKTIVE MASKINERI

5. lektion - Intra-aktionsforskningsprojektet

"Så kom specialets begrebsapparat på plads og nu bevæger jeg mig ned gennem det teknovidenskabelige produktive maskineri ((intra)aktionsforskningsprojektet), men hvordan gøres det smartest?" spørger jeg min vejleder, hvortil hun svarer: "Måske vil det være smartest at dele (intra)aktion og forskning op, så du kan skelne mellem dine to kasketter". "To kasketter?" spørger jeg. "Ja, du skal jo hele tiden være opmærksom på, at du skifter mellem konsulentkasketten og studentkasketten igennem din (intra)aktionsforskning, og hvornår du gør det. Det overblik skal vi som læser have. Start der".

The special(e) walk bygger på Co-operative Inquiry, der er en af flere tilgange inden for aktionsforskning. Andre tilgange inden for aktionsforskning er bygget op om ideen om, at en forsker, der har alle ideerne til undersøgelsen, nogle mennesker bliver derefter studeret på baggrund af observationer, interview eller eksperimenter. Disse metoder mener Heron og Reason ikke er tilstrækkelig. God forskning er derimod forskning 'med' mennesker i stedet for 'på' mennesker. Med dette mener de, at aktørerne i undersøgelsen er ligeså vigtig som forskeren, derfor skal de ikke være passive aktører, men snarere intra-aktive deltagere i undersøgelsen. Denne metode er altså et direkte resultat af Heron og Reasons bud på den 'udvidet epistemologi' (jf. afsnittet; Four ways of knowing). Denne 'udvidet epistemologi' enacter deltagerne (inkl. forskeren) som værende del af undersøgelsen (Heron, Reason 2006: 179-183), hvilket ligger sig op af Barads onto-epistemologiske tankegang. Jeg cutter aktionsforskning som intra-aktionsforskning (jf. parlør), hvormed jeg accounter for mit onto-epistemologiske udgangspunkt i The special(e) walk. Jeg kan siges at være inspireret af måden, hvorpå Heron og Reason udfører en (intra)aktionsforskning, men jeg ekskluderer dog de 4 faser, som sætvis udføres i flere cyklusser (Heron, Reason 2006: 180-181), da jeg, grundet de tidsmæssige ressourcer for specialeskrivningen, ikke har udformet aktionen/teamtræningen stringent efter de 4 faser (cutting apart).

I nærværende kapitel deler jeg for overblikkets skyld intra-aktion og forskning op velvidende, at disse praksisser er entangled og gensidigt konstituerende. Dette gør jeg fordi jeg gennem hele dette intra-aktionsforskningsprojekt skifter imellem to kasketter; konsulentkasketten og studentkasketten (kasketten jeg bærer som studerende). Når jeg arbejder med de 6 folkeskolelærere har jeg konsulentkasketten på, og når jeg studerer/beforsker deres intra-aktioner ved hjælp af teori og metode, har jeg studentkasketten på. Det er vigtigt hele tiden at være skrap på, hvilket kasket jeg har på, da intra-aktionsforskning i ordets egentligste betydning stadfæster både konsulentkasketten og studentkasketten.

Heron og Reason laver et skifte som passer med deres co-operative (at være en del af noget/andel af noget) inquiry – ord som passer vældig fint med Barads være en del af verden og blive til igennem 'noget'.

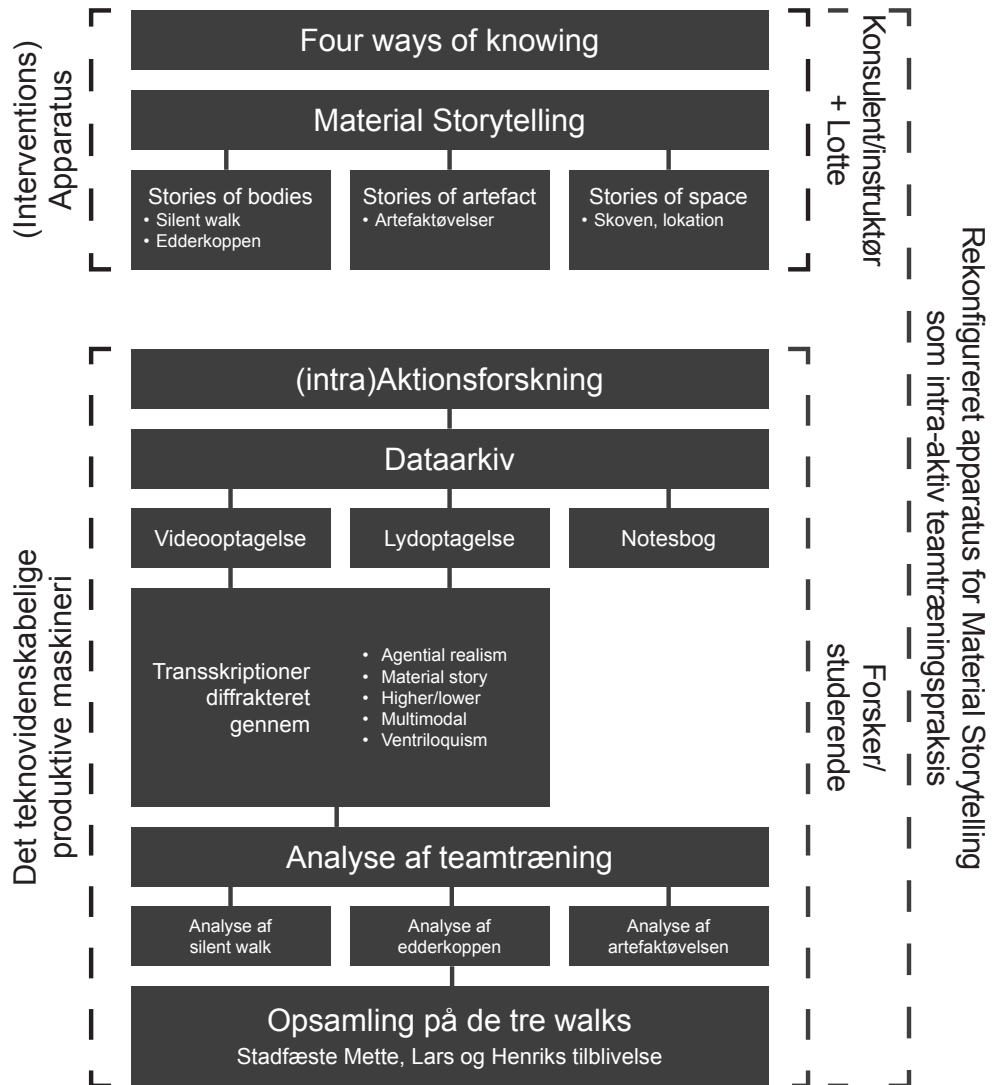
Da jeg er en del af det fænomenproducerende-apparat accountes der i dette kapitel for in- og eksklusioner, som foretages i forhold til 'det teknovidenskabelige produktive maskineri'.

Konsulent- og studentkasketten indikerer hvilket apparat (på 2 niveauer – apparat, der producerer fænomener eller konstituerer specialet som helhed), jeg arbejder med.

Jeg har valgt at synliggøre specialets apparatus og det tekno-videnskabelige produktive maskineri (se parlør), som er en diffraktion af mellemværendet mellem Urehøjers teamtræningspraksis og Material storytelling tilgangen, Efterfølgende foldes tilblivelsen af det tekno-videnskabelige produktive maskineri.

Diffraktion af mellemværendet af Urehøjers teamtræningspraksis og Apparatus of Material Storytelling

Jeg tager afsæt i Stands Apparatus of Material Storytelling i udfoldelsen af en intra-aktiv teamtræningspraksis i skoven (interventionsapparat). Fænomenet/teamtræningen bliver til i mellemværendet af edderkoppeøvelsen og silentwalk (kroppen), artefaktøvelsen (figurerne) og skoven (stedet/rummet). Udvælgelsen af de 3 øvelser redegøres for i dataarkivet senere i kapitlet. Tredelingen af de tre storymodaler tjener et praktisk formål ved at henvise til tre forandringsinitierende praksisser inspireret af bodydynamic, sandplay og feng-shui (jf. kapitel 1, 2. lektion).

Det tekno-videnskabelige produktive maskineri er som tidligere nævnt det apparatus der anvendes, når jeg analyserer data. Jeg undersøger empiriens apparater – apparatusser produceret i empirien (teamtræningen, edderkoppeøvelsen, silentwalk, artefaktøvelsen).

Den nye måde jeg (be)griber verden på er i den grad en udfordring for mig, da jeg både skal tage højde for specialets tilblivelse og min egen tilblivelse i rollen som forsker/specialestuderende og instruktør/konsulent, der hele tiden (re)konfigurer/(re)konfigureres og derfor må gentænkes, da jeg også er *af* verden og ikke *i* verden. Specialet og jeg bliver til gennem hinanden. Det er ikke en envejsting hvor jeg som skribent 'bare' lader mine tanker flyde ned på papiret. Mine såkaldte nedskrevne tanker virker tilbage og reformer det der skrives/tænkes (Barad, 2007: epilog).

Intra-aktion

Intra-aktionen i The special(e) walk er det interventionsapparat jeg er en entangled del af. I hele intra-aktionsprocessen er før, under og efter (eventen) gensidigt konstituerende faktorer i en rekonfigureret spacetimematter manifold for tilblivelsen af teamtræning som fænomen (skitseret i figur 4). Under intra-aktionen bærer jeg både konsulentkasketten og studentkasketten, idet specialet hele vejen igennem var en co-konstituerende faktor.

Før	Under	Efter
Kontakt med lederen fra 10. klassecenteret Vesthimmerland d. 16. august 2013, hvor vi bliver enige om, at jeg skal præsentere undersøgelsen for lærerne ugen efter til teamtræningsdagen i skoven, hvor jeg skulle være instruktør.	Event i skoven d. 21. september 2013.	Rekonfiguration af eventen d. 10. oktober 2013 i 10. klassecenteret ved brug af stories of artefacts (figurer og notesbøger).
Teamtræning d. 23. august 2013 med 10. klasses elever i skoven. Præsenterer undersøgelsen for lærerne, hvorefter 6 lærere melder sig til at deltage.		
Mailkorrespondance med lederen om endelig deltagerantal, pris osv.		
Infomøde inden eventen d. 19. september aflyses af lærerne, og i stedet mailes et infobrev (se bilag 2)		

Figur 4 - Intra-aktionsprocessen

Telefonisk kontakt, mailkorrespondance, teamtræning med elever og lærer i skoven, infobrev, lederen, jeg selv mv. er alle co-konstituerende og co-konstituerede faktorer for foldningen af eventen og eventen i skoven er ydermere co-konstituerende for foldningen af rekonfigurationen af eventdagen. Punkterne i ovenstående model er listet op ud fra en vis linearitet. Sagt på en anden måde er temporalitet et cut i nuet som stadfæster før, nu og efter (Strand 2012: 197-198). Her cuttes eventen, hvorved før og efter opstår som onto-semantisk konstruktion, derfor er alle faktorer gensidigt konstituerende for (dis)kontinuerlig tilblivelse af eventen som fænomen, hvilket vil sige, at alle disse faktorer er en del af eventens apparatus.

Cuttet *før* ekskluderer dermed det forarbejde Lotte og jeg lavede i forhold til idégenerering og planlægning af dagens event/teamtræning (bilag 6), hvilket er en co-konstituerende del af både specialets apparatus og apparatet for eventen.

Dagens program Mindre fyld - Mere rum

- Intro m. boller og kaffe
- Klodsekonstruktion
- Får udleveret rygsæk og notesbog
- Silent walk
- Evaluering af klodsekonstruktion og silentwalk
- Deltagerne skal gennem edderkopspindet
- Deltagerne skal udvælge nogle artefakter - dernæst går de sammen to og to - fortæl nu makkeren om din(e) oplevelse(r) indtil nu
- Skriv i notesbogen
- Middagsmad - Cook and Dine
- Sansespil i blind firkant - deltagerne skal navigere rundt i en blind firkant med bind for øjnene almindeligvis de bevæger sig i en orm
- Deltagerne skal nu igennem hverdagen - en udfordring, der indebærer et afgrænset areal, en træstub i midten samt to planker. Deltagerne skal ved hjælp af de to planker komme fra den ene ende af arealet til den anden
- Deltagerne skal nu skrive deres oplevelse(r) indtil nu ned i notesbogen uden tanker på, hvad der er korrekt
- Kaffe og kage
- Do the dinner - eat the dinner
- Find et sted via kort
- Svævebanen
- Forhindringsbane
- Nedskrive tanker i notesbog
- Aftensmad - Cook and Dine i tipi
- Deltager udvælger nu igen artefakter - de placeres i forhold til de andres på et bord, og nu skal de så fortælle, hvad de som team er blevet til, og hvad det kommer af
- Grifle tanker ned

Figur 5 - Program for event d. 21.09.13

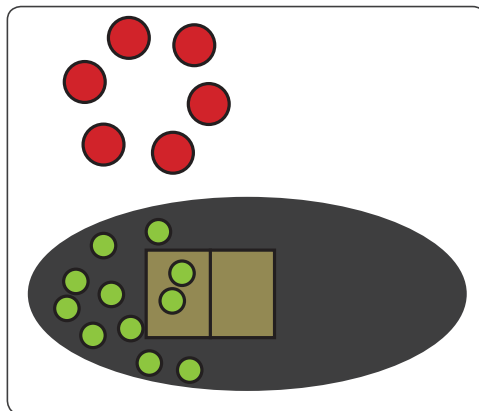

Nedenfor synliggør jeg eventens program som det foldede sig på dagen, for dels at I som læser kan danne jer et indtryk af, hvad de 6 folkeskolelærere skulle igennem på dagen, og dels fordi jeg senere i det tekno-videnskabelige produktive maskineri cutter nogle af øvelserne.

Fokusgruppe-intra-view

Evalueringen af eventen var meget afslappet og der blev grinnet meget over deres oplevelse i skoven. Lærerne havde sværere ved at tale gennem figurerne end i skoven. Grunden kan måske være at det lokale mellemværende var et andet (skolen), som inkluderer co-konstituerende faktorer som elever, kolleger, skema, undervisning mv. og ekskluderer dermed co-konstituerende faktorer som stilhed, ro, hengivelse mv., som sætter mulighedsfeltet for evalueringens tilblivelse.

tre uger efter eventen i skoven foretages der et fokusgruppeinterview i et mødelokale i 10. klassecenteret i Aars, hvor deltagerne skulle evaluere deres oplevelser med eventen. I Agential realism-perspektiv vil der tales om at der ud af et dynamisk mulighedsfelt af in- og eksklusioner af multimodale humane og nonhumane virkekrafter er fokusgruppe-intra-viewet med de 6 folkeskolelærere emergeret. Mulighedsfeltet stadfæstes gennem in- og eksklusioner for, hvilket onto-semantisk fænomen, der kan emergere. Dermed er det ikke mig som specialestuderende, der kan siges at have valgt fokusgruppe-intra-viewet – ifølge Agential realism er jeg blot en medkonstituerende faktor. Jeg havde medbragt den føromtalt kuffert med artefakter (jf. kapitel 1 - stories of artefacts), og nogle figurer var stillet op på bordet ved siden af, hvor fokusgruppemedtagerne var placeret i en cirkel, så alle kunne se alle – se figur 6.

Figur 6 - Indretning til efterevaluering

Halkier 2008 baserer hendes definition af fokusgruppe på David Morgans forståelse af fokusgruppe. Fokusgruppe forstået ud fra Morgans perspektiv er *"en forskningsmetode, hvor data produceres via gruppeinteraktion omkring et emne, som forskeren har bestemt"* (Halkier 2008: 9). Kombinationen af gruppens interaktion (intra-aktion) og emne-fokus gør den metode velegnet til at producere empiriske data med henblik på at indfange betydningsdannelse i grupper. Ifølge Agential realism vil der ikke tales om et emne-fokus. Snarere vil der være tale om en dynamisk intra-aktion, hvorigennem der performs et agentilt cut gennem in og eksklusioner. Dermed bliver det en kombination af alle de multimodale virkekrafter eksempelvis mennesker, rummet, tiden, erindringer, jeg, som specialestuderende, figurerne, specalet m.fl., der performer det agentile cut, er medkonstituerende/medkonstituerede for foldningen af betydning/mening/matter som onto-semantisk fænomen eller materiel-diskursiv

praksis. På baradsk tales der ikke om at danne betydning på baggrund af sociale erfaringer, da mennesket bliver den centrale virkekraft. Dette gør Barad med sin onto-epistemologiske tankegange op med og vil i stedet tale om at alle humane og nonhumane virkekræfter i det lokale nu er gensidigt konstituerende/konstituerede. Ifølge Halkier fungerer repertoier *"som såkaldt tavs viden i menneskers praktiske bevidsthed"* (Halkier 2008: 10). Denne tavse viden eller de repertoier, der bliver taget for givet, giver fokusgruppen mulighed for, at deltagerne kan 'tvinge' hinanden til at være diskursivt eksplicite i interaktionen. Barad vil ikke tale om at 'tvinge' hinanden, men derimod tale om, at alle multimodale faktorer er medkonstituerende virkekræfter, hvormed der menes, at det ligeså godt kan være stemningen i rummet som en anden deltager, der kan være co-konstituerende for en diskursiv ytring. Fokusgruppeinterview kan altså i korte træk bruges til at blive vidende om deltageres enig- og uenigheder og deres holdninger til forskellige emner (Halkier 2008: 10). Der er selvfølgelig altid fordele og ulemper ved at vælge forskellige metoder, men i forhold til genstandsfeltet i specialet var fokusgruppe klart at foretrække. Genstandsfeltet for specialet omhandler teamtræning (se anledning). Deltagerne har tre uger tidligere deltaget i teamtræningspraksis sammen, derfor var det oplagt at de også sammen skulle evaluere deres oplevelse i stedet for gennem et kvalitativt interview at evaluere deres oplevelser enkeltvis – altså enacte deres fortælling sammen. En svaghed ved fokusgruppen kan dog være, at deltagerne ikke får sagt så meget som i et kvalitativt interview (Halkier 2008: 13), men en anden fordel kan dog være, at processen ikke er så struktureret, som i et kvalitativt interview, hvormed flere umiddelbare tanker og holdninger måske vil blive ytret og måske også i forlængelse af det de andre siger. Det ville eksempelvis ikke være sket, hvis deltagerne havde siddet enkeltvis.

Forskning

Forskningsdelen er en co-konstituerende og entangled del af (intra)aktionsforskningsprojektet. I dette afsnit vil jeg redegøre for, hvordan jeg får greb om de data fra eventen og fra efterevalueringen (rekonfiguration af event i nyt between) som er fastholdt på video og lyd og de data, der er skrevet ned i notesbøgerne som lærerne fik udleveret på dagen.

Gennemgangen af Agential realism (1. lektion) og Material storytelling tilgangen (2. lektion) i kapitel 1 sætter et andet mulighedsfelt for både at skrive specialet og for at 'indsamle' og arbejde med 'empiri' i overensstemmelse med specialets videnskabsteoretiske perspektiv. Skriveprocessen bliver altså i denne (re)konfigureret tilgang en entangled del af tilegnelsen af empiri, hvilket folder specialets tilblivelse.

Med empiri refereres der oftest til noget erfaringsbaseret. Heri ligger der, at noget kan erfares eks. gennem et forsøg. Derfor står empiri i anførelsestegn, fordi det foldes frem for at blive indsamlet, hvilket vi – både du og jeg - er medkonstituerende del af.

Generering af data

Gennem en diffraktiv læsning af Tim Rapleys arkiv (archive) begreb og apparatus (be) gribes metoden til generering af data. Det datagenererende (be)greb er nyt i den forstand, at der på de tidligere semestre ikke har været fokus på det at genere data, men snarere på det at indsamle empiri i form af interviews, transskriberinger, observation osv., hvormed min tillærte viden og de tidligere erfaringer har rødder i de traditionelle Newtonske arbejdsmetoder. Det har dermed været vigtigt, at den studerende kunne forholde sig objektiv – altså på afstand fra problemfeltet, så der kunne fokuseres på validitet og fejlkilder. Men med Agential realism som videnskabsteori bliver grebet om 'empirien' dog anderledes, da entiteter som nævnt ikke ses som afgrænsede enheder, og human og nonhuman virkekraft ligestilles som gensidigt konstituerende. Derfor må 'empiri' gentænkes, da teori og empiri i baradsk forstand ikke kan adskilles som enheder. Der er på baradsk aldrig tale om noget *værende*, og dermed diffrakteres metode, teori og empiri som gensidigt konstituerende agencies, når det gælder om at (be)gribe intra-aktiv tilblivelse af viden (vidensproduktion). Derfor ses det at 'indsamle empiri' som en materiel-diskursiv praksis, hvis apparatus jeg (og Lotte) er en medkonstituerende faktor for. 'Empiri', Lotte og jeg foldes dermed gennem hinanden i et lokal between ude i skoven, hvormed der ikke kan tales om at indsamle empiri *til* mit problemfelt. Der er nærmere tale om, at jeg og du som læser folder og foldes af 'empirien'. For at være tro mod paradigmet og dermed konsistent med mit videnskabsteoretiske udgangspunkt i The special(e) walk gentænkes 'empiri' og 'empiriindsamling' og oversættes diffraktivt som data og datagenerering; fænomen og apparatus (jf. Agential realism). Dermed er 'empiriindsamling' og måder, at forstå det på ekskluderet, for ikke at skabe forvirring dog velvidende om, at min tidligere forståelse af det at 'indsamle empiri' stadig er en co-konstituerende faktor for det enactede fænomen; data.

Dataarkiv

Tim Rapley skriver i sit værk; *Doing conversations, discourse and document analysis* om, hvordan vi kan få greb om de mangfoldige materialer/kilder vi har adgang til i et samfund præget af store teknologiske muligheder i form af computer, internet, kamera, videokamera, diktafon m.fl. som alle er 'nøgler' til en tidssvarende undersøgelsespraksis. Det data, der enacts gennem undersøgelsespraksisserne er mangeartet, men Rapley søger i sit værk at stadfæste, hvad data kan bestå af. Først inddeler han data i to kategorier; de data, der er allerede eksisterende og de data, der er forsker-genereret (Rapley 2007:8-9). I The special(e) walk cuttes de to kategorier som selvproduceret data og professionelt produceret data. Det handler om at samle alt det producerede materiale som data, og derefter finde ud af, hvad der skal inkluderes og hvad, der skal ignoreres (ekskluderes). I stedet for, som på de tidligere semestre, at tænke det indsamlet materiale

som 'empiri' skal der snarere tænkes i at generere data, hvor du "(...) need to think about generating or producing an archive – a diverse collection of materials that enable you to engage with and think about the specific research problem or questions" (Rapley 2007: 10). Alt det genererede data, hvilket indebærer dokumentbaseret kilder, lige såvel som lyd- og visuel baseret kilder skal altså arkiveres som data i et dataarkiv (Rapley 2007: 10).

Med Rapleys brede forståelse af 'archive'-begrebet bliver det muligt at anvende det synonymt med Barads begreber; fænomen/apparatus. Det skal forstås således, at dataarkivet er konsistent med Agential realisms fordring om at følge fænomens tilblivelsesproces som et co-konstitueret between/apparatus. Det betyder, at dataarkivet diffrakteret gennem Agential realism enacts som co-konstituerende/co-konstituerede del af det fænomen-producerende-apparatus. Dataarkivet samler altså de betydningsfulde og co-konstituerende datakilder, som er en central del af The special(e) walks tekno-videnskabelige produktive maskineri, som benyttes til at redegøre for det apparatus, som teamtræning som fænomen er blevet til igennem.

I følgende model ses dataarkivet som er 'delt op' i selvproduceret data, professionelt produceret data og tavs viden.

Selvproduceret viden	Professionel produceret viden	Tavs viden
<ul style="list-style-type: none"> • Videoptagelser • Transskriberinger • Lydoptagelser • Plancher by Lotte og Malene • Noter på tavler på kontoret • Tegninger og modeller • Plancher med analysemodeller 	<ul style="list-style-type: none"> • Faglitteratur • Artikler • Hjemmesider • Projekter 	<ul style="list-style-type: none"> • Vejledermøder • Erfaringer fra tidligere semestre • Erfaringer fra Urehøje • Samtaler med Lotte • Samtaler med venner, familie og andre studerende • Samtaler med lærerne • Billeder • Interesse for teamtræningsfeltet og konsulentpraksisser

Figur 7 - Dataarkiv

Som modellen illustrerer, så er det ikke kun det producerede data, uanset om det er selvproduceret eller professionelt produceret, som er dele af det produktive ma-

skineri. Tavs viden enacts også som en del af de datagenererende greb og dermed en entangled del af det tekno-videnskabelige produktive maskineri multiplicitet. Modellen vidner derfor om, at det ikke er tilstrækkeligt kun at se på de fysiske genstande, når maskineriet åbnes for tilblivelsen af The special(e) walk. Både de selvproducerede data, professionel produceret data og den tavse viden er alle co-konstituerende for, hvad der cuttes som mattering fænomener og (re)konfigurerer derfor teamtræningspraksissen. Dataene sætter altså mulighedsfeltet for at (re)konfigurere teamtræning som fænomen/materiel-diskursiv praksis.

I forhold til de selvproducerede video- og lydoptagelser vil jeg i det følgende gennemgå på hvilken måde jeg skaber data på, med andre ord, hvordan jeg er kommet frem til det analyserede data. Til dette bruger jeg Strands model (Strand 2012b: 30), som er en rekonfiguration af Alrø og Kristiansens (1997) analysemodel, da den diffraktivt er læst igennem Agential realism.

Original model	Reconfigured model
1. Intuition (a moment of sudden clarity)	1. Intuition (a moment of diffractive de-configuration of memory recollection in the appeal of the present affective site of engagement) entailing:
2. Noticing (outer sensing)	2. Noticing (depiction of material practice in the world)
3. Experience (inner sensing)	3. Affect (touching responsiveness of material practice)
4. Identification (conceptualization)	4-6. Agential cut of relationalities as exteriority from within the dynamic contingent multiplicity of the between apparatus
5. Argumentation	
6. Interpretation	
7. Conclusion	7. Onto-semantic phenomena have emerged

Figur 8 - Step analytical model

På niveau 1 tænker jeg tilbage på dagen i skoven og når jeg sidder og ser alle videooptagelserne igennem fanges der intuitivt noget ud – der dukker noget op, som jeg må undersøge. Der er noget med Mette. Når jeg tænker tilbage på dagen skete der noget med Mette. Jeg faciliterer Mette og Lone i artefaktøvelsen (jf. bilag 7 – artefakt), hvor der aktualiseres noget. Derefter cutter jeg intuitivt Lars, da han er den absolutte modsætning til Mette, og til sidst cutter Henrik, da han 'står' sådan lidt midt imellem. Dermed cuttes de 3 resterende lærer fra (cutting together/apart). Det bliver tydeligt, at Mette er co-konstituerende for, at Lars vælges og både Mette og Lars er co-konstituerende for, at Henrik vælges.

På niveau 2 udpeger jeg noget af det jeg ser på videoklippene og hører på lydoptagelserne. Jeg bemærker eksempelvis, at der sker noget i silentwalk, edderkoppeøvelsen og artefaktøvelsen med Mette, Lars og Henrik, hvorfor jeg vælger disse øvelser ud. Med andre ord har jeg på niveau 2 cuttet 3 materiel-diskursive praksisser, som skal analyseres i kapitel 3.

På niveau 3 kan siges at være mit oplevelsesniveau i analysen, hvor det kan siges, at øvelserne og de 3 lærere berører mig. Der opstår et vitalt mellemværende mellem mig og disse klip, der er cuttet på niveau 2.

På niveau 4-6 kan siges at være det faktisk cut, som jeg giver en tolkning og viser at det er det, der sker. Det svarer til at jeg i analysen identificerer fænomener for eksempel (lærings)forventninger – det er det det handler om. Niveaueet handler altså om at cutte fænomener together/apart.

På niveau 7 er mine cut med til at cutte et fænomen som værende af verden – en onto-semantisk konstruktion eksempelvis (lærings)forventninger.

Efter at have skabt data og cuttet forskellige klip bruges følgende transskriptionsregler til at få de producerede klip ned på tekst. Jeg er inspireret af Strands model (Strand 2012b: 67).

!	exclaiming tone of voice	.word	word produced with an inbreath
.	falling intonation	>word<	speech item delivered quicker than other talk
,	flat intonation	wo(h)	laughter while speaking the word
^	obvious rise in pitch	rd	lengthened production of a word or sound
(N)	length of pause in seconds	wo:rd	a termination of the word
(.)	just noticeable pause	wor-	analyst not sure what was said
=	talk/action latches on another	()	an acitivity or comment on the delivery of speech
.tch_	risking' the tongue against the roof of the mouth	(())	
words	what was actually said	[]	simultaneous speech/activity
word	stressed (part of) word	[]	
word	word delivered quieter than the surrounding talk	[]	overlapping speech/activity of human participants
WORD	speaking louder	[]	
		[]	overlapping speech/activity of human participants

Figur 9 - Transsscription codes

Jeg vælger ikke at medtage alle 'reglerne' grundet specialets omfang (cutting apart), så derfor kommer min rekonfigurerede udgave af transskriptionsregler til at se således ud:

Jeg cutter disse 10 'regler/koder', da jeg mener, at disse er tilstrækkelig dækkende for behandling af det selvproducerede data velvidende, at hvis jeg havde valgt andre 'regler/koder', så havde transskriptionerne og analysen deraf set anderledes ud.

TEAM	høj volumen	te(h)am	grin i et udtalt ord
team	betonede (dele af) ord	()	utydeligt, hvad der bliver sagt
(N)	pauselængde i sekunder	te:am	lydforlængelse
!	udbryder i stemmeføring	[]	samtidig tale
.team	ord produceret ved hørlig indånding	(())	kropssprog

Figur 10 - Specialets transskriptionsregler

Transskiberingerne af henholdsvis video- og lydoptagelser findes i bilag 4. Bilaget indeholder 2 mapper; Video og Lyd. Herunder er teamtræningsøvelserne listet op (kun de øvelser, hvorfra der bruges transskriptionsbidder i analysen) som hver især indeholder transskriptioner af brudstykker. Det betyder at hele øvelsen ikke er transskriberet, men kun brudstykker heraf, dvs. transskiberinger af lidt før og lidt efter den transskriptionsbid, der bruges i analysen. Transskriptionerne er nummereret, så det bliver let at finde dem i bilag.

6. lektion - Multimodal konstitueringsanalyse

Intra-aktionsforskningsprojektet er ved at tage form, men jeg mangler teorier og metoder til at (be)gribe mit dataarkiv. Jeg skal jo indfange den multiple multimodalitet, hvordan gør jeg det bedst? spørger jeg vejleder, hvortil hun svarer: Prøv at lade dig inspirere af Højgaard og Søndergaards multimodale konstitueringsanalyse, måske kan du konstituere din egen multimodale konstitueringsanalyse for The special(e) walk.

Jeg har ladet mig inspirere af Højgaard og Søndergaards (2010) arbejde med multimodal konstitueringsanalyse baseret på bla. Barad's arbejde, og derfor cuttes analysen i The special(e) walk agentilt som en multimodal konstitueringsanalyse. Med den multimodale konstitueringsanalyse sættes der et mulighedsfelt for at (be)gribe fænomeners dynamiske tilblivelsesprocesser gennem spacetimematter manifold, hvor diskurs og materialitet ligestilles som betydningsfulde co-konstituerende faktorer. *"Ideen er blot, at analytiske prioriteringer og pointeringer kan komme til at se anderledes ud, hvis de gøres med udgangspunkt i et mere omfattende, multimodalt og kompleksitetsopmærksomt mulighedsrum"* (Højgaard, Søndergaard 2010: 337). Med denne inspirationskilde har jeg cuttet (together) mit bud på hvilke forståelser af multimodalitet, der kan bidrage til følgende analyse af teamtræning som fænomen, og som alle er diffrakteret gennem Agential realism. Disse er - Anete Stands analysemodel; *Enactment of the between*, Apparatus of Material Storytelling (2012), Sigrid Norris' begreber om *higher-level and lower-level actions* (2004, 2012), Francois Coorens *bugtaler-metafor* (2010) og Karen Barads begreber *cutting together/apart*. Fra disse fire tilgange emergerer forskellige forståelser af multimodalitet som konkrete analytiske greb til (be)gribelse af teamtræningspraksisen. Dermed også sagt, at noget 'andet' (teori, metoder) er 'cutting apart' jævnfør afsnittet *Silent walk*, hvormed det bliver tydeligt, at hvis jeg havde cuttet en anden sti i skoven 'together', så havde de mangfoldige co-konstituerende faktorer været anderledes (mattering differences). Tilblivelsen af teamtræning som fænomen og materiel-diskursiv praksis vil derfor være blevet anderledes dynamisk gennem en anden spacetimematter manifold.

Som forsker har jeg ansvarlighed for de til- og fravalg jeg laver. Sådan vil det have lydt på de tidligere semestre, men med Barad er sproget anderledes. Ansvarlighed - *ethico-onto-epistemologi* - består i, at jeg her accounter for de analytiske cut, der bliver foldet og dermed intra-aktivt bliver til.

The special(e) walk tager sit udgangspunkt i foldningen af teamtræning som fænomen som materiel-diskursiv praksis jævnfør problemformuleringen. Med bl.a. den konkrete case – 6 folkeskolelærere i skoven – er der sat et mulighedsfelt for at være optaget af teamtræning i det lokale *nu* – altså den dag i skoven. Det betyder, at jeg i mindre grad er optaget af de store strømninger på store D niveau, men derimod 'dykker' jeg med optagethed ned på lille d niveau for at (be)gribe kompleksiteten af de mangfoldige multimodaler, som intra-aktivt er co-konstituerende for fænomenets (teamtræning) tilblivelse i en dynamisk spacetimematter manifold.

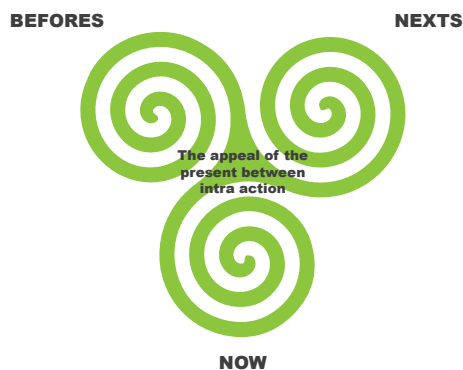
Enactment of the between

I dette afsnit vil analysemodellen *Enactment of the between* som er en del af Apparatus of Material Storytelling (Strand 2012) blive foldet, hvilket vil foregå ved, at jeg rent genealogimæssigt vil redegøre for, hvordan modellen tidligere er blevet foldet. Jeg vil dog ikke redegøre for alle foldninger, men blot beskrive dem som er '*relevantly intra-related*' (Barad, 2007: 361) for lige netop dette speciale.

Analysemodellen *Enactment of the between* er emergeret i en intra-aktiv tilblivelsesproces, hvor den er blevet foldet diffraktivt gennem mangfoldige agencies.

En af de mest relevante agencies for konstitueringen af analysemodellen er den radikale anderledes tidsforståelse Barad introducerer som space-time-matter manifold (jf. 2. lektion - Baradsk). Den måde, hvorpå vi er vant til at begribe tid er altså en traditionel tænkning af tid i form af fortid, nutid og fremtid som absolutte størrelser, der præ-eksisterer. Denne traditionelle tidsforståelse skal ved spacetimemattering gentænkes som "*a past that never was; a 'now' that is not simply here-now' and 'a future that will never simply be reached'*" (Strand 2012: 197). Derfor bliver tidsforståelsen en væsentlig anden, hvor 'before', 'now' og 'next' enacter en trefold, der stadfæstes gennem intra-aktion. Dette er illustreret i figur 11.

Modellen viser altså, at det lokale nu er et entanglement af 'before', 'now' og 'next', der emergerer som *timed* intra-aktion, hvormed tid er en agency, der både konstitueres og konstituerer. Det betyder altså, at fortid og fremtid altid diffrakteres gennem det lokale nu, og derved opfattes tiden som nonlinear (dis/continuous), da det lokale nu aldrig vil være det samme grundet forandrin-

Figur 11 - Timed intra-action

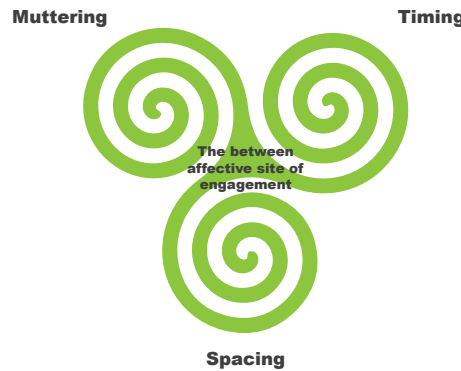
ger tidsligt og/eller rumligt/stedsligt. Spacetimetattering får betydning i forhold til storytelling i den henseende at gøre fortællingen levende og i konstant bevægelse (Strand 107-108).

Spacetimetatter manifolden rekonfigureres yderligere fra modellen *Timed intra-action* til figur 12 *The between affective site of engagement* (Strand 2014: 92).

Spacetimetatter 'splittes' nu illustrativt op og time rekonfigureres til *timing*, space, som *spacing* og matter, som *mattering*, hvorved *object(activitet)* tydeliggøres. Trods opdelingen skal de tre elementer ikke ses som afgrænsede enheder, da trefolden af spiralen emergerer af midten, hvilket som nævnt tidligere

udgør den lokale *between* (det lokale nu), hvor *spacing*, *timing* og *mattering* stadfæstes som onto-semantiske konstruktioner. *The between* er som nævnt tidligere det ontologisk set 'ingenting' eller mellemværendet og 'affective site of engagement' udbygger Strand som "(...) a suggestive rhythm of an intra-action order from which various congealed agencies emerge (...)" (Strand 2012: 198). Der emergerer altså forskellige størknede agencies fra intra-aktionsordenens 'suggestive' rytme. Der er således tale om en *between*-dynamik, som uforudsigeligt 'berører' fænomeners agentiale separation - tilblivelsesprocessens cutting together/apart. En proces, der som tidligere nævnt er ontologisk indeterminate (ikke-defineret), da der er tale om konstitutiv entanglement, hvorved det står klart at det ikke er muligt eller meningsfuldt at redegøre for konstitueringen som forårsaget af enkelt faktorer i sig selv, men som en kompleks entanglement hvor de co-konstituerende faktorer, i lige grad co-konstitueres i processen som onto-semantiske konstruktioner. Dette er illustreret i den udtonede midte i modellen – the entangled state – hvoraf de onto-semantiske konstruktioner eller konfigurationer emergerer gennem agentiale cutting together/apart. Denne dynamik er altså det afgørende for den lokale tilblivelse af tid, sted og mening/materialisering som onto-semantiske størrelser.

Analysemodellen *Enactment of the between* kan siges at emergere gennem de to ovenstående modeller *Timed intra-action* og *The between affective site of enga-*

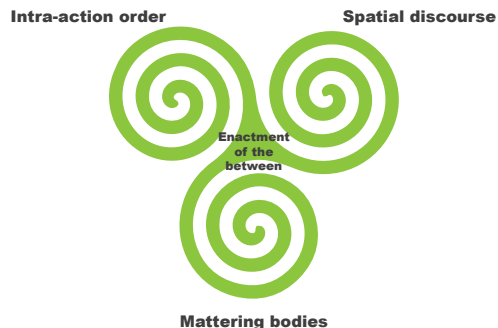

Figur 12 - The between affective site of engagement

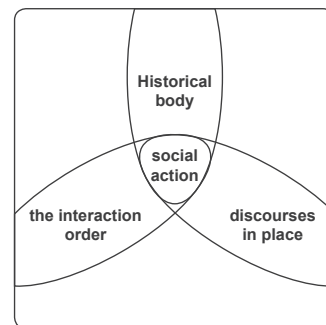
gement som et redskab til at (be)gribe mellemværendet i intra-aktionsprocessen. Analysemodellen er vist i figur 13 (Strand 2012: 213).

Analysemodellen kan ses som en kommunikationsmodel, der giver et bud på, hvordan vi analytisk/ i praksis kan få greb om Barads forståelse af non-lineær tid og tid, sted, materialitet som materiel-diskursive praksisser. Modellen kan med begreberne *mattering bodies*, *spatial discourse* og *intra-action order* anvendes til at (be)gribe den multimodale onto-semantiske konstituering i intra-aktionen.

Figur 13 - Enactment of the between

Strand er blevet inspireret af en anden kommunikationsforståelse/model; nexus modellen af Scollon og Scollon (2004: 154). Deres kommunikationsforståelse indeholder også en forståelse for multimodaliteten, men det er dog ikke helt tilstrækkeligt til at forstå 'kvante-springet' til nonlinearitet. Strand har brugt denne model som stor inspirationskilde, men har blot måtte konstatere, at de ikke undviger fra begreber som individualitet og entiteter i forbindelse med brugen af interaktionsbegrebet. "Also even though they include materiality (objects and bodies) and space (context) as co-

Figur 14 - Nexusanalysemodel

constituents, the human-centeredness is upheld in their definition of the social actor as the user of mediational means" (Strand 2012: 73). Dermed gøres der op med at noget 'er' i sig selv (absolute exteriority), hvilket eksisterer i Newtons klassiske fysik, da humane og nonhumane enheder ikke kan begribes som noget der er præeksisterende og kan påvirke, da deres tilblivelse sker gennem hinanden. *Enactment of the between* er en materialiseret rekonfigurering af Scollon og Scollons nexus model på baggrund af en diffraktiv læsning af Barad og Scollon & Scollon, hvor historical bodies er rekonfigureret til *mattering bodies*, the interaction order til *intra-action order* og discourses in place til *spatial discourse*.

Mattering bodies

Historical bodies dækker for Scollon & Scollon (2004) over *“living human bodies”* (Strand 2012: 126), hvilket for Strand og i tråd med Agential realism dog ikke er tilstrækkeligt, derfor rekonfigureres historical bodies til mattering bodies, der dækker over både betydende menneskelige entiteter (human) og betydende tingslige entiteter (nonhuman). Mattering bodies er altså de entiteter, der har betydning(sfylde) eller er særligt udslagsgivende in/excluded 'bodies', hvilket klargøres i det analytiske cut af 'noget'. Bliver 'noget' cuttet together/inkluderet, har det betydning og bliver dermed til en mattering body, som co-konfigurerende agency for fænomenets tilblivelse i intra-aktionen. Vigtigt er det dog at holde sig for øje, at det som bliver cuttet apart/ekskluderet også har betydning(sfylde) og kan være meningsfuld i forhold til fænomenets tilblivelse (Strand 2012: 126-127) og dermed også kan være en mattering body i sin eksklusion. Mattering bodies skildrer *matter* fra spacetimematter manifolden og er inspireret af *Stories of bodies* og *Stories of artefacts*, hvilke som nævnt er interventions-værktøjer i Apparatus of Material Storytelling, hvor inspirationskilderne stammer fra metoderne Bodydynamic og Sandplay (jf. storymodes).

Bodies på engelsk betyder ikke levende kroppe på dansk, men bruges bredt som begreb for enheder.

Intra-action order

The interaction order dækker for Scollon & Scollon (2004) over den interaktionsorden, der skabes i menneskers sociale handlinger, hvilken rekonfigureres til intra-action order for at påpege det entangled, nonlineære arrangement af ordnet/sammenhængende handlinger, hvor enheder ikke præ-eksisterer forud for interaktionen, men derimod bliver fænomenet til gennem intra-aktionen (Strand 2012: 126). Intra-action order knytter sig som nævnt tidligere til modellen; *Timed intra-action* og intra-action order udgør *time* i spacetimematter manifolden. Det vil altså sige, at i et analytisk øjemed eksempelvis rækkefølgen (dis/continuity) på forskellige hændelser være interessante at begribe, da en hændelse/situation/handling altid opstår på baggrund af noget andet.

Spatial discourse

Scollon & Scollon's begreb discourse in place rekonfigureres til spatial discourse (stedets diskurs), hvor stedets diskurs rekonfigureres til en meaning-mattering og stadfæstes som en materielt-diskursiv praksis. Spatial discourse indebærer en beskrivelse af 'stedets ånd', stemninger og strømninger man bliver en entangled 'del af' og co-konfigurerende faktor for, når rummet deltager i praksisser. Dette 'spiralben' skildrer *space/spacing* fra spacetimematter manifolden, som er en co-konfigurerende faktor for *Enactment of the between*. Feng-Shui (jf. storymodes) er inspirationskilde til at rekonfigurere spatial discourse som materiel-diskursiv praksis.

Midten af den treleddede spiral afspejler stadfæstelsen af mellemværendet af de mangfoldige multimodale dynamikker med henblik på at løse det ikke-defineret/det ontologisk set 'ingenting' eller de ubevidste subtile virkekræfter (agencies/subterranean subtleties) (Strand 2012: 83) i intra-aktionen. Det kan dermed siges, at 'the between' analyseres som spacial (spatial discourse), timed (intra-action order) og mattering (mattering bodies) hvor disse igen er at forstå som gensidigt konstituerende kræfter, og vigtige modaler der medvirker som løsning på det ikke-definerede i det lokale nu (Strand 2012: 126). Den tre-leddede analysemodel kan ses som et kategoriserings-apparatus til at få greb om den multimodale konstituering i teamtræningspraksissen med de 6 folkeskolelærere.

Higher- and lower-level action

En co-konstituerende del af specialets multimodale konstitueringsanalyse er Sigrid Norris' 2004 multimodale greb om mediated actions diffrakteret gennem Agential realism. Norris er professor på Auckland University of Technology og direktør på Multimodal Research Centre. Hendes undersøgelsesfelt inkluderer multimodal identitetsfortolkning og multimodal tværkulturel kommunikation (Norris 2004). Norris indleder med at påpege, at "*All interactions are multimodal*" (Norris 2004: 1) og (be)griber derfor multimodaliteter som 'modes', der ikke eksisterer som en fysisk eller biologisk enhed, men fungerer derimod som et teoretisk/analytisk greb hvormed det bliver tydeligt at multimodalitet hører hjemme i det tekno-videnskabelige produktive maskineri (måleinstrumentet).

Norris introducerer begreberne lower-level-action og higher-level-action som analyseredskaber til at få greb om multimodaliteten. Dette gør hun, fordi der i en *multimodal interactional analysis* er fokus på *actions* (handlinger), som er *mediated actions*, så alt verbalt og nonverbalt, kropsligt og ikke-kropsligt begribes som actions, hvilket modsvarer praksisser og 'gørener' i et baradsk perspektiv. Der findes dog både store og små handlinger, og for at opnå det bedst mulige analytiske resultat har Norris delt handlingerne op i henholdsvis lower-level og higher-level actions. Kendetegnet ved higher-level-actions er for det første, at der findes en start/åbning (opening) og en slut/lukning (closing). Det kan for eksempel være en teamtræning, der starter om formiddagen og slutter om aftenen. Teamtræningen er derfor en higher-level action. For det andet er teamtræning en higher-level action, da den er blevet til gennem kæder af multimodale lower-level actions, som eksempelvis er programmet/øvelserne, der indgår i teamtræningen.

Lower-level actions er så at sige den "smallest interactional meaning" (Norris 2004: 11), hvilket betyder, at disse actions er korte og foranderlige, da deltagernes ytrin-

ger, gestikulationer, holdninger m.fl. i interaktionen er lower-level actions. Det betyder altså, når teamtræningen (be)gribes igen, at deltagernes ytringer, måder, at løfte hinanden på, holdninger til øvelsen, humør osv. er lower-level actions. Hver af disse actions går forud for den ene og er efterfulgt af den anden, hvormed lower-level actions danner kæder over tid og enacts higher-level action, hvilket i dette tilfælde er teamtræningsøvelsen (Norris 2004: 13-14). Gennem Barads briller vil disse lower-level actions begribes som de små foldninger (intra-aktioner/intra-aktions orden), som leder som til de større higher-level actions, hvor alle både 'store' og 'små' foldninger er co-konstituerende for spacetimematter manifolden.

Disse level-actions er en human-object-interaction, hvormed ontologi og epistemologi stadig ses som adskilte og afgrænsede enheder, hvilket medfører en kommunikationsforståelse som værende *i* verden. På baradsk vil der tales om en (re)konfigurering af multimodaliteten som en spacetimematter manifold – altså mangfoldige multimodaler, der har betydning(sfylde), som er co-konstituerende/co-konstituerede for det enactede fænomen. Diffrafteret gennem Apparatus of Material Storytelling ses human-objekt-interaction som værende mattering bodies, der er co-konstituerende/co-konstituerede fænomener i intra-aktionen. Norris' interactions begreb vil stadig på baradsk oversættes til intra-action affødt af den onto-epistemologiske tankegang som værende *af* verden, hvor entiteter ikke er afgrænsede og adskilte.

Ventriloquism

Det bliver nu meningsfuldt at inddrage Francois Cooren og hans bugtaler-metafor til at forstå "*who and what is making the actor act*" (2010, backcover). Dukken er den menneskelige aktør og bugtalerne alle de forskellige influerende virkekræfter. Bugtaleri forstås oftest i en teatralisk sammenhæng, hvor publikum underholdes af en bugtaler og hans dukke. I Cooren (2010) tales der om kunsten som bugtaler og kunstneren som dukken. Det er dog ikke kun i produktion af kunst, at bugtaler-metaforen er interessant, men derimod i alt hvad mennesker producerer gennem ord og handlinger. Cooren fremhæver, hvordan David Goldbratt mener, at kunsten handler tilbage på kunstneren:

"(...) when we produce something, whether it is painting, a book or a building, the thing produced somehow acts back on its producer, creating something that looks like the dance of agency" (Cooren 2010: 86).

Det er her vigtigt at bide mærke i, at det er kunsten der handler tilbage på kunstneren, hvilket vil sige, at det ikke er mennesket, der er i fokus, men derimod er det kunsten – det materialiserede - der agerer som bugtaler. Goldbratt adskiller sig ligesom Barad fra tanken om human-centeredness. Barad taler om "*the world kicks back*", hvormed der

kan drages en parallel til Goldbratts ytring om *"kunsten acts back"*. Læses denne formulering gennem Agential realism og dens præmis om onto-epistemologi, kan der dog ikke være tale om den traditionelle kausalitet, som Goldbratts formulering lægger op til – altså at kunsten, som en afgrænset enhed handler tilbage på noget andet, som en anden afgrænset enhed med skiftevis påvirkning af hinanden. Vi skal dog snarere se kunsten og kunstneren i en intra-aktiv rekonfigurering som gensidigt konstituerende og konstituerede. Vender vi tilbage til Barads ytring om *"the world kicks back"* kan der stilles spørgsmålstejn ved, hvorvidt der her kan tales om traditionel kausalitet. Ytringen kan siges at være en anelse misvisende, da den ligesom Goldbratts formulering signalerer, at verden sparker tilbage på noget andet, hvormed verden og noget andet er to afgrænsede og adskilte enheder og dermed cuttes som præeksisterende entiteter, der gensidigt påvirker hinanden. Sprogets syntaks har en indbygget stadfæstning af den klassiske metafysik om absolute exteriority, som også ligger til grund her.

Cooren tager tanken om bugtaleren og hans dukke til sig og introducerer i den forbindelse sammenspillet mellem lille d (indre kognitive diskurser) og store D (ydre samfundsmæssige diskurser) (Cooren, 2010: 5).

Bugtaler-metaforen vil blive anvendt i en rekonfigureret udgave i specialet, da den læses igennem Agential realism og dens præmis om onto-epistemologi, hvor bugtaleren (store D) og dukken (lille d) (be)gribes som gensidigt konstituerende, hvor stadfæstelsen sker intra-aktivt gennem en gentagende og dynamisk tilblivel-sesproces. Denne måde at få greb om lille d og store D bøjer sig også for Barads pointe om ikke at skelne mellem mikro og makro. (Barad, 2007: 318-319).

I forlængelse af begreberne lille d og store D introducerer Cooren to former for virkekraft, hvilke er *upstream* og *downstream*. Disse kan desuden ses som en rekonfigurering af lille d og store D:

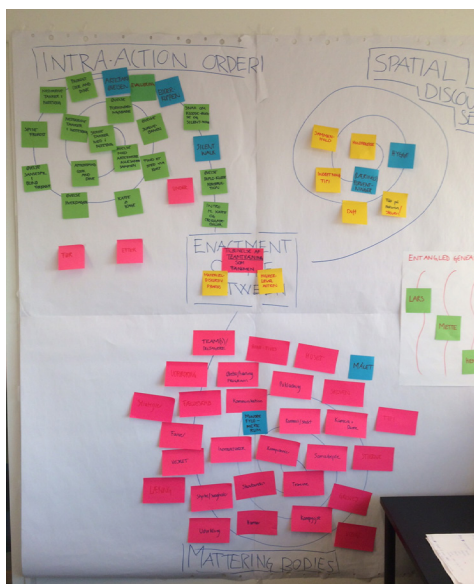
"While the upstream form of agency corresponds to what leads the interactant to say what she is saying, whether it is principles, values, reasons, emotions, and so on, the downstream one corresponds to what thing the interactant is trying to do, that is, the utterances, gestures, facial expressions, and bodily movement produced by this person" (Cooren 2010: 5).

Enhver intra-aktør er så at sige låst i det lokale between mellem det (bugtaleren), der leder hende til at gøre det hun gør gennem principper, holdninger, værdi mm. (upstream) og den kommunikative virkekraft (dukke), der produceres i intra-aktionen gennem ytringer, gestikulationer og udtryk, der agerer på vegne af hende (downstream) (Cooren 2010:5) (Løvgaard, Sørensen 2013: 28).

Analysedesign

The special(e) walks tekno-videnskabelige produktive maskineri sætter mulighedsfeltet for at begribe teamtræning som fænomen dis/kontinuerlig tilblivelse for derigennem at forstå Mette, Lars og Henriks dis/kontinuere tilblivelse. På billedet ses det overordnede analytiske greb om teamtræningspraksissen, hvilket bliver en co-konstituerende faktor for, hvordan du som læser (be)griber den følgende tekst. I følgende analyseafsnit (be)gribes hvilke inkluderede og ekskluderede mattering bodies (betydningsfulde, udslagsgivende virkekræfter), der co-konstitueres, og er co-konstituerende for tilblivelsen af teamtræning som fænomen/materiel-diskursiv praksis. Det handler om at (be)gribe den multiple multimodale kompleksitet i teamtræningspraksissens tilblivelse.

Figur 15 - Analysemodel

Hertil anvender jeg Norris' begreber; higher- and lower-level actions. Tilblivelsen af teamtræning som fænomen cuttes som higher-level action dannet gennem kæder af lower-level action; alle de co-konstituerende faktorer, der står på de mange post-its under henholdsvis mattering bodies, intra-action order og spatial discourse. Disse lower-level action kan gøres til higher-level actions, da disse igen er dannet (tilblevet) gennem kæder af lower-level actions. Grundet specialets omfang og de tidsmæssige ressourcer inkluderes de 3 øvelser; silent walk, edderkoppens og artefaktøvelsen (jf. dataarkiv) i analysen og de cuttes apart som adskilte dele af tilblivelsesprocessen. Disse 3 higher-level actions vil jeg således i følgende analyse få greb om, når jeg (be)griber deres lower-level actions inklusioner og eksklusioner, hvormed 'noget' cuttes together/apart, hvilket er med til at sætte mulighedsfeltet for (re)konfiguration af fænomeners tilblivelse.

Igennem de 3 øvelser (be)gribes 3 af de 6 deltagers genealogier. Disse er Lars, Mette og Henriks genealogier (jf. dataarkiv). Med andre ord læses de 3 øvelser og de 3 genealogier diffraktivt gennem hinanden, som enacts et diffraktionsmønster – altså en særlig måde at undersøge fænomenet teamtræning på. Det vil sige, at der i analysen (be)gribes 6 genealogier (3 øvelser/aktioner + 3 deltagere) – deres tilbli-

Analyselmodellen lavede jeg intuitivt (jf. dataarkiv – Alrø/strands analysemodel) umiddelbart efter eventen i skoven ved at tænke tilbage på, hvad der var udslagsgivende/betydningsfuld for tilblivelsen af teamtræningens multimodale kompleksitet. Grundet specialets omfang på max 80 sider har jeg in- og ekskluderet co-konstituerende virkekræfter, som cutter fænomenet teamtræning på en bestemt måde (de co-konstituerende faktorer på de blå post-its undersøger jeg analytisk i næste kapitel).

velsesproces inden for det mulighedsfelt de ovenstående cut sætter. På baradsk (be) gribes genealogier som entangled og dermed med afsæt i den relationelle ontologi, hvormed fænomener bliver til gennem multiple multimodale virkekræfter, som er intra-aktivt gensidigt konstituerende. Barad tager dermed som sagt afstand fra at 'noget'/fænomener 'er' i sig selv eller præ-eksisterer. Fænomener bliver altid til på baggrund af noget andet – alting kommer af 'noget'. Derfor giver det mening dels at dvæle ved hver af de 3 øvelses tilblivelsesproces, hvorigennem de 3 deltagere tilbliver igennem, da alle 6 genealogier/tilblivelsesprocesser er gensidigt konstituerende faktorer for tilblivelsen af teamtræningspraksissen.

Der er hverken omfang eller tidslige ressourcer til at zoome ind på de 6 deltagere/læreres genealogier. Cuttet ekskluderer dermed de 3 andre deltagere/lærere, men idet tilblivelsesprocesser foldes af cut som enacts både inklusioner og eksklusioner, kan de 3 ekskluderede deltagere/lærere blot ses som perifere, fordi alle faktorer er gensidigt konstituerende. Cuttet af de 3 øvelser ekskluderer simultant alle de andre øvelser, som udgør intra-aktions ordenen – se ovenstående billede. Derfor accounter jeg løbende for de cut der enacts, fordi de på baggrund af deres in- og eksklusioner sætter mulighedsfeltet for teamtræningspraksissens tilblivelse. Jeg accounter dermed også for, at mulighedsfeltet for tilblivelse havde været et andet, hvis de enkelte cut havde været anderledes. Derfor er den følgende analyse en redegørelse for tilblivelsen af teamtræning som fænomen på de betingelser og med afsæt i den dag i skoven set i forhold til det, der er gået forud og det, der kommer efter. Det tekno-videnskabelige produktive maskineri, der sætter mig i stand til denne redegørelse, har jeg hermed redegjort for.

I følgende kapitel vil der analytisk redegøres for hvilke in- og eksklusioner af co-konstituerende (human og nonhuman) virkekræfter, som (re)konfigurerer teamtræningens (materiel-diskursiv praksis) dis/kontinuerlige tilblivelse. Mit bud på en multimodal konstitueringsanalyse, der kombinerer analytiske greb fra Strand, Norris, Barad og Cooren, bruges til at (be)gribe den entanglement of foldings, som stadfæstes den dag i skoven, hvilke er co-konstituerende/co-konstituerede faktorer for (be)gribelse af den kommunikative praksis' kompleksitet.

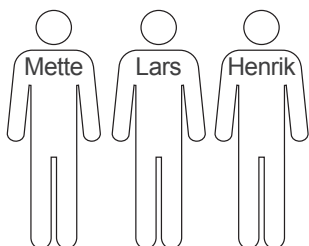
Som afslutning på det tekno-videnskabelige produktive maskineri vises en konkretisering af, hvordan jeg gennem det apparatus, som jeg kalder det tekno-videnskabelige produktive maskineri sætter spot på det fænomen-producerende-apparatus – altså en analyse af teamtræningspraksissen; Mindre fyld – Mere rum og de 3 øvelser; silentwalk, edderkoppeøvelsen og artefaktøvelsen for derigennem at forstå de 3 fænomener; Mette, Lars og Henriks dis/kontinuere tilblivelse og dermed deres *changed relationalitet* (Strand 2013: 42).

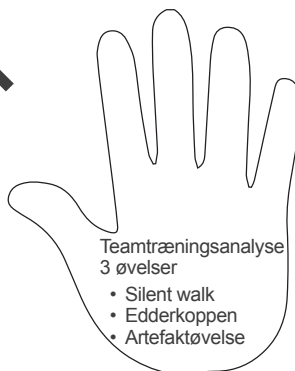
OVERBLIK OVER DE TO APPARATUSNIVEAUER, THE SPECIAL(E) WALK OPERERER GENNEM

Siger noget om fænomenet

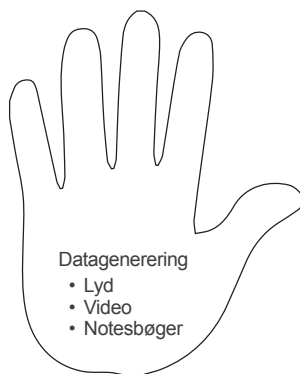

(*Changed relationality*)

Apparatus for eventen

Det tekno-videnskabelige
produktive maskineri

KAPITEL 3

ANALYSE AF TEAMTRÆNINGSPRAKSISSEN
SOM INTRA-AKTIV TILBLIVELSE

Husk at video- og lyd materialet kan findes på \\vid.aau.dk\fileshares\thespecialwalk

En dag i skoven! Mindre fyld – mere rum

Velkommen i skoven Lone, Laura, Matilde, Lars, Henrik og Mette. Dejligt at se jer. Værsgo, at sætte jer, så er der kaffe og chokoladeboller, som vi lige kan starte op på. Programmet (bilag 3) for dagen bliver I ikke præsenteret for, da det sikkert ændres/foldes anderledes i takt med at dagen skrider frem. Vi (Lotte og jeg) guider jer gennem dagen (rekonfigureret bid af introduktionen d. 21.09.13).

"Dagen i skoven blev mit startskud til at tage de ting ind i mit liv, som jeg i alt for lang tid har forsøgt at ignorere. 'The silent walk' åbnede op for alle de tanker, jeg har om en kræftsyg mor, og et respektfuldt men kærlighedsløst ægteskab. En personlig 'walk' som er startet" (Bilag 5: Mette: 8-9).

"Blafrende stearinlys – aften er mørk ens indre dæmoner spejler sig i tipiens vægge. Hvor er vi endt ovenpå dagen i dag? Tja, det har været fedt at være sammen. Ikke den store indsigt – ikke en åbenbaring. Måske det kommer over tid. Har ikke kunnet se en anderledes måde at lave teambuilding – men det har været sjovt <3 " (Bilag 5: Lars: 5-6).

"1. Opmærksomhed/indsigt på kolleger. 2. Frihed til succes og fiasko. 3. Nye rammer skaber nyt og anderledes fokus. 4. Humoren som redskab til at lykkedes. 5. Respekt og sårbarhed" (Bilag 5: Henrik: 7).

Det er dog et nyt lokalt nu eller en ny between når jeg sidder og ser videooptagelserne her et halvt år efter, så derfor er jeg klar over, at analysen konfigureres anderledes (mattering differences) end for et halvt år siden (spacetime matter). Jeg foldes hele tiden gennem arbejdet med specialet og gennem specialets tilblivelsesproces produceres der ny viden, hvormed der formodentlig enacts andre in- og eksklusioner end for et halvt år siden. Cuttene enacts gennem in- og eksklusionerne af de intra-aktive co-konstituerende virkekræfter i det lokale nu og (re)konfigurerer dermed fænomenets dis/kontinuere tilblivelse.

Disse uddrag er det Mette, Lars og Henrik slutter af med at skrive i deres notesbøger. Vi skal gennem analysen dermed forstå, hvor de ender med at skrive/sige, det de gør. Cooren taler om *"who and what is making the actor act"* (Cooren 2010). I analysen bevæger vi os bagud og finder ud af det apparatus, der har produceret fænomenerne (jf. figur 18). Vi skal altså forstå de 3 fænomeners tilblivelsesproces igennem de cut jeg laver i analysen, som jeg mener, er meningsfulde i forhold til deres (Mette, Lars og Henrik) dis/kontinuere tilblivelsesproces.

Tilblivelse af teamtræning som fænomen

I nærværende analyseafsnit redegøres for tilblivelsen af teamtræning som fænomen/materiel-diskursiv praksis i det lokale nu – altså d. 21. september 2013 i skoven. Det er klangbunden eller rammesætningen for senere at (be)gribe de 3 øvelsers tilblivelse og derigennem (be)gribe Mette, Lars og Henriks dis/kontinuere tilblivelse.

Hele visionen med at lave denne teamtræning i skoven er at rekonfigurere event- og konsulentfirma Uhrehøjes lokale materiel-diskursive praksis i skoven gennem eksemplets kraft som casen med de 6 folkeskolelærere tilvejebringer. Uhrehøjes tradi-

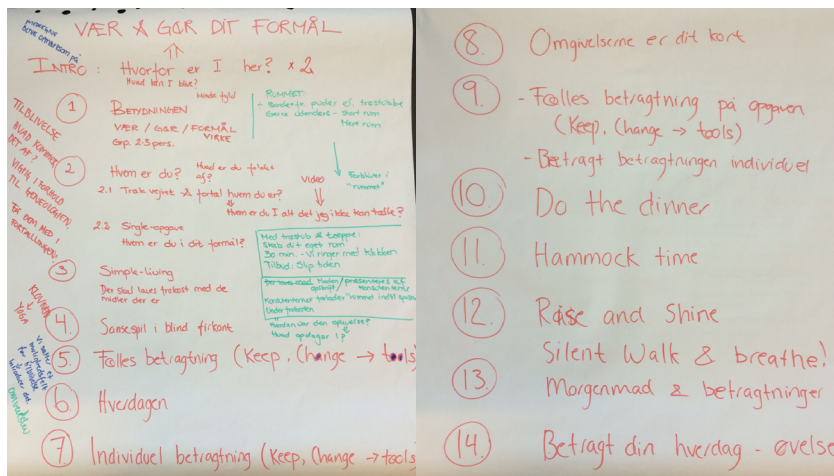

tionelle praksis er at cutte high performance, højt aktivitetsniveau, udfordringer mv. sammen med teamtræningspraksissen (jf. The beginning of The special(e) walk), hvorimod vi (Lotte og jeg) cutter programmet for den lokale teamtræningspraksis sammen med mindre fyld og mere rum (deraf overskriften). Rammesætning om teamtræningen bliver en betydningsfuld mattering body for tilblivelsen af teamtræningspraksissen. Denne mattering body bliver analyseret under afsnittet; Mattering bodies.

Intra-action order

I dette afsnit gøres der rede for de betydningsfulde foldninger, som er med til at (re) konfigurere forløbet gennem teamtræningspraksissen. Jeg vil komme omkring disse foldninger ved at (re)konfigurere dagens forløb ud fra rækkefølgen af program-punkterne. *Før, under og efter* (jf. figur 4) er entangled og en del af det fænomen-producerende-apparatus, der enacter tilblivelsen af teamtræning. Jeg inkluderer det fra *før* og *efter* som er *relevantly intra-related* (relevant) i forhold til at analysere teamtræningspraksissen. På billedet ses det første udkast til programmet, hvilket er co-konfigurerende for teamtræningens tilblivelse.

Gennem analysen cuttes intra-action order først, dernæst spatial discourse og til sidst mattering bodies. Dette er bevidst rækkefølge, da jeg mener, det giver det bedste overblik over øvelsens tilblivelse ved først at høre om, hvordan øvelsen forløb, dernæst at høre om, hvad der var stemningsættende for tilblivelsen af øvelsen og til sidst at få præsenteret de udslagsgivne/betydningsfulde elementer for øvelsens tilblivelse.

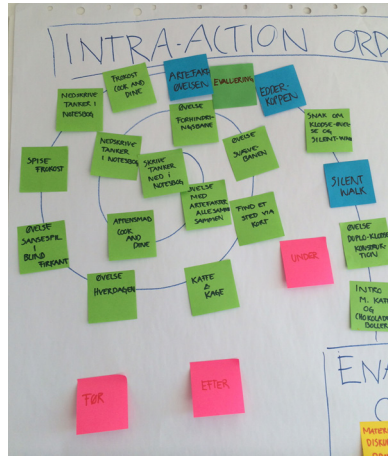

Under cuttes som en higher-level action, som er blevet til gennem kæder af lower-level actions. Disse er programpunkterne, som er en materialisering af det faktiske forløb for afholdelsen af eventen, hvilket ses på figur 16. Der var på forhånd et program, hvori det var indtænkt, at det ville finde sin endelige form på dagen. Hermed tog vi på forhånd hensyn til, at de co-konstituerende faktorer formentlig var nogen andre på dagen end på det tidspunkt vi lavede

Vi har bevidst ekskluderet tidspunkter i programmet, da vi ikke ville være styret af tiden, hvilket er co-konstituerende for dagens foldning og som er en del af rekonfigurationen af Urehøjes praksis.

Der vil løbende i analysen vises billeder fra dagen i skoven, så læseren kan leve sig ind/blive en del af univers der blev skabt den dag i skoven.

Figur 16 - Intra-aktionsorden for teamtræning

programmet. Programmet foldes dermed som dagen skrider frem og disse foldninger bliver til på baggrund af bl.a. tid, rum, adfærd, behov mv. som co-konstituerende/co-konstituerede faktorer, der intra-aktivt emergerer gennem det lokale nu. Forløbet er opstillet kronologisk/lineært, men skal dog forstås som en dis/kontinuerlig (se parlør) tilblivelse. Dagen varede fra 8.30-21.30. Første foldning i programmet er introen (lower-level action) som bl.a. inkluderer en kort gennemgang af de fire vidensmåder (jf. kapitel 1, 3. lektion) for at introducere intra-aktionsforskningstilgangen og ekskluderer præsentation af programmet for dagen. Denne foldning/cut sætter mulighedsfeltet for tilblivelsen af de følgende øvelser, da alt det ukendte såsom de fire måder at vide på, intra-aktionsforskningstilgangen, øvelserne, rammer, instruktørerne, teamet mv. kan virke ind på deltagerens måde at gå til de følgende øvelser. Klodsekonstruktion (lower-level action) foldes efter introen og herefter foldes silentwalk (lower-level action) og en evaluering af disse to øvelser (lower-level action). Klodsekonstruktionen er en samarbejdsøvelse (jf. bilag 8), som fik rystet teamet sammen (diffrakteret gennem mine øjne), hvilket sætter et nyt mulighedsfelt for, at lærerne var mere åbne overfor silentwalk(øvelsen) end de måske ville have været, hvis ikke de forinden havde lavet en samarbejdsøvelse. Evalueringen af klodsekonstruktionen og silentwalk sætter mulighedsfeltet for at lærerne for talte sammen om deres oplevelser, som sætter et nyt mulighedsfelt for edderkoppens foldning i forhold til at gøre/prøve noget i stedet for at snakke så meget. Edderkoppen (lower-level action) sætter så et nyt mulighedsfelt for den følgende foldning af evaluering af edderkoppen (lower-level action) om lærerne så levede op til deres mål. Dernæst foldes artefaktøvelsen (lower-level action) som åbnede et mulighedsfelt for at aktualisere det de (lærerne) havde oplevet indtil nu gennem figu-

rer. Det betød at 'noget' som ikke tidligere var blevet talt om blev aktualiseret og artikulert gennem figurerne og deres fortællinger. Herefter skulle der laves frokost, men inden spisning skulle lærerne skrive deres tanker ned i de udleverede notesbøger (lower-level action). Alle de foregående øvelser sætter mulighedsfeltet for, hvad lærerne noterer i bøgerne, men var der noget de ikke havde fået sagt eller aktualiseret blev det nu muligt at skrive det ned. Efter frokost (lower-level action) foldes øvelsen sansespil i blind firkant (lower-level action)

og derefter hverdagen (lower-level action) jf. bilag 8, som satte mulighedsfeltet for igen at arbejde sammen som team, hvorefter lærerne var trætte, hvilket satte mulighedsfeltet for at de efterfølgende øvelser ikke skulle være kompliceret. De fik kage og kaffe (lower-level action), hvorefter de skulle finde hen til svævebanen via kort (lower-level action) og svæve en tur (lower-level action) og videre på forhindringsbanen (lower-level action). Disse øvelser inkluderede grin og højt humør, hvilke satte mulighedsfeltet for resten af dagens tilblivelse, hvor lærerne skulle skrive i notesbøger (lower-level action), lave aftens mad (lower-level action), lave artefaktøvelse igen sammen (lower-level action) og til sidst skrive i notesbøgerne (lower-level action).

Alle disse lower-level actions konfigurerer teamtræningen som en higher-level action og disse foldninger sætter et bestemt mulighedsfelt for tilblivelsen af teamtræning som fænomen.

Spatial discourse

I dette afsnit vil jeg komme ind på de strømninger, der er beskrivende for teamtræningens 'ånd'. Desuden vil jeg komme omkring stemninger, der rører sig i forbindelse med en teamtræning af 6 folkeskolelærere i en skov/naturen.

I løbet af dagen rettede vi programmet til, hvor vi fjernede en yoga-session og tilføjede forhindringsbanen, fordi vi fornemmede at de var trætte, hvilket sætter et andet mulighedsfelt for teamtræningens tilblivelse.

(Lærings)forventninger

Under introduktionen til dagen starter jeg med at fortælle lidt om det mulighedsfelt, der er sat for deres (lærernes) og teamtrænings tilblivelse. Jeg præsenterer lærerne for intra-aktionsforskningsmetoden i form af de fire måder at vide på (jf. 3. lektion). Lotte og jeg fortæller ydermere, at udformningen af denne teamtræning er anderledes end Uhrehøjes måde, at lave teamtræning på.

Lotte: (...) det vi ofte eller det vi normalt gør når vi laver teamtræning det er vi fortæller jer hvorfor i er her og hvorfor vi laver den her opgave men men men det kan vi ikke med hende her Barad vi kan ikke give jer svar for vi har ikke svaret før vi er i det æhm så derfor når vi kommer til at gi jer opgaverne i dag så er det så tror jeg det bliver en oplevelse for os som mennesker det her med vi er vant til at ha formål og en forventning

((håndgestikulere))

og forskellig men vi skal bare gøre æhm: det der der nu kommer så det er os den der hængiven og det er derfor vi ikke kommer til at forklare jer overhovedet i dag hvorfor vi gør som vi gør

Henrik: det er lidt ligesom at være i militæret der er ikke noget formål med det de:t

((Lotte slår hånden ned i bordet, Henrik håndgestikulerer; alle griner))

(Bilag 4: intro 12-20)

Teamtræningspraksissen cuttes fra Uhrehøjes teamtræningspraksis ved at ekskludere forventninger og formål og cuttes derimod sammen med *bare at gøre*, der inkluderer hengivelse til *det der nu kommer* (cutting together/apart). Med Coorens bugtalermetafor kan rammen – Mindre fyld – Mere rum (jf. ovenstående founding difference) siges at tale gennem Lotte/os som instruktører (upstream), hvormed cuttet sætter mulighedsfeltet for at rekonfigurere det Uhrehøje gør, som deres lokale praksis.

Den rekonfigurerede teamtræningspraksis cutter Henrik sammen med militæret, som ifølge ham ekskluderer formål. Jeg forestiller mig her, at erfaringer fra tiden som værnepligtig taler igennem Henrik (upstream). Ytringen (downstream) får alle til at grine og dermed smile og Lotte til at svare 'kækt' tilbage. Med Francois Coorens bugtalermetafor kan grin og smil enacts som ytringer (downstream), hvorudfra der emergerer en afslappet stemning (spatial discourse), som sætter mulighedsfeltet for teamtræning som materiel-diskursiv praksis' tilblivelse og dermed de videre foldninger/cut.

Lottes ytring om ekskludering af forventninger (be)gribes, diffrakteret gennem mine øjne, som ikke værende en mulighed, da jeg mener, at alle deltagere inklusiv mig selv har en forventning til dagen i skoven. Deltagernes (lærings)forventninger

(spatial discourse) kom ikke på tale på dagen, men efterfølgende har jeg talt med Lone om deres forventninger til dagen, hvortil hun svarede *"vi har en forventning om, at vi skal ud og lave det eleverne tidligere har lavet ved Uhrehøje ellers ingen forventninger andet end vi skal have en god dag med anderledes input"* [telefon-samtale med Lone d. 19.03.14]. Lone cutter her teamtræningspraksissen sammen med Uhrehøjenes traditionelle teamtræningspraksis, der inkluderer det eleverne tidligere har lavet (øvelser), hvormed alle andre øvelser ekskluderes. Samtidig cutter hun teamtræningen sammen med 'en god dag', der inkluderer anderledes input. Cuttet sætter et mulighedsfelt for teamtræningens tilblivelse i forhold til at lærerne er åbne overfor anderledes input end dem de måske er vant til at få på skolen. Med ytringen *"ellers ingen forventninger"* (downstream) tyder jeg, at det er en sproglig måde at få sagt, at lærerne er åbne for det der kommer, hvilket kan siges at stemme overens med ovenstående cut.

Hygge

Hygge cuttes som en betydningsfuld co-konstituerende strømning (spatial discouse) i teamtræningspraksissens tilblivelsesproces. Matilde noterer:

"(...)Den sidste øvelse gav virkelig det fulde indblik i vores sammenhold – NO man gets left behind. At der går grinebider i den er vel også bare et udtryk for tryghed – sådan griner vi når vi hygger – Så rammerne er blevet inddraget som en del af os i dag – super fedt her til sidst!" (Bilag 5: Matilde: 7-8)

Den sidste øvelse (forhindringsbanen) inkluderes her via ytringen *Den sidste øvelse gav virkelig det fulde indblik i vores sammenhold* som en betydningsfuld co-konstituerende virkekraft (mattering body), da den åbner mulighedsfeltet for tilblivelsen af teamtræning som fænomen i den lokale praksis i skoven, hvorudfra der emergerer strømninger af sammenhold, grinebider, tryghed og hygge (spatial discourse). Disse strømninger er stemningssættende for øvelsen og er måske en akkumulering gennem dagens teamtræningspraksis.

Matilde slutter sin notits af med at cutte *os* sammen med rammerne, hvorudfra der emergerer en opfattelse af at skoven, forhindringsbanen, instruktørerne, lærerne mv. tidligere har fungeret som adskilte enheder, som nu har ændret sig til en opfattelse af at enhederne er *en del af* hinanden og dermed (re)konfigureret som gensidigt konstituerende (mattering difference).

Skoven (mattering body) danner den ydre ramme for hele teamtræningen. Det skal forstås på den måde, at huset (Uhrehøjenes base) (mattering body) eksempelvis danner rammen om klodsekonstruktionen og tipien (mattering body) danner

rammen om aftensmaden og anden artefaktøvelse. Disse forskellige locations er gensidigt konstituerende og cutter teamtræningspraksissen på en sådan måde, at der enacts unikke stemninger (spatial discourse). Indretningen i tipien (spatial discourse) består af bål (mattering body) i midten og et bord dækket med hvid dug, glas på stilk, servietter og store bloklys. Desuden var der placeret borde med hvide duge, hvorpå der stod femarmede lysestager. Alt dette skabte en særlig hygge (spatial discourse), som jeg (be)griber, der har haft betydning for tilblivelsen af teamtræningen som 'hyggelig'.

Mattering bodies

I dette afsnit vil jeg analytisk redegøre for nogle ud af rigtig mange mattering bodies, som er betydningsfulde co-konstituerende virkekræfter for tilblivelsen af teamtræning som fænomen. Det var været svært at performe det agentile cut i forhold til at udvælge de mest betydningsfulde agencies, da der er rigtig mange som er betydningsfulde for teamtræningspraksissens tilblivelsesproces jf. ovenstående billede. Cuttet har dog performeret sig således, at det inkluderer målet og relationer og ekskluderer udfordring, udvikling, læring m.fl. Grundet specialets omfang er der kun plads til en analyse af primært to mattering bodies, men i og med alting er gensidigt konstituerende nævnes flere uden at blive analyseret nærmere.

Mindre fyld – Mere rum

Mindre fyld – Mere rum (rammen) cuttes som en founding difference (Strand 2012: 30), som en mattering body for teamtræningens tilblivelsesproces. Rammesætningen *Mindre fyld – Mere rum* sætter dermed mulighedsfeltet for teamtræningens dis/kontinuere tilblivelse. I og med Lotte og jeg slog følgeskab (jf. fortælling i starten af specialet) om sammen at lave eventen bliver Lottes genealogi co-konstituerende for min tilblivelse som facilitator/instruktør på dagen. På billederne nedenfor ses det første udkast til programmet for eventen.

Det første program er et cut, der inkluderer betragtninger om selvet i form af spørgsmål om hvem du er og hvorfor I er her. Cuttet inkluderer altså mennesket/ deltagerne som værende-*i*-verden (præ-eksisterer) og ekskluderer mennesket/deltagerne og det materielle/nonhumane som værende-*af*-verden gennem intra-aktiv dis/kontinuer

tilblivelse. Cuttet kan siges at sætte et mulighedsfelt for en 'selvudviklingspraksis'. Det var ikke meningen, så derfor blev programmet redesignet gennem Agential realism og Material storytelling 'ånd', hvor vi blev opmærksomme på at (be)gribe tilblivelsen af fænomener som materiel-diskursive praksisser og lade dem emergere i nuet. Disse inklusioner formede et nyt program og cuttede eventen gennem Mindre fyld – Mere rum. Var programmet ikke blevet ændret havde det formodentlig ikke blevet meget anderledes end Urehøjers teamtræningspraksis. Gåturen i skoven (jf. fortælling i starten af specialet) er co-konstituerende for at cutte eventen som den er og fortæller samtidig om vejen hen til rammesætningen; Mindre fyld – Mere rum. I følgende afsnit (be)gribes eventens intra-aktions orden.

Målet

Gennem min erfaring som konsulent i Urehøje inkluderer teamtræning opgaver som skal løses, det handler altså om at nå målet (lower-level action). I Urehøje handler det også om, at løse opgaverne/nå målet som high performance team. Dette cut er lærerne bekendte med inden de kommer til teamtræningspraksissen, da deres elever tidligere (jf. figur 7) har lavet teamtræning med Urehøje. Vi (re)konfigurerer Urehøjers praksis og udfordrer lærerne på, at vi, som tidligere nævnt, ekskluderer målet/formålet. Dette kan (be)gribes absurd, idet teamet i de fleste af øvelserne kæmper for at nå et mål, nemlig at løse opgaven. Det viser sig dog, at teamet efter de to første øvelser; klodsekonstruktion og silentwalk gør sig en opdagelse. Mette ytrer:

Mette: [jamen jeg] synes vi er enormt lærestyret i alt vores tankevirksomhed omkring alt ((håndgestikulerer))

hvad vi gør

Lone: hvad mener du med lærestyret

((står med armene over kors))

Mette: fordi jeg tager mig selv i at tænke syv millioner gange øh: altså selv med mine ((håndgestikulerer))

egne børn siger, hvad skal vi nu og målet ved det her er at vi skal også skal vi også er i i målet når vi har gjort sådan også er opgaven løst rigtigt”

((håndgestikulerer på betonedede ord))

Henrik: og hvad så med alt det fantastiske der skete imellem

((håndgestikulerer ved at trække armene fra hinanden))

(Bilag 4: silentwalk 133-143)

Forinden taler de om, at de i deres lærerpraksis/undervisningspraksis måler alting op i parametre for, hvornår de er i mål, hvilket Mette cutter sammen med det at være lærestyret. Det at være lærestyret kan cuttes sammen med en materiel-diskursiv

praksis på skoleområdet som er blevet målstyret, læreplanstyret, handleplanstyret mv., hvormed store D som upstream taler gennem Mette. Hun ytrer i ovenstående uddrag, at hun også er lærestyret, når hun er sammen med sine børn og nu også i skoven til teamtræning sammen med kollegerne, hvilket er en betydningsfuld rekonfiguration af spacetimematter, som bliver aktualiseret i nuet.

Henrik følger Mette i hendes ytring og siger: *og hvad så med alt det fantastiske der skete imellem*. Henriks cut inkluderer *det fantastiske der sker imellem* – altså vejen hen til målet (mattering body) og ekskluderer selve det at nå målet, hvilket han også har noteret i notesbogen.

"Jeg har lært at det er vigtigt at have fokus på selve vejen til målet, nogle gange mere end selve målet" (Bilag 5 - Henrik: 6).

Denne foldning bliver betydningsfuld for tilblivelsen af teamtræningen, idet den sætter mulighedsfeltet for hvordan Henrik vil gribe de næste øvelser an, og dermed også betydningsfuld for Henriks tilblivelse.

Endvidere skriver Matilde i sin notesbog om, hvad der skete i hverdagen (bilag 8):

Det var en meget svær opgave med vægtstangsprincippet – men vi kom over – ALLE – Det er fedt når det lykkes – pyt med at vi 'snød' – fokus blev flyttet til metoden – NUET – frem for målet – FREMTIDEN (Bilag 5: Matilde: 6).

Cuttet inkluderer nuet idet hun ytrer: *fokus blev flyttet til metoden – NUET*. Samtidig inkluderer cuttet også målet, da hun ytrer: *fedt når det lykkes*. Her kan der tales om en mattering difference som en changed relationality ved at et andet cut enacts. Ved at nuet er inkluderet skifter fænomenet (teamtræning), og bliver derfor en betydningsfuld foldning i teamtræningspraksissens tilblivelse.

Tilblivelse af silentwalk som fænomen

Nu skal vi ud og gå en stille tur i skoven. En silentwalk. I følger efter Lotte i stilhed. Hun guider jer. Rigtig god tur!

"(...) Jeg har været i skoven og gået en lang tur – en tur i stilhed, men mine tanker vandrer ikke. Jeg er bare i nuet. Kigger lidt på træerne, billerne i græsset, på jorden, i mosset. Ser svampe og nedfaldne grene. Fældede træer. Vi stopper på toppen af bakken og kigger ud. Er stadig stille. Vandrer videre til første øvelse i skoven (...)" (Bilag 5: Matilde: 1).

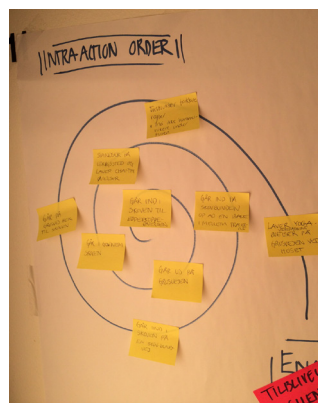

Definitionen af Apparatus of Material Storytelling (jf. 2. lektion), der bl.a. handler om at inkludere/afbalancere har inspireret os (Lotte og jeg) til at inkludere øvelsen *silentwalk*, som ellers er en ekskluderet praksis. Øvelsen *silentwalk* inkluderes som en entangled del af teamtræningspraksissens del-apparatus som materiel-diskusiv praksis, da det er interessant at (be)gribe tilblivelsen af teamtræning som fænomen gennem en

øvelse, der oftest ikke naturligt vil være en inkluderet entangled del af en teamtræningspraksis eksempelvis Uhrehøjes lokale teamtræningspraksis. Det var dog naturligt at cutte *silentwalk*-øvelsen sammen med teamtræningspraksissen grundet rammesætningen *Mindre fyld - Mere rum* (jf. *founding difference*), hvormed dagens titel/ramme (*mattering body*) bliver en betydningsfuld co-konstituerende virkekraft for tilblivelsen af teamtræning som fænomen.

Intra-action order

Efter en intro med kaffe og chokoladeboller og en konstruktionsøvelse med duploklodser (bilag 4: intro) skal lærerne ud på en *silentwalk*. Til at starte med instruerer Lotte nogle vejtrækningsøvelser (*mattering bodies*), hvorefter lærerne bliver præsenteret for reglerne (*mattering bodies*), hvilke er simple; følg Lotte uden at tale. Derefter startede gåturen ind gennem skoven op til et udkigspunkt (*mattering body*), hvor der laves *chai chi* øvelser (*mattering bodies*) og videre hen til edderkøpeøvelsen (*intra-action order* og *lower-level actions*). Min bekymring som instruktør har fra starten været, da Lotte og jeg konfigurerede programmet, om et team kunne trænes gennem en *silentwalk*. Min bekymring er en enactment af min egen måde at cutte teamtræning på forud for dagen. Interessant nok skriver Laura følgende i sin notesbog:

Figur 17 - Intra-aktionsorden for *silent walk*

"En anden spøjs observation er, at den stille gåtur faktisk var meget god til at beskrive os som gruppe. Der kom nogle helt karakteristiske ting frem (...)" (Bilag 5: Laura: 3).

Diffrafteret gennem Agential realisms terminologi giver det ikke mening at tale om observation i min rolle som observatør/studerende *""Observer" and "observed" are nothing more than two physical systems intra-acting in the marking of the "effect" by the "cause"; no human observers are required (though "humans" may emerge as being part of practices)"* (Barad 2007: 340). Derfor bliver vi som instruktører en co-konstituerende/co-konstitueret virkekraft for teamtræningen, selvom vi oftest sidder ude på sidelinjen under øvelserne.

Lauras observation om den stille gåtur inkluderer en karakteristik af gruppen og dermed at den stille gåtur fremhæver nogle karakteristiske ting ved gruppen (intra-action order), men hvad mon der får Laura til at skrive det hun gør? Dette vender jeg tilbage til i løbet af analysen og til sidst i afsnittet; The three walks. Jeg var selv med på første del af gåturen, hvor jeg gik bagerst (video: silentwalk: film 2). Her ses det, hvordan jeg rekonfigureres gennem måden at gå på, da jeg ligesom lærerne går ude i siden af skovstien. Da Henrik overhaler (analyseres i følgende afsnit) op mellem rækkerne går jeg på samme tid ind på midten af skovstien ligesom Henrik. Her taler formentlig noget igennem mig (upstream) ved at jeg gør det samme som Henrik (downstream). Mit bud er at min nysgerrighed for det uforudsigelige der sker qua min relation til lærerne som instruktør taler igennem mig, og derfor går jeg ind på midten af skovstien samtidig med jeg skriver ned i min notesbog, for måske bedre at kunne se, hvad der sker. Den materiel-diskursive praksis rekonfigurerer mig som både forsker og instruktør ved at have en skarp opmærksomhed på det uforudsigelige der sker, hvilket sætter mulighedsfeltet for, hvordan jeg i de følgende foldninger intra-agerer som instruktør.

Spatial discourse

Diffrafteret gennem ovenstående emergerer der forskellige strømninger og stemninger ud af tilblivelsen af silentwalk som fænomen. Skoven, som for nogen (jf. afsnittet; Skoven), inkluderer ro og stilhed (re)konfigureres som betydningsfulde medkonstituerende virkekræfter, hvorudfra der emergerer en stemning af at være tæt på naturen (spatial discourse). Lars ytrer under evalueringen af silentwalk, at det er utroligt, at de kan give alle dyrene fri, så de ikke siger noget sådan en lørdag (bilag 4: silentwalk 20-21). Lars cutter i denne ytring skoven sammen med dyr, der siger noget, hvilket (diffrafteret gennem mine øjne) inkluderer fugle, der kvidrer, græshopper, der larmer i skovbunden mv. Den lørdag i skoven inkluderer altså ro og stilhed og ekskluderer støj fra dyrene, hvilket (be)gribes som stemningssættende for tilblivelsen af silentwalk (spatial discourse). Desuden kan selve benævnelsen (cuttet) 'silentwalk' aktualisere stilhed som praksis og leder opmærksomheden hen på, at der skal være stille. Det vil altså sige, at benævnelsen af praksissen co-konfigurerer silentwalk som onto-semantisk fænomen.

Silentwalk, som (re)konfigureres af vejtrækningsøvelser, en middellang gåtur gennem skoven og chai chi øvelser på toppen af en bakke (lower-level actions), cuttes som oftest ikke sammen med teamtræning (cutting apart), da teamet oftest ikke trænes gennem nonverbal kommunikation og samspil (intra-action order). Cuttet enacts grundet min erfaring som freelance konsulent i Uhrehøje og sætter et nyt

mulighedsfelt for tilblivelsen af teamtræningspraksissen, da lærerne mod deres forventninger (jf. afsnittet; tilblivelsen af teamtræning som fænomen; spatial discourse) skal trænes gennem en silentwalk, hvortil Henrik ytrer: *"åh ja lidt altså når man skal gå stille i så lang tid som vi sku der også jeg skal vi skal stå og lave chai chi så kommer jeg derud hvor jeg ikke rigtig ved hvor jeg er henne"* (Bilag 4: edderkoppen 398-399). Jeg vil ikke her og nu gå nær-

mere ind i de betydningsfulde elementer, men jeg (be)griber, at strømningerne (spatial discourse) omkring eksempelvis chai chi øvelserne har betydning for (re)konfigurationen af de enkelte deltagere. Dette vender jeg tilbage til under afsnittene; Henriks walk og Mettes walk.

Mattering bodies

I dette afsnit vil jeg (be)gribe to udslagsgivne virkekræfter, der er betydningsfulde for tilblivelsen af silentwalk som fænomen. Jeg opdager dog flere, hvilke også er nævnt, men ikke redegjort yderligere for grundet specialet omfang.

Overhaling

Gåturen ind gennem skoven på skovstien foregår i starten på to rækker. Lotte går forrest bagefter går Mette, Lars og Lone i venstre side og Matilde, Laura og Henrik i højre side (intra-action order) (Bilag 4: silentwalk 1-4). Denne rækkefølge (lower-level action) enacter et mulighedsfelt for hvor højt tempoet (mattering body) skal være og hvem der bestemmer tempoet. Efter at have gået lidt sætter Henrik farten op, overhaler op mellem rækkerne og går op foran Lotte (Bilag 4: silentwalk 5-9).

Henriks overhaling (mattering body) (be)griber jeg som betydningsfuld, da den åbner mulighedsfeltet for den videre foldning af silentwalk. Med Coorens bugtalarmetafor (be)gribes Henriks overhaling (lower-level action) som downstream, der er udtrykt gennem hans kropssprog og handling. Der kan siges at være noget der taler gennem ham, som derfor foranlediger ham til at overhale de andre. Et

bud kunne være at hans konkurrencegen taler gennem ham, da hans overhaling kunne tyde på, at han gerne ville komme først eller måske forøge tempoet, men til evalueringen tre uger efter eventen (re)konfigurerer Henrik dette cut, da han siger; *jeg blev nødt til at udfordre rammen hele tiden for jeg tænkt hvad ska jeg med det her og derfor tænkte JEG hele tiden hvad sker der mon hvis [jeg gør det]* (Bilag 4: efterevaluering: 74-75). Henrik aktualiserer til evalueringen, at cuttet (overhaling) inkluderer det, at udfordre rammen (mattering body) om en uvidenhed om målet, og mulig reaktion på hans handling, hvorved der sker en rekonfigurering af den lokale praksis stilhed ved at enacte et andet cut gennem en anden effekten (adfærden efter øvelsen) som noget der cutter øvelsen som onto-semantisk fænomen. (Quantum causality)er.r planlagt; detrækkefølge og et andet tempo. Der kan siges at emergere en nonverbal uro (spatial discourse). Mette cutter Henriks adfærd (mattering body) i silentwalk øvelsen sammen med hans fagpersonlig adfærd på skolen, da hun ytrer; *[men sådan er] du jo mega meget som menneske altså du ku jo ikke ku jo ikke altså den der ramme det er jo det du gør her os altid du udfordrer jo altid rammen du siger nå jamen vi ku os og vi ku måske os og vi ku os æhm:* (Bilag 4: efterevaluering 76-78). Det aktualiseres i ytringen, at Mettes profession som lærer og kollega med Henrik taler gennem hende (upstream), hvilket viser noget om silentwalk som teamtræningsøvelse; at folk sædvanlige adfærd reenactes i øvelserne som materiel-diskursive praksisser. Det bliver her tydeligt, hvordan deltagerne er co-konstituerende parter for, hvad der kommer til at ske i forhold til det der var planlagt – det uforudsigelige. Cuttet inkluderer, det at udfordre rammerne og nytænkning, og ekskluderer vanetænkning. Den samme adfærd aktualiseres altså i to forskellige between; skolen og skoven, hvorved det kan siges, at der ud af det vitale mellemværende/between emergerer en holdning til, at rammer er til for at brydes/udfordres (spatial discourse). I forhold til Lauras notits om karakteristik af gruppen gennem silentwalk kan det tyde på (diffrakteret gennem mine øjne), at Henrik gerne vil gå i spidsen for forandringer og (intra)agerer gerne gennem rollen som initiativtager.

Skoven

Rammen om tilblivelsen af silentwalk dannes af skoven. I videomaterialet - *silentwalk*, der er fastholdt af turen kan skoven (be)gribes som betydningsfuld for deltagerne (mattering body). Dette kan selvfølgelig ikke (be)gribes verbalt, idet det er en stille gåtur, men i evalueringen umiddelbart efter gåturen aktualiseres hvordan skoven bliver en betydningsfuld co-konstituerende virkekraft i tilblivelsen af silentwalk som fænomen/materiel-diskursiv praksis.

Lars: jeg har tidligere brugt meget at gå i skoven få den ro ved at være her men efter jeg
((håndgestikulerer med den ene hånd mens den anden er i lommen))

er begyndt at sejle så finder jeg ikke ro herinde

Lone: nej

Lars: så får jeg simpelthen træerne begrænser mit udsyn fordi mine tanker svæver ikke
((håndgestikulerer at træerne bøjer sig, samtidig med at han
laver knæklyd - håndgestikulerer med håndfladerne vendt mod himlen))
det gør de når jeg kommer ud på vand vandet og jeg kan se langt det gør jeg slet ikke
((kigger op i himlen))

herinde der bliver jeg sådan lidt jeg bliver sådan lidt mere det er sådan lidt det er meget
mærkeligt for mig at op opleve fordi som yngre kunne jeg vildt godt tænke mig at bo ude
midt i en skov og høre træernes susen jeg får fuldstændig klaus her i dag kan jeg mærke
der er sket et skifte det er en sjov oplevelse

((håndgestikulere et skifte og tager hænderne i lommen))

Henrik: jeg tror jeg vil have det lige omvendt eller det ved jeg ikke jeg tror jeg har det lige
omvendt

Lars: for det er helt klart nu her jeg har brug for det at ku se langt for ikke at blive
((håndgestikulerer at se langt))

deprimeret (utydelig) p(4)

Mette: jeg synes det er fantastisk dejligt stille jeg får også ro i mit hoved
((stryger sig over håret))

Henrik: det er fordi du arbejder sammen med mig Mette så er der pludselig dejligt stil(h)
le(h)

Mette: nej for jeg kan godt lide at arbejde sammen med dig men jeg kan os godt li det at
man ikke altid skal gå og sige noget

(Bilag 4: silentwalk 96-116)

Ovenstående transskribering er et uddrag af samtalen lærerne havde efter silentwalk. Samtalen foldes primært af Lars, Mette og Henrik ved at de artikulerer forskellige aktualiseringer som øvelsen silentwalk som en 'affective site of engagement' har bragt frem; cut som har betydning(sfylde) for hver af dem. For Lars inkluderede skoven tidligere ro, men efter han er begyndt at sejle cuttes skoven nu sammen med at hans udsyn begrænses, hvilket inkluderer at tanker ikke kan svæve, hvorigennem roen ekskluderes. Hans ro cuttes nu sammen med vandet (mattering body), da han er begyndt at sejle (mattering body), hvilket inkluderer at han kan *se langt* og ekskludere det begrænsede udsyn (cutting together/apart). Her bliver det tydeligt, hvordan spaceti-mematter manifolden rekonfigureres. Det kan siges, at hans tidligere erfaringer med skoven og hans nuværende oplevelse med vandet/sejle rekonfigureres i tilblivelsen af silentwalk – altså det lokale nu. Lars aktualiserer dermed i hans ytringer, at de tidligere erfaringer med skoven og erfaringerne med at sejle taler gennem ham i det lokale nu (upstream), hvorudfra der emergerer en oplevelse af skoven som klaustrofobisk, hvil-

ket er del af mulighedsfeltet for, hvordan øvelsen forløber og kaster af sig for Lars. Ytringerne bliver del af mulighedsfeltet for hvad Henrik cutter/artikulerer. Henrik cutter dog skoven lige omvendt af Lars, men idet han ytrer *jeg tror jeg har det lige omvendt* emergerer der en usikkerhed. Det kan tyde på, at Henrik ikke før har prøvet at sejle ligesom Lars gør det og derfor ytrer han, som han gør på baggrund af hans erfaring af skoven og manglende erfaring af at sejle/vandet. Henriks cut inkluderes som betydningsfuld, da det åbner et nyt mulighedsfelt for hans tilblivelse. Mette går i sin ytring af samme sti som Henrik, da hun ytrer; *jeg synes det er fantastisk dejligt stille jeg får også ro i mit hoved*. Mette cutter her skoven sammen med noget der er fantastisk dejligt stille og en ro i hovedet, hvormed uro og støj ekskluderes. Henrik drager i næste fold en parallel til Mette og Henriks samarbejdspraksis på skolen – altså inddrager en anden between som co-konstitueret part, hvor stilheden ekskluderes og støj så at sige inkluderes. Gennem dette cut aktualiseres det, at Henrik ikke er den stille type, men derimod en snaksaglig type (cutting together/apart), hvilket også (re)konfigureres tidligere i evalueringen, hvor han siger; *altså er der slet ikke nogen af jer det er vildt svært for mig at holde min kæft* (Bilag 4: silentwalk 44). Dette cut kan også lede tilbage til Henriks overhaling, da det også kan være derfor han satte tempoet op og fik impuls til at enacte et andet cut i silentwalk øvelsen. Henriks ytring: *det er fordi du arbejder sammen med mig Mette så er der pludselig dejligt stille* i ovenstående transskribering (be)griber jeg som betydningsfuld, da den sætter mulighedsfeltet for, hvad der efterfølgende kan siges. I næste foldning tilkendegiver Mette at hun godt kan lide at arbejde sammen med Henrik, men hun kan også godt lide at gå og være stille. Her kan det siges at silentwalk øvelsen taler gennem dem (upstream) og effekten deraf (adfærden efter øvelsen) cutter silentwalk øvelsen som et onto-semantisk fænomen (quantum causality - Barad 2007: 175-176). Til sidst i samtalen bliver der talt om følgende:

Lotte: kan i lave et indre eksperiment med jer selv gør noget som i ikke plejer at gøre nu sagde du at du prøvede på at arbejde med en anden side af dig selv ((rækker armen ud mod Mette))

Mette: hm men jeg synes jo den her gåtur et eller andet sted der bliver man opmærksom ((laver cirkulær bevægelse med pegefingern ud i luften)) på at der sker et eller andet når man er stille

Lotte: hvad skete der

Mette: hm (3) det ved jeg ikke om jeg kan sætte ord på det tror jeg ikke jeg kan ((klør sig selv i håret og kigger på Lotte))

Lotte: nej det kan være det kommer senere

Mette: hm:

(Bilag 4: silentwalk 160-170)

Mette cutter i ovenstående transskribering silentwalk som et eksperiment, hvor *der sker et eller andet*. Mettes fold cuttes sammen med Lottes vending om at lave et indre eksperiment (cutting together), hvilket sætter mulighedsfeltet for Mettes tilblivelse som materiel-diskursiv praksis.

Tilblivelse af edderkoppens som fænomen

Så er I, efter endt silentwalk, nået til edderkoppens. Det er en øvelse, hvor det gælder om for teamet om at komme fra a, igennem edderkoppensspindet, til b. Reglerne er, at I ikke må røre spindet og heller ikke de træer, som det er spændt ud imellem. Når en deltager er kommet igennem et hul er hullet lukket. Den deltager der skal igennem spindet må ikke røre på begge sider af spindet på samme tid. Overskrides reglerne starter hele teamet forfra. Har alle forstået opgaven? Sæt i gang!

I dette afsnit vil jeg (be)gribe edderkoppeøvelsen, dvs. et cut – og en co-konstituerende part, der har været betydningsfuld for tilblivelsen af den lokale teamtræning i skoven d. 21.09.13. Edderkoppeøvelsen cuttes nu som en higher-level action, der er foldet gennem kæder af lower-level actions. Jeg vil ved hjælp af Apparatus of Material Storytelling, higher and lower-level actions og Coorens bugtalermetafor få greb om den multimodale kompleksitet, som tilblivelsen af edderkoppens som fænomen emergerer gennem.

Intra-action order

Efter teamets silentwalk ender de ved edderkoppens. Teamets snakker om/rekonfigurerer, hvordan det var at gå silentwalk, og hvordan det var at lave klodsekonstruktionen forinden. Lotte og jeg forklarer reglerne (lower-level action) og giver teamet tid til at planlægge (lower-level action), hvordan de vil komme igennem edderkoppensspindet. Efter planlægningen går teamet i gang med øvelsen som i starten foldes af individuelle forsøg (lower-level action) på at komme igennem edderkoppensspindet. Først prøver Laura, så Matilde og derefter prøver Henrik fire gange på at komme igennem og alle gange er der rørt. Disse cut ekskluderer samarbejdet (mattering body) med det øvrige team og

Figur 18 - Intra-aktionsorden for edderkoppens

er betydningsfuld for øvelsens videre foldning. Lotte bryder nu ind (lower-level action) og snakker med teamet om, hvad det er der sker, når spindet røres. Dette ses i nedenstående transskribering.

Lotte: *må jeg hjælpe jer*
 ((går ind og stiller sig på b-siden af nettet))

Lone: *ja*

Matilde: *det må du gerne*

Lotte: *hvordan æh: hvad er der med jeres plan hvad er det der sker hvad sker der når I*
 ((trækker på skulderne flere gange))

rører

Lone: *[starte forfra]*

Matilde: *[så skal vi starte forfra]*

Lotte: *så skal I starte forfra yes hvorfor rører I*
 ((håndgestikulerer mod Matilde))

Mette: *fordi vi tager det sværeste først*
 (Utydeligt)

Lars: *[vi rører fordi vi har fokus på en ting og ikke en]*

Lotte: *[har I kategoriseret hullerne som noget forskelligt eller hvad] hvad nogle huller er så lette hvis det I5 der er svært*
 ((peger skiftevis på forskellige huller))

Henrik: *det der ovre det er let*
 ((peger på et hul))

Lone: *det er fordi vi skal bære der skal jo en igennem SELY det er det jeg tænker det er*
 ((kigger tilbage på Mette))

det der gør dem svære

Laura: *men vi kan tage den der omvendt [så man kan blive båret igennem sådan lidt*
 ((Mette sætter sig ned på jorden))

limbo agtig]
 ((læner sig tilbage))

Lotte: *[hvorfor gør I ikk utydeligt]*
 ((sætter sig på hug og håndgestikulerer en firkant foran et hul))

Lone: *det er fordi det er ikke ret stort*
 ((håndgestikulerer mod Lotte))

Lotte: *[det er hullet det er kun hullet der gør at det går galt]*

Lars: *[det er lavt og det er bredt og det er placeret der]*
 ((håndgestikulerer længde og brede))

Henrik: *nej*

Laura: *det er hul(h)lets skyld*
 ((står med armene over kors))

Lars: *vi er under vores eget tyngdepunkt*

Lotte: *ja hvad kan I gøre for at gøre det bedre*
 (Bilag 4: edderkoppen 1-35)

Lotte stopper øvelsen (lower-level action) ved at stille spørgsmålet om hun må hjælpe, hvilket er et cut der foldes af mellemværendet af instruktører, teamet, nettet, træerne mv., der sætter mulighedsfeltet for, at teamet kan få holdt en timeout, så de kan finde ud af, hvordan de kommer videre i øvelsen. Teamet vil gerne hjælpes og Lotte spørger, hvad deres plan er og hvad der sker, når de rører (downstream). Disse cut sætter mulighedsfelt for, at teamet kan få talt om deres plan og hvad der sker, når de rører nettet. Her kan Lottes ansvarlighed som instruktør siges at tale igennem hende (upstream), da der er en materiel-diskursiv praksis om, at instruktøren skal være der for teamet – facilitere teamet, hvis de går i stå. Dette vidner om, at Lotte er en betydningsfuld co-konstituerende virkekraft (mattering body) som åbner et nyt mulighedsfelt for at teamet kan gribe øvelsen anderledes an. Lotte cutter sig hermed som instruktør ved at gå ind midt i øvelsen og manifesterer sin rolle, hvormed lærerne bliver cuttet som nogle der er i gang med at træne og lære. Sagt med andre ord sker der en rollefordeling (intra-action order), hvilket nedenstående transskribering er et eksempel på.

Mette: jeg sætter egentlig jeg går egentlig igennem nu

((sætter den ene fod gennem hullet))

Alle: NEJ NEJ NEJ

Mette: det gør jeg ik

((Matilde og Mette kigger ud på Lotte og Malene))

Lars: der var ikke nogen der så noget

(Bilag 4: edderkoppen 181-186)

Lars ytrer i ovenstående transskription *der var ikke nogen der så noget*. *Nogen* cutter jeg som instruktørerne, da Lars samtidig kigger ud på instruktørerne. 'Så noget' cutter jeg som at instruktørerne opdagede at Mette rørte ved spindet. Lars' verbalsprog og kropssprog understreger, at instruktørernes manglende opdagelse af Mettes bevægelser udgør en betydningsfuld co-konstituerende virkekraft (mattering bodies); da det sætter mulighedsfeltet for edderkoppens videre (dis/continuous) tilblivelse; de skal ikke starte forfra. Så selvom at instruktørerne oftest sidder på sidelinjen under en øvelse, deltager de via deres observation/ikke observation som medkonstituerende for øvelsens dis/kontinuerlige tilblivelse.

Efter Lottes timeout/cut 'ind i' øvelsen begynder teamet at hjælpe hinanden og samarbejdet enacts hvormed jeg cutter Lottes timeout for et vendepunkt i teamets tilblivelse, hvilket ses i nedenstående transskribering.

Henrik: er det ikke dig først nu

((bukker lidt forover og går ned i knæ og håndgestikulere til lone))

Lone: jo det kan vi godt sige så Matilde

((Matilde, Mette, Henrik og Lone griner))Matilde: sorry(h)

((Lone hopper igennem hullet))

Henrik og Mette: !JHEY:

((Laura klapper))

Henrik: nu er der så rimelig meget pres på mig det plejer der ikke at være

((håndgestikulerer))

Matilde: superman:

Mette: du skulle prøve at være den sidste

((Henrik hopper igennem hullet, Lone griner))

Matilde: nå kom så(h)

((Matilde stiller sig klar med ryggen til nettet og Lars, Mette og Laura stiller sig rundt om Matilde))

Lone: jeg tror vi skal tage det alvorligt ellers taber vi hende bare

((Matilde griner og vender sig om mod Lone og Lars))

Matilde: så er det ikke sjovt mere så!

((vender sig om igen))

Mette: jeg er bare total tryk ved det her

((Matilde løftes og Henrik sætter sig på hug))

Matilde: jeg har ingen anelse om, hvordan I får mig igennem

((Matilde føres igennem hullet))

Henrik: rolig rolig jeg har ikke fat endnu

((Lone og Henrik tager imod Matilde))

Matilde: uh:

Lone: har du fat Henrik

Mette: jeg har lige fat i din numnes her Matilde

((Laura, Mette og Lars fører Matilde videre igennem hullet))

Matilde: uh tak det er i orden I skal bare og når jeg så kommer over så smider I mig bare

((Matilde kommer igennem hullet og sidder på jorden))

Henrik: vi smider dig jo ikke bare

Lone: nej

Matilde: nej men sådan her det er fint

((Matilde og Henrik rejser sig op))

(Bilag 4: edderkoppen 300-334)

Sådan fortsætter teamets flow, hvor Laura næstefter kommer igennem spindet og derefter Mette. Ud af det vitale mellemværende af 'edderkoppesettingen' emergerer et flow og en dynamik (intra-action order), der cutter teamet sammen med handlekraft, energi og kampgejst, også selvom de rører spindet og må starte forfra. Efter 40 min. lykkes det teamet at få alle igennem edderkoppen.

Henrik, Matilde og Lone er kommet igennem spindet og samtalen går nu på hvilket hul den næste skal igennem. Der er tale om, at enten Laura eller Mette skal igennem øverste hul i højre side af spindet. Cuttet inkluderer dermed Mette og Laura og ekskluderer Lars, da han skal hjælpe Mette og Laura igennem og dermed selv komme igennem spindet til sidst. Nedenstående transskribering er et uddrag af samtalen.

Lone: Du kan godt høre hvem der skal derop ha ha ha

((kigger på Mette, som står bag træet og går over mod de andre til højre))

Lars: nej det er ikke sikkert

Matilde: jeg tror altså det er den

Mette: det vil være fornuftigt at det er Laura fordi at de:t

((står bag træet med hænderne samlet foran maven og kigger på Laura))

(Bilag 4: edderkoppen 89-94)

Lone cutter det omtalte hul (mattering body) sammen med Mette (mattering body) i det hun siger *du kan godt høre hvem der skal derop* og ser på Mette. Lars cutter dog anderledes i det han siger *nej det er ikke sikkert*, hvormed mulighedsfeltet åbnes for, at det også kan være Laura, der skal igennem det omtalte hul. Mette står bag det træ, hvor

edderkoppespindet er spændt ud imellem, der er længst væk fra det omtalte hul (se billede). Mette cutter til sidst det omtalte hul sammen med Laura i det hun siger: *det vil være fornuftigt at det er Laura fordi at det*, hvorefter hun bliver afbrudt af Matilde. Cuttet inkluderer *at det vil være fornuftigt* og ekskluderer dermed hende selv (Mette) som et fornuftigt valg til at komme igennem det givne hul. Men hvad

er det der får Mette til at sige som hun gør? Mette får ikke færdiggjort sin sætning, da Matilde afbryder hende, hvorved Mette ikke får sagt, hvorfor det er Laura og ikke hende selv der skal igennem hullet. Med Cooren kan der tales om, at Mette (intra) agerer dukke, da hun med sin ytring er talerør for 'noget' (downstream). Det betyder altså, at der er noget der taler igennem hende (upstream). Mette har valgt at stille sig bag et træ væk fra teamet. Der enacts en distance til resten af teamet selvom både Mette, teamet, opgaven, skoven mv. er gensidigt konstituerende i det lokale cut hvor Mette får ekskluderet sig selv som den der skal gennem hullet. I og med Mette bliver stående ved træet med hænderne samlet og kigger på Laura mens hun ytrer sig, kan der tydes en form for ubehag eller usikkerhed. Et bud/cut kan være, at Mette føler et fysisk/kropsligt ubehag eller usikkerhed ved at skal løftes, da jeg forestiller mig, at hvis hun var tryk ved det, så havde hendes kropssprog sikkert været mere aktivt og hun havde sikkert foreslået sig selv frem for Laura. Cuttet inkluderer altså passivitet og et fysisk/kropsligt ubehag/usikkerhed ved løft og ekskluderer tryghed og aktiv (intra)ageren. Ovenstående inkluderer jeg som et betydningsfuldt cut, da det sætter et mulighedsfelt for edderkoppens videre (dis/continuous) tilblivelse. Jeg vender tilbage til dette cut under afsnittet; tilblivelsen af artefaktøvelsen som fænomen.

Spatial discourse

Efter øvelsen er kommet i gang og teamet er kommet ind i en god rytme (intra-action order) med at komme igennem spindet begynder holdfølelsen (spatial discourse) at emergere fra det vitale mellemværende, hvilket ses i nedenstående transskriberinger.

*Matilde: rørte I eller hvad sagde I nå vi rørte vi skal starte forfra
((vender sig om og kigger ud på instruktørerne))*

*Mette og Lone: !nej åh:
((rejser sig fra jorden))*

*Henrik: ikke nej JUHU: kom
((løber over på den anden side af nettet))*

*Mette og Matilde: JUHU:
((løber over på den anden side af nettet))
(Bilag 4: edderkoppen 230-237)*

*Matilde: hopla
((Lone hopper igennem hullet uden at røre))*

*Mette: vip
((Matilde og Mette klapper))
(Bilag 4: edderkoppen 238-241)*

Henriks cut med ytringen; *ikke nej JUHU: kom* samtidig med han løber over på den anden side af nettet (downstream) cutter jeg sammen med energi og kampgejst. Jeg formoder, at der gennem Henrik taler en materiel-diskursiv praksis om, at 'øvelse gør mester' (upstream), hvilket sætter mulighedsfeltet for, hvad der efterfølgende kan siges og gøres af Mette, Lone og Matilde. Pigerne kan siges at foldes gennem Henriks kropssprog og verbalsprog, da de også ytrer *JUHU: og løber over på den anden side af nettet*, så de er klar til at prøve igen. Stemningen omkring edderkoppeøvelsen emergerer ud af strømninger af energi, glæde og kampgejst (spatial discourse), som derfor bl.a. bliver betydningsfuld for tilblivelsen af edderkoppen.

Kropskontakt

De forskellige løft og andre måder at komme igennem spindet på inkluderer kropskontakt – nær kropskontakt. Resten af teamet kan som oftest ikke hjælpe, hvis de ikke må røre ved hinanden. Derfor kan den nære kropskontakt siges at være stemningssættende (spatial discourse) for edderkoppeøvelsens foldning og lærernes tilblivelse, hvilket der kan ses ud fra nedenstående transskribering, hvor Mette skal igennem spindet og Lars skal hjælpe.

Lars: du skal hænge her

((sætter albuerne ind på maven og griner))

Matilde: sådan her du skal hænge sådan her

((Matilde viser det på Laura))

Mette: åh: ja ja

((tager fat i Lars' arme))

Lars: griner også går du frem

((har fat i Mette))

Mette: så går jeg frem

((går frem til nettet))

Lars: også løfter du

((stå stille med Mette foran sig))

Matilde: også løfter du benene så vi kan nå at tage dem

((sidder klar til at tage imod Mettes ben))

Mette: har du fat i mig

((Mette løfter benene, så de andre kan få fat i dem))

Lars: ja ja

((løfter Mette))

Mette: wa:u:w:

((løftes igennem hullet))

(Bilag 4: edderkoppen 191-210)

Strømningerne omkring øvelsen emergerer ud fra det vitale mellemværende gennem situationen, hvor Mette skal igennem et hul. Jeg cutter stemningen som rolig, men samtidig fuld af utryghed. Den rolige stemning cuttes på baggrund af Lars' ytringer i ovenstående transskribering, hans rolige stemmeføring og intra-ageren overfor Mette (downstreams). Den utrygge stemning cutter jeg på baggrund af Mettes ytringer og hendes kropssprog (downstreams), som inkluderer et udtryk i hendes øjne, som jeg diffraktivt cutter sammen med et ubehag eller utryghed i situationen, hvor hun skal løftes. Strømningerne af utryghed og 'rolighed' er altså særligt stemningssættende for edderkoppeøvelsens tilblivelse. Dette redegøres yderligere for i afsnittet; artefaktøvelsen.

Mattering bodies

I det følgende cutter jeg samarbejde og størrelsen på hullerne som mattering bodies, da de er tilstrækkelig til at underbygge formålet; at vise meaning-mattering som grundlag for foldningen af teamtræningen i skoven.

Edderkoppespindet dannes af reb, der udgør et net (mattering body), som er udspændt mellem to træer (mattering bodies) ca. 30 cm over skovbunden (mattering body). Øverst på spindet sidder der en lille klokke (mattering body), som ringer, når spindet røres. Disse mattering bodies vil jeg ikke nærmere komme ind på, men er dog betydningsfulde virkekræfter for tilblivelsen af edderkoppeøvelsen fordi en lyd varsler hvis/når spindet berøres, hvilket bliver en entangled del af både teamets og instruktørernes varslingsignal ift., at teamet skal starte forfra.

Samarbejde

Edderkoppen er i bund og grund en øvelse, der kræver samarbejde (lower-level action). Derfor cuttes samarbejde som en betydningsfuld mattering body i forhold til edderkoppeøvelsens tilblivelse, da denne åbner mulighedsfeltet for øvelsens og teamtræningens videre foldning. Teamet har problemer i starten af øvelsen med at komme igennem spindet uden at røre (jf. intra-action order). Nedenstående uddrag fra øvelsen er et eksempel teamets samarbejde.

99

Mette: kom så sådan

((Matilde ligger vandret))

Henrik: hænderne ind

((kigger på Matilde))

Matilde: jeg har hænderne inde

((ryster i stemmen))

Henrik: pas på rolig stille og rolig kom lidt længere ind i kan godt komme lidt længere

((tager ved Matilde som er på vej igennem spindet))

med hende

Matilde: uh: det er lige ved jeg rører lige ved jeg rører

((ligger stille og stift))

Lone: har du ved under hende Henrik

((holder under Matilde))

Lars: hun er for højt oppe

((holder under Matilde mens han holder øje med hun ikke rører spindet))

(Bilag 4: edderkoppen 57-70)

Det ender med at Matilde kommer igennem spindet uden at røre og der jubles. Uddraget er kort, men viser dog hvordan samarbejdet om at få Matilde igennem spindet lykkes. I den situation cutter jeg samarbejdet sammen med det at lykkes, når teamets hjælper hinanden. Som det ses i uddraget er alle med til at få Matilde igennem spindet. Dette cut ser jeg som betydningsfuld, da det er med til at folde øvelsen videre nu hvor den næste deltager skal igennem spindet. Cuttet ekskluderer dermed at alle skal starte forfra. Uddraget viser endvidere at Matilde på en måde har tillid (mattering body) til at de andre får hende igennem ved at hun ligger helt stille og stift og tager armene mere ind til kroppen, da Henrik siger *hænderne ind*, men på en anden måde viser hun ikke tillid, da hun verbalt gør opmærksom på *jeg er lige ved at røre* og *pas på min røv*, som kan (be)gribes som *'har I nu husket'*. Matildes ytringer kan også (be)gribes som en utryghed (mattering body) ved en uvant situation, som også er underbygget af hendes måde (ryster i stemmen) at ytre sig på (downstream). Tillid til teamet kan dermed ses som en co-konstituerende faktor, der er med til at sætte mulighedsfeltet for øvelsens videre tilblivelse. Cuttet inkluderer nemlig det 'at turde' at blive løftet eksempelvis ellers kan øvelsen ikke gennemføres. Endvidere vil jeg give et bud på, hvad der taler gennem Matilde, når hun ytrer som hun gør (upstream). Når Matildes verbalsprog og kropssprog diffrakteres kan der tydes en indforståethed med hendes kropssprog. Et bud kunne være at der også gennem Matilde taler et kropsligt ubehag ligesom der gør gennem Mette. Forskellen på Matilde og Mette er dog, at Matilde verbalt ytrer sig om sin krop, i det hun siger; *pas på min røv*, hvorimod Mette nonverbalt ytrer sig ved at stille sig bag træet. Dette vender jeg tilbage til i artefaktøvelsen.

Størrelsen på hullerne i spindet

Dette leder mig videre til at (be)gribe hullerne (mattering bodies) i spindet, som sidder i forskellige højder. Størrelsen på hullerne er forskellig, hvor med det ikke er lige meget hvem der skal igennem hvilke huller. Størrelsen på hullerne cuttes som en betydningsfuld virkekraft, da størrelsen har betydning for hvilke 'kroppe' (mattering bodies), der kan komme igennem og dermed for den videre foldning af øvelsen. Cuttet inkluderer forskellige 'størrelser' kroppe (cutting together), men ekskluderer kroppe, der er virkelig store (cutting apart). Hermed stadfæstes lokalt gennem måleapparatet; størrelsen på hullerne, hvad stor/lille kroppe er.

*Lone: altså vi kan ikke få dig gennem det der er det der ikke større
(Bilag 4: edderkoppen 109)*

Lars: Næsten kan vi bære en der

((kigger først på Laura derefter på Mette og laver fiktivt løft))

Henrik: kan man bære en på den led

((tager hænderne fra hinanden fra midten og op og ned (lodret))

(Bilag 4: edderkoppen 102-105)

Reglerne (lower-level action) (mattering bodies) for øvelsen er som tidligere nævnt, at hullet bliver lukket, når det er brugt, derfor bliver det også ekstra vigtig at få de 'rigtige' personer gennem de 'rigtige' huller. Ovenstående ytringer vidner også om, at størrelsen på hullerne er betydningsfuld for at komme videre i øvelsen. Lones ytring inkluderer kroppens omfang (mattering body) som betydningsfuld for at finde den rigtige størrelse på hullet. Forinden Lars' ytring er der udpeget et bestemt hul øverst i spindet, hvor enten Mette eller Laura skal igennem. I mens Lars taler kigger han først på Laura og bagefter på Mette, hvorefter Lars kommer med forslaget om, de kan bære 'liggende-lodret'. Henrik cutter pigerne 'liggende-vandret' fra, men inkluderer dem i 'liggende-lodret'. Cuttet inkluderer altså pigernes kropslige omfang og hullets størrelse.

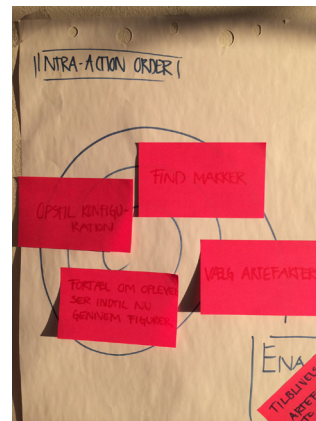
Tilblivelse af artefaktøvelse som fænomen

Efter I alle kom godt igennem edderkoppene skal vi til at 'lege' med figurer. I skal lave en artefaktøvelse, som betyder, at I skal lave en fortælling om jeres oplevelser indtil nu på baggrund af nogle figurer. I skal gå op og vælge de figurer, der taler til jer. Det kan godt lyde lidt syret, men det der ligger i det er, at I skal slå hjernen fra og lade hænder og øjne vælge figurerne. Eftersom I bliver færdig med at vælge figurerne går I sammen to og to. Når I har gjort det opstiller I figurerne som I synes de skal stå om end det er på fliserne, i græsset, på havebordet eller i gruset. Nu skal I så aktualisere, gennem de her figurer, hvad I har oplevet indtil nu. Fortæl hinanden jeres historie.

Dette afsnit omhandler tilblivelsen af artefaktøvelsen som fænomen/materiel-diskursiv praksis (higher-level action), som emergerer ud af det vitale mellemværende (re)konfigureret intra-aktivt af de mangfoldige virkekræfter i skoven d. 21.09.13. Igen vil jeg få greb om denne øvelse ved hjælp af 'sorteringsmekanismen' *Enactment of the between* fra Apparatus of the Material Storytelling, Barads cutting together/apart og Coorens bugtalermetafor.

Intra-action order

Det jeg har fortalt i ovenstående introduktion (lower-level action) til øvelsen er en rekonfiguration af det, der blev sagt på dagen, og dermed bliver rækkefølgen (intra-action order) på foldningerne (cut by cut) co-konstituerende for resten af øvelsens (dis/continuous) tilblivelse. Matilde og Laura bliver først færdige med at vælge figurer (lower-level action) og danner derfor par (lower-level action). Deres konstruktioner ses på næste side.

Figur 19 - Intra-aktionsorden for artefaktøvelsen

Efter at have set videoerne igen har jeg opdaget, at jeg ikke får fortalt, hvordan lærerne skal spørge ind til deres makkers konfiguration i forhold til blikretning, farver, symmetri og asymmetri, linjer osv. Denne eksklusion er helt klart betydende for tilblivelsen af artefaktøvelsen.

Matildes konfiguration

Lauras konfiguration

Derefter bliver Lars færdig med at vælge figurer og dernæst Henrik, derfor bliver de et makkerpar (lower-level action), men er ikke enige om, hvor de skal opstille deres konfigurationer, så Lars opstiller sin konfiguration på havebordet og Henrik opstiller sin konfiguration på græsplænen. Deres konfigurationer vises nedenfor.

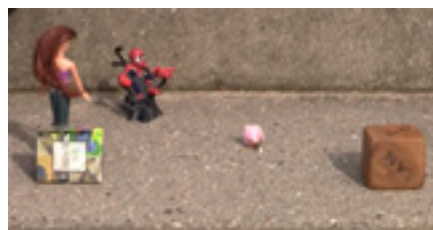

Lars' konfiguration

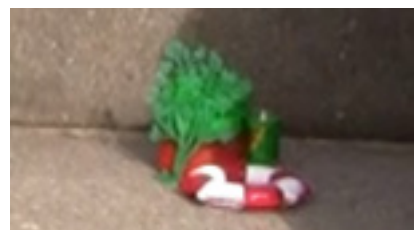

Henriks konfiguration

Til sidst bliver Mette og Lone færdig med at vælge figurer og danner dermed makkerpar (lower-level action). De sætter sig på trappen og enacter deres konfigurationer, som ses på nedenstående billeder.

Lones konfiguration

Mettes konfiguration

Det var tilfældigt i hvilken rækkefølge deltagerne blev færdige med at vælge figurer (intra-action) og dermed tilfældigt hvem der blev makkerpar, hvilket sætter mulighedsfeltet for artefaktøvelsens tilblivelse og deltagerens tilblivelse derigennem. Denne øvelse kan siges at være radikal anderledes i forhold til hvilke øvelser man

oftest forbinder med teamtræning som eksempelvis edderkoppeøvelsen. Man kan spørge sig selv om, hvorfor denne øvelse er en del af programmet, når det handler om at træne team(s), eller sagt anderledes; på hvilken måde er der i samspillet under artefaktøvelsen teamtræning tilstede? Begrundelsen for at cutte artefaktøvelsen sammen med teamtræning er, at der eksempelvis i edderkoppeøvelsen opstår tavs viden (Experiential knowing). Denne tavse viden forsøges oftest artikuleret gennem sproget, hvilket derfor bliver redskab til formidling af viden. Med artefaktøvelsen som en del af teamtræningen forsøger vi at gøre deltagerne bevidste om at tavs viden også kan aktualiseres gennem materialitet – eksempelvis figurer (Presentational knowing). Samspillet (intra-action order) aktualiseres i nedenstående transskribering.

Mette: jamen jeg tror egentlig det lykkes mig at tømme hovedet så godt [at jeg bare mærkede med hænderne hvad der var rart at holde fast i]

Lone: [ja det er også derfor jeg tænkte sådan lidt] at det giver ingen mening i forhold til de ting jeg sidder med

Mette: men jeg kan jo godt læse en betydning ind i dem

Lone: ja

Mette: p(6) så kan jeg jo godt sige noget med at man er redningskrans for hinanden at man redder hinanden at man er fleksibel

Lone: hm:

*Mette: at vi æh: generer energi
(udånder))*

Lone: ja det var godt tænkt

(Bilag 4: artefakt 80-91)

Lones cut inkluderer, at *det* som diffrakteret gennem mine øjne er 'oplevelserne indtil nu' (det øvelsen går ud på at aktualisere) ikke giver mening i forhold til hendes figurer. Mettes cut inkluderer derimod, at hun *godt kan læse en betydning ind i dem*, hvilket sætter mulighedsfeltet for, at Mette kan fortsætte sin fortælling frem for at snakken går i stå grundet

Mettes konfiguration

Lones cut om at det ingen mening giver. Mette cutter redningskransen sammen med *at man redder hinanden* og *at man er fleksibel* (downstream). Måske taler edderkoppeøvelsen gennem Mette her (upstream), hvilket jeg vender tilbage til. Endvidere cutter Mette batteriet sammen med det at *generere energi*, hvortil Lone svarer *det var godt tænkt*. Her ses hvordan Mette aktualisere noget med energi, som Lone formentlig ikke havde set eller måske havde set, i det hun svarer *det var godt tænkt*.

Her kan det siges, at de trænes i at aktualisere tavs viden gennem materialiteten, som de kan bruge senere i aftenens artefaktøvelse, hvor hele teamet skal enacte en konfiguration (bilag 3) (intra-action order).

Spatial discourse

*"Vinden blæser, en enkelt fugl kvadrer og vi er stille fordybet i egne tanker – tømmer hjer-
nen og vælger en ting – den ting som vi intuitivt ønsker / den ting der har noget at for-
tælle os. Sjovt. (...)"* (Bilag 5: Lars: 2).

Lars noterer i sin notesbog (Presentational knowing), at det er sjovt intuitivt at vælge figurene. Sjovt cuttes sammen med glæde og noget positivt (cutting together), hvormed negativitet og den materiel-diskursive praksis om at vokse ikke kan 'lege' med figurer ekskluderes, eller måske mener han *sjovt* snarere som 'pudsigt' – som i overrasket. Strømningerne omkring udvælgelsen af artefakterne (lower-level action) emergerer derfor af glæde, overraskelse og positivitet (spatial discourse).

Efter deltagerne har opdaget de figurer, der taler til dem kigger jeg rundt på dem alle, mens de opstiller figurene. Stemningen (spatial discourse) emmer af en nysgerrig for at undersøge figurene og for at se om de har en funktion eller kan sige lyde. Under tilblivelsen af artefaktøvelsen er der ingen af deltagerne, der ikke på noget tidspunkt tager en figur op og enten sidder og mærker på den eller undersøger den imens de artikulerer fortællingerne. Mette har blandt sine figurer et batteri og næsten under hele øvelsen sidder hun med batteriet i hænderne. På et tidspunkt taler hun om at det er: *køligt og og det er også varmt og farligt* (Bilag 4: artefakt 105). Artefaktøvelsen kan siges at være en sansemæssig oplevelse som er væsentlig anderledes end de andre teamtræningsøvelser, hvorudfra der emergerer strømninger (spatial discourse), der giver stilhed/ro til hengivelse til figurene.

Mattering bodies

I artefaktøvelsen er figurene (mattering bodies), men også konfigurationerne af dem (mattering bodies) er betydningsfulde co-konstituerende virkekræfter for de 6 fortællingers foldning og dermed også for artefaktøvelsens tilblivelse og derigennem deltagerens tilblivelse.

Lars' konfiguration

Henriks fortælling gennem fi-
gurene blev hverken fastholdt
på lyd eller video, så derfor be-
skæftiger jeg mig ikke med hans
konstruktion velvidende at den er
(re)konfigurerende for Henriks
og øvelsens tilblivelse.

Nedenstående transskription er fra Lars' fortælling gennem figurerne om hans oplevelse indtil nu.

Lars: hvis det skal være på det vi har aktualiseret det vi har været igennem jamen så giver det jo god mening faktisk fordi det her er jo når folk bliver presset ud af deres komfortzone det er jo ligesom at få pistolen for panden jeg er nødt til at gøre noget andet jeg reagerer .ah: hvad skal jeg nu det er sådan lidt det så kan man jo vælge

((tager hænderne op over hovedet mens han læner sig tilbage))

at arbejde sig igennem eller man kan vælge at bakke ud af det og skyde sig selv (...)

Lars: hvis det der skal du aktualisere af det vi har arbejdet med så er det det der med at man bliver lidt skræmt lidt forskrækket

Henrik: han ser også lidt ud som om han gør noget som han måske ikke har lyst til ham ((peger på pinocchio))

der

Lars: ja

Henrik: ja altså han har virkelig pistolen for panden han er da på vej til at tage

((tager pistolen og peger den direkte mod pinocchio, piller ved den og

lægger den på bordet igen))

hænderne op

(...)

Henrik: må jeg må jeg være med i det her det er meget interessant et eller andet sted

((tager pistolen og kigger på Lotte og sidder med pistolen alt imens han taler))

når der ligger en pistol kan man sige er det sån man vælger at reagere nu bruger jeg udtrykket får en pistol for panden så er det meget sjovt om man vælger som du siger og og modarbejde det de egentlig havde lyst til og skyder sig selv nu er det lige meget nu er det opgaven der bliver vigtig nu skal vi løse den her også er det lige meget at jeg ikke har mig selv med så jeg vælger at skyde på mig selv i stedet for at skyde på

opgaven giver det mening

Lars: ja men men jeg tænker på dem der bakker ud af opgaven det er dem der skyder sig selv hvorimod dem der samler den op og bruger den er dem der kæmper sig igennem opgaven

(Bilag 4: artefakt 4-56)

Lars cutter konstruktionen af figurerne sammen med det at folk (lærerne) bliver presset ud af deres komfortzone (mattering body) (cutting together) samt dig med, at han cutter det at blive presset ud af komfortzonen sammen med at få pistolen for panden. Cuttet ekskluderer dermed, at folk befinder sig i deres komfortzone. Cuttet inkluderer, at lærerne kan vælge (cutte) at arbejde sig igennem og dermed ekskludere at bakke ud og sætte pistolen for panden (cutting together) eller omvendt at inkludere pistolen og bakke ud og ekskludere at fort-

sætte med øvelsen. Henrik cutter derefter samtalen med et spørgsmål til hvad figurerne forestiller, en foldning der sætter et nyt mulighedsfelt for de videre foldninger. Lars cutter derefter (intra-action order) det de har lavet indtil nu sammen med det at blive skræmt eller forskrækket (cutting together), hvilket inkluderer Pinocchio og Marges udtryk (mattering bodies) og Lars' kropssprog (mattering body) (tilbagelænet med hænderne oppe) i foregående ytring. Lars bruger ordene *man, jeg* og *folk*, når fortællingen enacts (downstream). Diffrakteret gennem mine øjne inkluderer Lars i sine cut alle lærerne – altså, at alle har været presset ud af deres komfortzone og været lidt skræmt eller forskrækket, hvorved det ekskluderes, at der ikke er nogen af lærerne, som ikke har været ude af deres komfortzone på et tidligere tidspunkt. Dette vender jeg tilbage til i afsnittet; Lars' walk.

Henrik cutter dog samme figurkonfiguration anderledes (mattering difference). Cuttet inkluderer det at *modarbejde det de egentlig havde lyst til*, som cuttes sammen med at skyde sig selv (pistolen), fordi det er opgaven der bliver vigtig at få løst, og dermed har de ikke sig selv med. Cuttet ekskluderer altså at gøre noget de har lyst og dermed også dem selv. Ved brugen af ordet *de* (downstream) ekskluderer han sig selv og inkluderer de andre i teamet. Pinocchio og Marge (re)konfigureres som *de andre* i teamet. Her aktualiserer Henrik - med figurerne som betydningsfulde intra-aktører - at det er opgaven der er vigtig at få løst, altså at nå i mål med opgaven (jf. afsnittet; Målet) uden at have sig selv med.

Lars anerkender Henriks cut, men (re)konfigurerer igen sit eget cut (intra-action order), hvilket sætter mulighedsfeltet for, hvad der efterfølgende kan ytres.

Overvægt

Lone og Mette bliver et makkerpar efter de har samlet de figurer ind, der talte til dem. Efter de har konfigureret figurerne siger Lone: *"det her giver jo ingen mening"* (bilag 4: artefakt 82). Mette lægger derfor ud og artikulerer med figurerne som betydningsfulde intra-aktører sin fortælling om, hvad hun har oplevet indtil nu. En halv time henne i aktualiseringen af deres oplevelser bliver Mette rørt og begynder at græde (lower-level action). Kort tid efter ytrer Mette: *"og nogen gange går det så stærkt at man ikke når og få sig selv med og derfor tror jeg også at jeg bliver så berørt altså fordi at pludselig da vi gik derude i dag"* (Bilag 4: artefakt 195-196). Mettes cut inkluderer at alt går stærkt og derfor når man

Mettes konfiguration

ikke at få sig selv med, hvilket hun cutter sammen med at blive berørt. Hun ekskluderer dog hvorfor hun bliver berørt, men inkluderer *da vi gik derude* (silentwalk). Umiddelbart efter ytrer Mette: *"jeg kunne mærke det da Lotte fortalt historie"* (Bilag 4: artefakt 200). Det er svært at (be)gribe, hvad det er der sker for Mette og hvad det dybest set er der får hende til at sige, som hun gør, da hun i ytringen nu inkluderer historien (jf. fortælling – start på The special(e) walk), som Lotte læste op under introen (intra-action order). Der er meget på spil for Mette, men hvad er det der taler gennem hende?

Lidt senere i samtalen aktualiseres en mattering body med betydning(sfylde) for Mettes entangled genealogi og for artefaktøvelsens tilblivelse. Lone taler om, at det betød mere for hende at tabe sig end hun lige gik og troede, hvortil Mette ytrer:

Mette: Men det er jo os det jeg bliver fanget i i dag

Lone: ja det tænkt jeg nemlig os da du sagde det der med at blive rørt

Mette: at at at mentalt så er jeg stadig 100 kilo

Lone: vi har jo været afsted på sådan en bootcamp sammen

Malene: jeg kan godt ligesom fornemme at der er noget

Lone: ja Matilde, Mette og jeg har været på en bootcamp sammen hos Michelle Kristensen (Bilag 4: artefakt 250-254)

Mettes cut i ovenstående uddrag inkluderer altså en overvægt (mattering body), da hun mentalt forestiller sig, at hun vejer 100 kg. Med Coorens bugtalermetafor kan en tidligere overvægt siges at tale gennem Mette (upstream), hvilken inkluderes som en betydningsfuld virkekraft for tilblivelsen af artefaktøvelsen og teamtræningspraksissen og Mettes forandring gennem teamtræningen.

Malene: måske har du gjort dig en opdagelse

Mette: jamen det har jeg jeg var slet ikke klar over og det var egentlig først da jeg står deroppe og skal igennem det der jeg gik helt jeg ku simpelthen ikke jeg kan lige i ånden se jeg kan se efterhånden som de andre kommer igennem

Lone: nu er det snart mig

Mette: og nu og nu er der nogen der skal løft på mig [og du forestiller dig mentalt at du stadig vejer 100 kilo]

Lone: [det sjove det var at dengang du gik over og stillede dig]

Mette: så er det simpelthen frugtligt når nogen skal bære dig (Bilag 4: artefakt 265-273)

Jeg stiller et spørgsmål som kan siges at være et agentilt cut, der er foldet af mellemværendet, som sætter mulighedsfeltet for, hvad der kan siges. Mette aktualiserer i sin ytring (downstream), at det først er da hun står oppe ved edderkoppen og skal

igennem det (spindet) og hullerne blev lukket ligesom folk kommer igennem, så er der kunne få huller tilbage og måske kun huller, hvor hun ville skulle bæres igennem. Dette cutter hun som frygteligt, da hun siger: *nu er der nogen der skal løft på mig og du forestiller dig mentalt at du stadig vejer 100 kilo*. Alt dette vidner om, at der er tale om et komplekst entanglement af co-konstituerende agencies (virkekræfter), der emergerer i en dynamisk tilblivelsesproces. Det der her bliver aktualiseret i artefaktøvelsen er co-konstituerende for tilblivelsen af edderkoppeøvelsen, selvom den er overstået bliver den til på ny, som onto-semantisk konstruktion gennem den rekonfigurering, der finder sted her i artefaktøvelsen med figurer, kommentarer, spørgsmål, grad mv., teamtræningspraksissen og Mette og Lones tilblivelse.

I forhold til de materiel-diskursive praksisser der gøres i edderkoppeøvelsen (jf. afsnit; tilblivelsen af edderkoppen som fænomen) bliver noget af det, der får deltagerne til at gøre som de gør, først artikuleret i edderkoppeøvelsen. Jeg gav et bud på, at der var et ubehag, der talte gennem både Mette og Matilde, hvilket bliver aktualiseret i artefaktøvelsen, da Lone siger: *Matilde, Mette og jeg har været på en bootcamp sammen*. Denne bootcamp handler om at ændre livsstil, som kan inkludere væggtab. Jeg formoder alle tre har tabt sig og et bud kunne være, at Matilde ligesom Mette føler et ubehag ved at blive løftet, hvilket i edderkoppeøvelsen rekonfigureres gennem hver deres måde, at intra-agerere på (jf. afsnittet; samarbejde). Dermed (diffrakteret gennem mine øjne) har Mettes tidligere overvægt talt igennem hende (upstream), idet hun stadig mentalt forestiller sig selv som 100 kg., hvormed følelsen af at blive løftet ikke er rar.

Det som Mette aktualiserer gennem artefaktøvelsen er også entangled med Lars og Henriks tilblivelse, idet de gennem Lars' figurer aktualiserer, det at turde sige fra, hvilket Mette måske burde have gjort. Henrik opdager, at han slet ikke havde været opmærksom på Mettes ubehag/usikkerhed, hvormed han (re)konfigurere hans agentile cut, der nu inkluderer vejen til målet og ekskluderer målet (jf. afsnittet; målet). Dette vender jeg tilbage til i Henriks walk.

The three walks

I dette afsnit vil jeg samle op på hhv. Mette, Lars og Henriks walk (genealogi) gennem teamtræningens tilblivelse, hvilken inkluderer de 3 øvelser; silentwalk, edderkoppen og artefaktøvelsen. Jeg vil komme ind på Mette, Lars og Henriks dis/kontinuere tilblivelse – altså hvad det er de går videre med og hvad er det de slipper af 'egenskaber' eller noget de plejer at gøre.

Mettes walk

"Dagen i skoven blev mit startskud til at tage de ting ind i mit liv, som jeg i alt for lang tid har forsøgt at ignorere. 'The silent walk' åbnede op for alle de tanker, jeg har om en kræftsyg mor, og et respektfuldt men kærlighedsløst ægteskab. En personlig 'walk' som er startet" (Bilag 5: Mette: 8-9).

Mette kan siges at blive bevidst om noget og der sker noget, altså en dis/kontinuer tilblivelse. Jeg kan gisne om, at Mette har fået et rekonfigureret forhold til sig selv omkring hendes kropslighed, fordi hun bliver opmærksom på, at hun ikke er 100 kg. mere. Der er altså sket en rekonfiguration af Mette som en changed relationality – en forandret relationalitet til hende selv og hendes egen kropslighed, hvilket kan forstås som en diskontinuer tilblivelsesproces.

"Jeg har uden tvivl fået en større tillid til mine kolleger. Især Lars, som 'løftede' mig igenem edderkoppespindet taler jeg mere åbent med nu. Sammen med ham oplever jeg ikke at jeg 'taber ansigt' når jeg i jobbet synes at noget er svært. Jeg har fået øjnene op for, at han på trods af hans lidt stille 'facon' er afsindig god til at give konstruktiv kritik og feedback på oplevelser med eleverne" (Bilag 5; Mette: 7).

Mettes syn på Lars eller deres kollegaskab kan siges at være rekonfigureret. Dette vidner om, at når forandringer sker/bliver til i et between – skoven bliver de til på ny i et andet between – skolen.

Lars' walk

"Blafrende stearinlys – aften er mørk ens indre dæmoner spejler sig i tipiens vægge. Hvor er vi endt ovenpå dagen i dag? Tja, det har været fedt at være sammen. Ikke den store indsigt – ikke en åbenbaring. Måske det kommer over tid. Har ikke kunnet se en anderledes måde at lave teambuilding – men det har været sjovt <3 " (Bilag 5 – Lars: 5-6).

Lars' walk er i højere grad en kontinuer tilblivelsesproces, da han genstadsfæster 'noget' som han ikke helt får sluppet. Mit bud er, at apparatuset for eventen kan virke overvældende for ham, så han ikke tør at give slip, men derimod holder mere fast.

"Jeg hører stemmer i det fjerne; ikke nogen der har med vores selskab at gøre, for vi skal prøve at være stille og søge indad og intraagere med? Med hvad? Med os selv, med naturen omkring os – vi skal re-konfigureres. Okay, der røg jeg så ud af 'comfort-zonen' Re-konfigureres! Hvis vi var en pc – ville vi blive sat tilbage til en standard opsætning eller blive tilpasset en ny opgave, uden vi selv har indflydelse – her begynder min modstand" (Bilag 5: Lars: 1-2).

"Mit glas er fyldt op med sand og proppen er sat i" (Bilag 5: Lone: 8). Lones ytring er en meget god beskrivelse af følelsen jeg sidder med nu til sidst i specialprocessen. Jeg er fyldt op med oplevelser og ny viden fra teamtræningspraksissen og fra specialprocessen. Jeg er ikke den samme nu, som jeg var da jeg startede processen. Jeg er blevet foldet gennem Agential realism og Material storytelling tilgangen. Dette begrebsapparat er blevet en del af mig samtidig med, at jeg er blevet en del af det. Desuden er jeg blevet foldet gennem teamtræningspraksissen, hvorigennem jeg er blevet foldet som instruktør/konsulent gennem et rekonfigureret syn på et teams/teamtræningens diskontinuerlige tilblivelse.

Han noterer konkret i notesbogen, at det er fremmedordene, der får hans modstand/forsvar op og som gør (diffrakteret gennem mine øjne) at han ikke giver slip og tager imod muligheden for at ændre noget/få indsigt/åbenbaring. Jeg mener altså at han ekskluderer muligheden for at give slip og tage imod, det der kommer – det uforudsigelige. Han taler her om ubehaget ved/modstanden overfor ikke at have indflydelse ved at nogen/noget bare 'gør' noget ved en uden at man selv har et ord at skulle have sagt. *Påstanden kan her være (diffrakteret gennem mine øjne) at han føler sig tingsliggjort, da han sammenligner sig med computeren – en 'død' ting.*

"Aften stilheden i skoven. Det der høres er kollegaers/gode venners opmuntrende råd og råb. Missionen udført. Vi har grinet og er blevet udfordret. Nyder nuet – stilheden – livet. Finder roen, stilheden, mig selv. Dejligt at vide at man stadig er der hvor man gerne vil være – den man gerne vil være!" (Bilag 5: Lars 4-5).

Den ovenstående note kan siges at slå en krølle på Lars' walk/tilblivelse som en kontinuer proces. Samlet set gennem hele analysen/teamtræningen kan han siges at holde fast ved den han var, da han kom, hvilket stemmer overens med ytringen *"stadig er der hvor man gerne vil være"*. Dermed mener jeg at han glædes over at intet heldigvis er forandret.

Henriks walk

"1. Opmærksomhed/indsigt på kolleger. 2. Frihed til succes og fiasko. 3. Nye rammer skaber nyt og anderledes fokus. 4. Humoren som redskab til at lykkes. 5. Respekt og sårbarhed" (Bilag 5 – Henrik: 7).

Henriks walk diffrakteret gennem ovenstående analyse/teamtræning ser jeg som en diskontinuerlig tilblivelsesproces. Henrik kan siges at genstædfæste nogen af de 'egenskaber' kan har med sig, såsom at tage styring, være initiativtager og bryde rammer, men han bliver dog opmærksom på at han må give slip.

"Jeg har oplevet at jeg hele tiden stiller mig selv spørgsmål til "hvad skal vi nu" Dette er svært at træde ind i rollen som aktør uden at reflektere over hvorfor og hvordan? Jeg vil prøve at give slip!" (Bilag 5: Henrik: 2-3).

For Henrik (be)gribes der en materiel-diskursiv praksis om at 'give slip', som handler om 'slip' i forhold til hvad han giver slip på. Jeg mener ret faktisk at han får givet slip og han får også sat ord på sit mønster gennem hans diskontinuerlige tilblivelse. Silentwalk kan siges at være en vigtig brik i en 'changed relationality' for Hen-

riks tilblivelse, da han kommer på glatis og ikke rigtig ved hvor han er henne. Der er altså sket en forandring for Henrik gennem det, at have været en del af en anden spatial discourse praksis.

"Det har været enormt rart at høre sine kollegaer give udtryk for deres meninger og følelser ud fra dagens udfordringer. Jeg har set og følt ting jeg ikke vidste i forvejen. Dette kan jeg bruge i vores fremadrettede samarbejde" (Bilag 5: Henrik: 5).

Det viser sig gennem analysen at Henrik er blevet mere opmærksom på sine kolleger og hvordan de har det med en given opgave end han måske tidligere har været. Desuden er vigtigheden af vejen hen til målet frem for kun at have fokus på målet gået op for ham.

KAPITEL 4

AFRUNDING (ET LOKALT,
MOMENTANT CUT)

Metodekritisk diskussion

I dette afsnit vil jeg metodekritisk diskutere, hvordan flere elementer kan siges at lykkes/ikke lykkes dels gennem det tekno-videnskabelige produktive maskineri og dels gennem apparatset hvorigennem fænomener konstitueres. Det vil dermed blive en metodekritisk diskussion af det nære – lille d og til sidst i afsnittet vil jeg brede det ud i et større samfundsmæssigt perspektiv – store D.

Her vil jeg diskutere, hvordan hybriden mellem specialerapporten, skoven/naturen og 'skoleområdet' lykkes gennem specialet. Den kan så at sige være lykkes i det omfang, der er muligt i opgaven for at give læseren en oplevelse af, at være en del af både teamtræningspraksissen og specialeprocessen i forhold til layoutet, billeder og designet af/i specialerapporten, selvom det dog er en smagssag. En anden del af hybriden var løbende at redegøre for min tilblivelse gennem processen. Det er lykkes i nogen grad, men jeg kunne have ønsket, at jeg løbende i processen havde noteret min tilblivelse i det vitale mellemværende. Jeg skulle måske have benyttet en notesbog ligesom lærerne fik på dagen til at få nedskrevet mine tanker og dermed få sat ord på min tavse viden gennem processen.

Desuden kan det diskuteres, hvorvidt jeg i tilstrækkelig grad får belyst den multimodale tilblivelse/konstituering af de seks fænomener – de tre øvelser og de tre lærere. Jeg synes det lykkes i nogen grad, men jeg synes dog analysen bærer præg af at være en anelse humancentreret i forhold til de betydningsfulde elementer der analyseres. Grunden til dette kan eksempelvis være det jeg kommer af fra uddannelsen – eksempelvis gennem det humanistiske og socialkonstruktivistiske verdenssyn. Jeg har dermed fundet ud af, at det kræver øvelse at arbejde med multimodalitet, da jeg er vant til at tage de materielle elementer for givet eller begribe dem som 'døde' ting, der ikke gør noget. I den forbindelse kan det diskuteres om jeg har haft tilstrækkelig overblik over den enorme mængde datamateriale til at cutte de vigtigste og mest betydningsfulde virkekræfter for teamtræningens tilblivelse. Her spiller omfanget af specialet også en rolle, da jeg ikke vil kunne få alt med på 80 sider. Der er altså flere co-konstituerende faktorer der spiller en rolle i forhold til tilblivelsen af analysen.

”Hvis jeg husker ret, var meningen med dagen at vi skulle teambuilde. Det kan jeg ikke se i min hverdag herefter. – Vi havde en god dag i skoven med spændende øvelser og godt selskab, men jeg vil nærmere sige, at det har været selvudviklende frem for teamudviklende... Ved ikke om jeg så har gjort noget forkert, men det er altså den oplevelse jeg har af forløbet. – Selvfølgelig kan man godt argumentere for, at i og med jeg udvikler mig vil det også have betydning for gruppen, meeeen...?” (Bilag 5: Laura: 7-8).

I og med Laura skriver som hun gør, kan jeg her reflektere over om vi fik fortalt dem nok inden dagen i skoven, så de vidste, hvad de gik indtil. Ved ikke at fortælle dem så meget møder eksempelvis Lars modstand overfor fremmedord som rekonfiguration og jeg kan kun gisne om, om han havde givet mere slip på det han var, da han kom i skoven, hvis flere teoretiske begreber var blevet præsenteret. Set i bakspejlet tror jeg måske det kunne have gjort en forskel, derfor har jeg søgt at imødekomme det gennem de indledende fortællinger gennem lektionerne i kapitel 1, hvor jeg har introduceret det teoretiske fundament for lærerne.

Endvidere kan det diskuteres, hvorvidt teamtræningspraksissen var mere selvudviklende end teamudviklende. Man kan sige at rammesætningen/konceptet Mindre fyld – Mere rum for dagen og de forskellige øvelser blev nærmere til en selvudviklingspraksis end en udelukkende teamudviklingspraksis, men man kan stille spørgsmålstegn ved om vi udelukkende kunne have trænet teamet uden at have trænet de enkelte personer. Det mener jeg ikke er tilfældet, da teamudvikling og selvets diskontinuerlige tilblivelse er entanglede parter. Der kommer fokus på selvudvikling i denne teamtræningspraksis, da vi eksempelvis cutter artefaktøvelsen som en entangled del af teamtræningen, som en anden måde at evaluere deltagernes oplevelse af dagen (presentational knowing). Dette adskiller sig fra andre teamtræningspraksisser jeg har deltaget i hos Uhrehøje, da de eksempelvis kun vælger at evaluere gennem sproglig praksis og ikke gennem figurer/materiel praksis, som det gøres gennem artefaktøvelsen.

Til sidst i denne diskussion vil jeg kort komme omkring et etisk spørgsmål om, hvorvidt grænser for komfortzone/ikke komfortzone opdages. Jeg bruger Mettes ubehag i edderkoppeøvelsen som eksempel. Her opstår et etisk spørgsmål om, hvor langt det er godt/nok at presse folk, hvis vi går ud fra en præmis/læringssyn/udviklings-syn om, at teamtræning handler om at 'ryste' deltagerne ud af deres komfortzone til en vis grad, men hvornår er nok? I forhold til eksemplet med Mette opdagede hverken teamet eller instruktørerne, at Mette i høj grad var ude af hendes komfortzone. Egentlig burde instruktørerne have taget en timeout set i lyset af deres rolle som instruktører og den viden der følger med det, men vi kan siges ubevidst at ekskludere det from mattering i situationen med det mål, at øvelsen skulle gennemføres. Mette kunne også have taget en timeout, hvor hun havde mulighed for at give udtryk for, at hun i den her øvelse var utryg. Her handler det dog ikke så meget om, hvad hun gjorde/ikke gjorde, men nærmere om hvorvidt konceptet kan honorere forskellige personligheder med forskellige grænser. Jeg mener godt, at konceptet kan honorere dette, da der i konceptet er god mulighed for at få aktualiseret den tavse viden, som

opstod i øvelsen i de følgende øvelser, men det kræver til gengæld, at instruktørerne er ligeså skarpe på den tavse kommunikation som på den verbale kommunikation.

Set i forhold til et større samfundsmæssigt perspektiv, hvilke potentialer har den rekonfigurerede teamtræningspraksis Mindre fyld – Mere rum så? Jeg forestiller mig, at dette teamtræningskoncept kan bidrage til teamtræningsfeltet ved at rette fokus mod fænomeneres diskontinuerlige tilblivelsesprocesser frem for udelukkende kun at have fokus på teamets udvikling og læringsproces. Jeg er af den overbevisning at før teams kan trænes må teammedlemmerne først vide, hvem de er som materielt-diskursive praksisser. Konceptet kan her bidrage til teamtræningsfeltet ved at gøre brug af en anderledes interventionsmetode som Material Storytelling tilgangen, der arbejder med at afbalancere ubalancer i bevidst/ubevidst, kropslig/ikke-kropslig, verbal/nonverbal, komfortzone/ikke komfortzone osv. I den forbindelse kan der her tales om etik i forhold til hvor langt folk kan presses ud af deres komfortzone. Teamtræningsfeltet arbejder med at 'ryste' folk ind og ud af deres komfortzone, og her mener jeg at konceptet tager ansvar for den realitet ved, at de materielle elementer nu bliver en del af teamtræningspraksissen i forhold til for eksempel at aktualisere tavs viden gennem materialiteten snarere end sproget. Der er rum til at aktualisere den tavse viden, der emergerer ud gennem øvelsespraksisserne. Teamtræningskonceptet kræver dog kompetente instruktører/facilitatorer der forstår at stå til ansvar for de cut der foretages. Jeg mener dermed, at konceptet har potentiale inden for teamtræningsfeltet, men måske bør det ikke kaldes teamtræning, men 'noget' imellem teamtræning og selvudvikling eller måske begge dele.

Konklusion

Bekendtskabet med Agential realism og Material Storytelling har ført mig ad stier i skoven som jeg aldrig selv ville have gået. Agential realism rekonfigurerer begrebet teamtræning som teamtilblivelse, der synliggør at der ikke er noget præ-eksisterende team der trænes, men derimod bliver teamet til gennem et lokalt vitalt mellemværende. Bekendtskabet har rettet min opmærksomhed mod en ny verden fuld af muligheder – også inden for teamtræningspraksisser og giver mig derfor mulighed for at svare på:

Hvordan foldes teamtræning i praksis, når den udspiller sig som et mellemværende af event- og konsulentfirmaet Uhrehøjes øvelsespraksisser, faciliteter og lokation, Material Storytelling tilgangen, 6 folkeskolelærere, 2 instruktører, et speciale på kommunikationsuddannelsen AAU anno 2014 og med hvilken betydning for mellemværendets parter?

Jeg kan konkludere, at når nu team i det her teoretiske univers nødvendigvis må forstås som alle de mange co-konstituerende faktorer så skal team forstås som det man spiller med, når man gør – ikke kun dem, men både dem og det man spiller sammen med, når man gør. Eksempelvis når lærerne kommer hjem på skolen, så er det ikke kun teamet, der sidder rundt om bordet, men det er det hele, der skal forstås som team. I forhold til det er teamtræning blevet til et apparatus for at forstå tilblivelsen af en medarbejders måde fagpersonligt at blive foldet/refoldet et stykke i det mellemværende lærerne var en del af den dag i skoven.

Jeg kan konkludere, at de seks folkeskolelærere bliver til noget andet i sammenspil med mellemværendets parter. Selvom de troede at de skulle ud og lave det samme som deres elever, så rekonfigureres de i et nyt, lokalt between. Teamet konstitueres relationelt – de enkelte personer bliver til gennem relationer.

Material Storytelling tilgangen rekonfigureres i mellemværendet som intra-aktiv teamtræningspraksis, hvilket skal forstås på den måde at stories of bodies bliver til noget, der eksempelvis foregår gennem edderkoppespindet. Stories of artefact bliver til noget, som foregår ude i naturen eksempelvis i græsset, på fliserne frem for i sandkasserne og stories of space bliver til noget særligt med skoven som setting. Uhrehøjes øvelsespraksisser og faciliteter bliver i mellemværendet til materiel-diskursive praksisser og gørener, det er ikke længere bare eksempelvis en edderkoppenet udspændt mellem to træer. Der sker noget i det vitale mellemværende, når Uhrehøjes faciliteter og lokation sættes sammen med eksempelvis material storytelling tilgangen og seks folkeskolelærere.

Vi som instruktører bliver også til noget andet gennem samspillet med mellemvæ-

rendets parter. Vi foldes/refoldes også i den lokale between som eksempelvis viser sig gennem dagen, hvor mellemværendets parter er co-konfigurerende for dagens dis/kontinuerlige tilblivelse ved, at der cuttes øvelser fra programmet og der inkluderes nogle andre. Der er givet slip på noget samtidig med der holdes fast i noget andet.

Specialet på kommunikationsuddannelsen AAU anno 2014 foldes gennem dette vitale mellemværende på en bestemt måde. Mellemværendets parter og de cut der foretages i processen er altså co-konstituerende for, hvordan specialet foldes i det vitale mellemværende.

Jeg kan dermed konkludere, at rammesætningen eller konceptet for dagen – nemlig Mindre fyld – Mere rum (founding difference) kan siges at emergere ud af det vitale mellemværende – et mellemværende af co-konstituerende parter, der rekonfigureres og dermed bliver til noget andet – changed relationality.

Litteraturliste

Bøger:

Bakka, Jørgen Frode og Fivelsdal, Egil (2004): *Organisationsteori – Struktur, kultur, processer*. 4. udgave, 6. oplag. Handelshøjskolens forlag.

Barad, Karen (2007): *Meeting the Universe Halfway*. Duke University Press. 2. udgave.

Barad, Karen (2003): *Posthumanist Performativity: Toward an Understanding of How Matter Comes to Matter*. I *Journal of Women in Culture and Society*. 2003, vol. 28, no. 3, The University of Chicago.

Boik, Barbara Labovitz og Goodwin, E. Anna (2000): *Sandplay Therapy – A step by step manual for psychotherapists of diverse orientations*. W.W. Norton & Company.

Cooren, François (2010): *Action and Agency in Dialogue*. John Benjamins Publishing Company, Amsterdam/Philadelphia.

Halkier, Bente (2008): *Fokusgrupper*. 2. udgave 2008. Forlaget samfundslitteratur.

Heron, J. og Reason, P. (2006). *Practice of Co-operative Inquiry: Research 'with' rather than 'on' People*. In Reason, P. & Bradbary, H. (2006) *Handbook of Action Research*. Sage Publications.

Højgaard, Lis og Søndergaard, Dorte Marie (2010): *Multimodal konstitueringsanalyse i empirisk forskning*. I Brinkmand, Svend og Tanggaard, Lene: *Kvalitative metoder*. København: Hans Reitzels Forlag.

Juelskjær, Malou (2009): *En ny tid – bevægelser i/gennem tid, rum, kro og sociale kategorier via begivenheden, skoleskift*. Ph.D.-afhandling. Danmarks Pædagogiske Universitet.

Jørgensen, Kenneth Mølbjerg (2010): *Narrativ og storytelling i organisatorisk coaching*. I *Coaching og organisationer: Ledelse, magt og læring*. red. / Erik Laurssen; Jacob Nørlem; Ulla Thøgersen. København. Hans Reitzel, 2010. s. 101-129.

Jørgensen, K. M. og Strand, A. M. C. (2014): *Material Storytelling – Learning as Intra-active Becoming*. In K. M. Jørgensen & C. Largarcha-Martinez (Eds.). *Critical Narrative Inquiry – Storytelling, Sustainability and Power in Organizations*. New York: Nova Science Publishers.

Krørup, Mads (2005): *Teambuilding og elitesport*. I Stelter, Reinhard og Bertelsen, Morten: TEAM – læring og udvikling. 1. udgave. Dansk psykologisk forlag.

Norris, Sigrud (2004): *Analyzing multimodal interaction – a methodological framework*. Routledge.

Rapley, Tim (2007): *Doing Conversation, Discourse and Document Analysis*. The Sage Qualitative Research Kit. Sage Publications.

Scollon, S. W. & Scollon, R. (2004): *Nexus analysis: Discourse and the emerging internet*. London and New York: Routledge.

Strand, Anete M. C. (2012): *Enacting the Between*. Ph.D.-afhandling. Institut for Kommunikation, Center for dialog og organisation, Aalborg Universitet.

Strand, Anete M. C. (2012b): *Enacting the Between*. Book 2. Ph.D.-afhandling. Institut for Kommunikation, Center for dialog og organisation, Aalborg Universitet.

Strand, Anete M. C. (2014): *Material Storytelling – Resituating Language and Matter in Organizational Storytelling*. In K. M. Jørgensen & C. Largarcha-Martinez (Eds.). *Critical Narrative Inquiry – Storytelling, Sustainability and Power in Organizations*. New York: Nova Science Publishers

Strand, Anete M. C. (2014): *Grandmas dresscode*. In Being Quantum. Forthcoming.

Stelter, Reinhard (2005): *Teamudvikling gennem fælles praksis og narrativer*. I Stelter, Reinhard og Bertelsen, Morten: TEAM – læring og udvikling. 1. udgave. Dansk psykologisk forlag.

Stelter, Reinhard og Bertelsen, Morten (2005): *TEAM – læring og udvikling*. 1. udgave. Dansk psykologisk forlag.

123

Artikler:

Juelskjær & Schwennesen (2012): *Intra-active Entanglements – An Interview with Karen Barad*. Kvinder, køn og forskning, nummer 1-2 2012

Projekter:

Hosbond, Malene (2012): *Apparatus of Material Storytelling i skoven*. Aalborg Universitet.

Løvgaard, Katrine og Sørensen, Mona (2013): *T(w)o move(s), or not to move? – that's the (quantum) question*. Aalborg Universitet.

Websites:

Website 1: <http://uhrehoje.dk/udlejning-2/> - besøgt d. 10.04.14

Website 2: <http://uhrehoje.dk/teambuilding/> besøgt d. 16.04.14

Website 3: <http://www.leksikon.org/art.php?n=5049> besøgt d. 18.04.14

Website 4: www.bodynamic.dk – besøgt d. 12.04.14

